

Mattyasovszky Jenő

Hód és a néma tanú

Bűnügyi regény

Népszava Kiadó

© Mattyasovszky Jenő, 1982.

ISBN 963 321 B09

A vihar váratlanul csapott le a városra. Hideg szél söpörte végig az utcákat, port kavart, és elűzte a májusi meleget. A budai hegytetőkön sötéten kavargó felhők buktak át, szürke palástjukat húzva elborították az égboltot. Az eső nehéz cseppekben érkezett, majd súlyos függönyként ömlött alá.

A járdák pillanatok alatt üresek lettek. Aki tehetett, fedél alá húzódott. Az üzletek mélyedései megteltek emberekkel. A megállók közelében levő kapualjakban összezsúfolódtak a járókelők.

A délutáni csúcsforgalom lelassult. A Lenin körúton egymásba torlódtak a járművek, a reflektorok fényében úgy csillogott a kocsik sora, mint az egymásba fűzött gyöngyszemek. Ez a lánc olykor meglódult és felmorajlott. Sístergő gumiabroncsok prüszköltek a tócsákban álló vizet. A menet aztán ismét megtorpant, és a motorok bűzében várakozott a következő ugrásra.

Az étterem kirakatánál fiatal lány lapult egy köteg esti újsággal a hóna alatt. Feszes farmernadrágot viselt vászondzsekivel, és minden igyekezettel azon volt, hogy megóvja a lapokat a víztől. Bánatosan nézte az úttesten várakozó gépkocsikat a közlekedési lámpánál. Jó időben, a forgalom megtorpanásait kihasználva, egy óra alatt eladta újságjait az autósoknak. Erre most kevés reménye volt.

A zápor csak nagy sokára állt el. Az égbolt borús volt, a hideg szél nem lankadt. A kapualjak és az üzletek mélyedései egy csapásra kiürültek. A járdán fázós, sietős emberek tömege hullámozott.

Az újságárus lány minden piros jelzésnél az úttestre penderült. Kezében lapot lobogtatva cikázott a megállásra kényszerülő járművek között. Zöld lámpánál visszatért a járdára, és elégedetten nyugtázta a lapok megsoványodott kötegét. A következő alkalomnál alig lépett az úttestre, mikor egy átigyekvő férfi szemből kis híján fellökte. Néhány újság kicsúszott a kötegből, és a földre esett.

Alacsony, vézna ember volt, túl a hatvanon. Száját tátva lélegzett, mint a partra vetett hal. Vékony nyakán túlméretezett kerek fej ingott nedvesen, mintha most bukkant volna fel a víz alól. Gyér hajszálak tapadtak homlokára. Tekintetének éle tompa volt. Vastag szövetszálból készült kockás mintás zakót viselt, amely lötyögött a testén. Alaposan megázott, mert a zakó gőzölni látszott, rossz szagot árasztva.

A lányt szinte megbénította a váratlan ütközés. Mire magához tért és méltatlankodni kezdett volna, a vézna ember ellépett előle, és fűrgén eltűnt a járókelők között. Az újságokat már nem volt érdemes felvenni. Szétterülve estek a nedves aszfaltra, és szomjasan szívták magukba a vizet. A lány bosszankodva rendezgette a hóna alatt levő lapokat. Közben kihagyott egy lehetőséget, mert a jezlámpa zöldre váltott, és a járművek folyamatosan haladtak.

Kigyulladtak az utcai lámpák. A fény csillogva ömlött el a nedves aszfalton.

Az újságárus lány ekkor vette észre a piros szoknyás kislányt. Az olyan lendülettel robbant ki a kapualjból, mintha meg sem akarna állni a túloldalig. Tíz év körüli lehetett. Kezében cekkert tartott. Arcvonásai eltorzultak, fejét hátravetve tartotta, szája tátva volt. A járda közepén megtorpant, és az égre bámulva sikoltzott.

A járókelők megálltak, döbbsenten bámultak rá.

Elsőnek a lány mozdult. Hóna alá szorította újságjait, és odaszaladt a sikoltozó gyereklányhoz.

- Mi bajod? - kérdezte, de amaz figyelemre sem méltatta. - Bántott valaki? - próbálkozott ismét a lány. Mivel nem kapott választ, vállon ragadta, és alaposan megrázta. - Beszélj már! Történt valami?

A kislány levette tekintetét az égről és elhallgatott. Réműletről árulkodó szemét a sötét kapualjra villantotta.

- Ott bent, ott bent - mondta fulladozva.

- Mi van ott bent?

- Egy ember fekszik. Véres a feje.

A járókelők közül többen a kapualjba tódultak. Egy ember feküdt a kövön, a fal mellett lecsúszva. Félig oldalt dőlt, tarkója a falat érte, feje a mellére hanyatlott. Zakóját elől sötét folt éktelenítette, orrából vér csöpögött. A fal is véres volt, ahol a tarkója érte. Két férfi óvatosan alányúlt, és a hátára fektette.

A farmernadrágos lány előrenyomakodott. Azonnal felismerte a vézna férfit, aki pillanatokkal előbb majdnem eltaposta a járdaszélen.

- Engedjenek hozzá - mondta határozottan. - Orvostanhallgató vagyok. - Egy bámézkodó nő kezébe nyomta az újságokat, és letérdelt a mozdulatlan test mellé. Ujját a nyaki ütőérre helyezte, aztán hátraszólt: - Hívják azonnal a mentőket. Nem szabad elmozdítani, hátul is betört a feje.

A férfi szempillája megrezdült. Érthetetlen szavakat motyogott.

A lány egész közel hajolt, hogy valamit megértsen a zagyvaságból. Percekig fülelt, majd csalódottan felegyenesedett, és hátrább küldte az embereket, hogy elég levegő legyen a sérült körül.

- Már értesítették a mentőket - mondta valaki.

A házfelügyelő is előkerült. Nagy darab férfi volt, feltűrt ingujjban, mellényszerű pulóverben. Kihajtotta a kíváncsiskodók zömét a kapu alól, majd a házban lakó piros szoknyás kislányt kezdte nyugtatni.

- Menj fel szépen anyukához - mondta. - Semmi keresnivalód itt.

- Tejért indultam ...

- Akkor siess.

A kislány eliramodott.

- Ennek is pont itt kellett rosszul lenni - jegyezte meg a testes férfi.

Egy bámézkodó megszólalt:

- Nem látja, hogy csupa vér a feje?

- Na és? Rosszul lett, elesett és beverte - adta meg a diagnózist ellentmondást nem tűrő hangon a házfelügyelő. - Ilyen is van... Biztos innen a szomszéd kocsmából tántorgott ide, mint a többiek, akik aztán az első kapu alatt lecsapolják magukat. Akadt olyan is, aki szundikálni tért be.

A farmernadrágos lány visszavette újságjait az alkalmi segítőtárs kezéből, majd az ingujjas férfihoz fordult.

- Ezúttal rossz a megállapítása - mondta. - Nem a kocsmából jött, nincs szeszszaga. A feje több helyen vérzik. Eszméletlen, ráadásul betört a feje... Értesíteni kellene a rendőrséget is.

A testes férfi láthatóan nem örült a javaslatnak. Tekintete végigsiklott a lányon, és megállapodott a feszes farmer bizonyos pontján.

- Nem szeretem az ilyen palifogó nadrágban mászkálok köhögését - mondta.

A lány bíborvörös lett.

Az emberek kuncogását a mentők érkezése szakította meg.

A mentőorvos megtapintotta az eszméletlen férfi pulzusát, majd intett a szállítóknak. A két mentős szakszerűen megemelte a vézna testet, és a hordágyra helyezte. Ekkor váltak láthatóvá a kockás zakó kifordított zsebei.

A mentőorvosnak ez nem volt újszerű.

- Menet közben értesítjük a rendőrséget - mondta a hordágyat emelő két embernek, akik már indultak is kifelé. Aztán a körülötte állókhoz fordult: - Ezt az embert leütötték, és valószínűleg kirabolták. Ha valaki szemtanú volt, várja meg a rendőrséget.

A mentősök beemelték a hordágyat a kocsiba, és szirénázva elhajtottak. A kapu előtt csak néhány ráérő kíváncsiskodó maradt. A farmernadrágos lány az újságokat árulta a gyalogosoknak, de kevés sikerrel. A testes férfi eltűnt a házban, s mikor ismét előjött vastag ujjas pulóver feszült rajta.

Kora este volt már, a körúti csúcsforgalom apadni látszott. A hűvös szél hullámokban érkezett, és kezdte felszárítani a nedves aszfaltot.

Szirénázva egy kék rendőrségi mikrobusz jött, nyomában egy URH-s Ladával. Csikorogva fékeztek a ház előtt. A buszból két civil ruhás férfi szállt ki. Egyikük akkora táskát cipelt, hogy abban elfért volna két láda sör is. A másik kocsiból három egyenruhás rendőr lépett ki. A kíváncsiskodók utat nyitottak. A menet a kapu előtt megtorpant.

A testes férfi előlépett és bemutatkozott.

- Kincses főhadnagy - mondta az elől álló civil ruhás. Magas, sovány férfi volt. Vizes vászonkalapja és ballonja elárulta, hogy nem töltötte négy fal között tétlenkedve a délutánt. - Innen vitték el a mentők a leütött férfit?

- Igen. A kapu alatt volt.

- Ki talált rá?

A házfelügyelő széttárta a kezét.

- Csak a nyüzsgés zajára jöttem ki - mondta.. - Tele volt a kapualj emberekkel.

A főhadnagy megismételte a kérdést, választ várva körbetekintett a jelenlevőkön. Mindenki hallgatott. A farmernadrágos lány ebből tudta, hogy akik tanúi voltak a piros szoknyás kislány sikoltozásának, már mind elmentek. Nem szívesen tette, de megszólalt:

- Egy kislány volt, ebben a házban lakik. Ő vette észre. A testes férfinak felszaladt a szemöldöke.

- A Berényi lány, a másodikról - mondta. - Valóban itt lábatlankodott.

- Nem lábatlankodott - jegyezte meg a lány. - Vásárolni indult, mert szatyor volt nála. Kifutott a házból és sikoltozni kezdett. A főhadnagy intézkedett. A házfelügyelő kíséretével egy rendőr indult, hogy kikérdezze a kislányt az észlelés pontos körülményéről. A másik civil ruhás a kapu alatt letette a táskát és belekotort. Fényképezőgépet húzott elő, hosszan bibelődött vele. A főhadnagy behívta a lányt a kapu alá. Az utcán maradt két rendőr elállta a bejáratot, és a bámészkodókat serkentette továbbhaladásra.

- Úgy veszem észre, maga az egyetlen használható tanú - közölte a főhadnagy. Noteszt, ceruzát vett elő, gondosan feljegyezte a farmernadrágos lány adatait, lakcímét. - Nem is gondoltam, hogy orvostanhallgatók is akadnak az alkalmi újságárusok között.

A lány félresimította a homlokából nedves fürtjeit.

- Maguk sem gondolhatnak mindenre - mosolygott.

- Kifizetődik?

- Ma nem - mondta a lány. Megpaskolta hóna alatt a megmaradt újságokat. - Az eset miatt elütöttem itt az időt, no meg az eső is belejárszott. Általában azért összekaparok egy kis zsebpénzt.

A fényképezőgépet kezelő férfi a vakut villogtatta. Több felvételt készített a kapualjról. Lefényképezte

azt a helyet, ahol a sérültre rátaláltak, meg a vérrel szennyezett falat is közelről.

- Hány újságja maradt? - kérdezte a főhadnagy. A lány gyorsan megszámolta:
- Huszonnégy.

A magas férfi elővett a tárcájából egy ötvenest, összehajtotta, és finom mozdulattal a lány dzsekijének felső zsebébe gyűrte. Elvette az újságokat és a kapuban álló egyik rendőr kezébe nyomta azzal, hogy vigye a kocsiba.

- Ezt miért csinálta? - ámult el a lány.
- Maga fontos tanú nekünk. Nem akarom, hogy ráfizessen. Így helyes, pár forint többlettel.
- Maga fizet rá.

- Ezzel ne törődjön - nevetett a főhadnagy. - Majd bent eladom az ügyeleteseknek, felárral természetesen. Most pedig mondjon el mindent, amit az esetről tud és látott.

A lány azzal kezdte, hogy a vézna férfi az eset előtt a járdaszélen majd fellökte. Aztán a piros szoknyás kislány megjelenését taglalta, majd a mentők megérkezését.

A főhadnagy sebesen jegyzetelt.

- A kislány előtt nem látott senkit kifutni a házból? - kérdezte később.

A lány a fejét ingatta.

- Semmi gyanúsat nem látott? - folytatta a főhadnagy. - Valami olyat, ami akkor esetleg jelentéktelennek tűnt, de most fontos lehet?

- Nem észleltem gyanús körülményt. Csak akkor kaptam oda a fejemet, amikor az a kislány kivágódott a járdára, és sikoltozni kezdett.

A civil ruhás rendőr végzett a fényképezéssel. A gépet a nagy táskába süllyesztette, aztán erős fényű zseblámpával a kövezetet pásztázta.

Az a rendőr érkezett vissza, aki a kislányt meghallgatta. A házfelügyelő ott csörtetett a nyomában.

- Nos, akadt valami? - kíváncsiskodott a főhadnagy.

- Jelentem, a felfedezés tényén kívül semmi érdemleges - közölte a rendőr. - A lány tejért indult az üzletbe. A lépcsőházban senkit sem látott, senkivel sem találkozott. Mikor leért, a kapualjban észrevette a földön heverő, vérző fejű férfit, aki nem mozdult. A vér látványa megrémítette. Kirohant az utcára, sikoltzott... Mindent feljegyeztem.

- Tehát senkit sem látott?

- Nem.

A házfelügyelő dühös pillantást lövellt a farmernadrágos lányra. Nem tetszett neki, hogy még mindig itt talála. A lány széles mosollyal válaszolt. Erre az morcosan félrehúzódott, és a kapuban strázsáló rendőrökkel kezdett beszélgetni.

- Hát ez van - összegezte a főhadnagy. - Kérdezze meg a központot, mi a helyzet Somorjaiékkal.

A rendőr kisietett a házból.

- Sajnos a faggatózásnak nem lesz egyhamar vége - fordult a főhadnagy a lányhoz. - A rablási ügyek szakcsoportját egy csomó dolog érdekli. A nyomozást ők folytatják le, mi csak rekonstruáljuk a történeteket a helyszínen.

- Felkészültem rá - sóhajtott a lány. - Amúgy is oda az estém. Legalább teljesítem állampolgári kötelességemet - tette hozzá rezignáltán.

Az előbbi rendőr érkezett vissza:

- Jelentem, hogy az őrnagy elvtársék már úton vannak. Bármelyik percben itt lehetnek.

A főhadnagy egy fejbólintással elbocsájtotta.

- Mennyi idő telt el a férfival való koccanása és a kislány sikoltozása között? - kérdezte.

- Ötven másodperc - vágta rá a lány.

- Mennyi?

- Jól hallotta... ötven másodperc.

A főhadnagy ámulva nézett, pedig ritkán szokott meglepődni.

- Honnan tudja ilyen pontosan? - kérdezte.

A lányt mosolyra fakasztotta a férfi megdöbbenése.

- Csúcsforgalomban huszonöt másodpercenként vált a közlekedési jelzőlámpa. A tilos és a szabad jelzés. Ebben benne van a sárga figyelmeztetés is. Ezt pontosan tudom. Az úttesten áruhom az újságokat az autósoknak. Az a vezna férfi - folytatta - pont akkor futott nekem, amikor a járművek tilosat kaptak. Mikorra magamhoz tértem, már világlott a sárga, azután zöld lett, a kocsik megindultak. Várnom kellett az újabb piros lámpára. Ehhez már csak pillanatok hiányozhattak, amikor felfigyeltem a kislányra.

A főhadnagy nagyot sóhajtott. Ujjával a feje búbjára lökte átázott vászonkalapját.

- Még egy perc különbség sincs - mormogta.

- Ha én mondom, elhiheti, hogy pontosan ötven másodperc telt el.

- Elhiszem... és mégis kételkedem. Ez a túl rövid idő nem fér a fejembe.

A lány vállat vont.

- Az a maga baja - mondta határozottan. - Én csak a tényt mondom.

- Nem tudom elképzelni, hogy ilyen rövid idő alatt megtörténhet egy ilyen súlyos bűncselekmény. Egy rablás.

- Ebben a felgyorsult mai élettempóban minden elképzelhető.

- Magának elképzelhető - ingatta fejét a főhadnagy -, de nekem bizonyítani kell.

A lány széttárta a kezét:

- Itt vagyok, tanúsítom, esküszöm rá. Kell ennél több?

- Maga is tévedhet. Már nem egy tanúval volt dolgom, akik később elismerték, hogy bár jó szándékkal állítottak valamit, az végső soron nem úgy történt.

A lány bosszús tekintetet vetett.

- Én nem változtatom meg az állításomat - szögezte le. - Tessék, ott a közlekedési lámpa - mutatott az utca felé -, mérje le a jelzések váltakozásának az idejét, aztán kételkedjen a szavaimban. - Felemelte jobb kezét, ujjait széttárta. - öt és egy nulla, az ötven. Ennyi másodperc alatt történt az egész, punctum.

- Elhiszem, hogy huszonöt másodpercenként vált a lámpa.

- Akkor miben kételkedik?

A főhadnagy gondterhelten megvakarta az állát, és megigazította fején a kalapját.

- Ennyi idő alatt nem lehetett ezt a rablást elkövetni - tagolta a szavakat. - Az áldozat több ütést kapott, kiforgatták a zsebeit, kutattak, kotorásztak. Ráadásul az ismeretlen elkövető észrevétlenül távozhatott, volt ideje kilesni a körülményeket. Mindezt ötven másodperc alatt?

- Akadhatnak olyanok is, akik gyorsak. Megragadják a zsákmányt, piff-puff, aztán uccu neki.

- Lehet, hogy három lámpaváltás történt és nem kettő? Csak maga rosszul emlékszik.

- Így is történhetett, a saját szája íze szerint.

- Miért? Ez lehetetlen?

A lány a magasba nézett. A kapualj mennyezetén csupasz égő szórta gyér fényét. Visszahozta tekintetét, és a magas férfi arcába nézett.

- Tudja mit tesz most? - kérdezte.

- Gyötröm, de higgye el.

- Nem erről van szó - szakította félbe a lány. - A legjobb úton halad, hogy megváltoztassa a tényeket. Belém akarja beszélni, hogy tévedek, ha ötven másodpercet állítok, és emellett kardoskodom. És miért? - folytatta. - Mert magának elképzelhetetlen a rablótámadás ilyen rövid idő alatt. Hát most megtörtént. Ízlelgesse ezt a gondolatot, hogy megszokja ... Minden délután el akarom adni az újságjaimat. Úgy figyelem a jelzőlámpát, hogy a szemem kocsányon lóg. Kihasználom a pillanatokat, hogy az úttesten legyek a várakozó kocsik között. Most is így tettem. Pontosan tudom, milyen lámpaállásnál rohant nekem az a férfi, és mikor láttam meg a kislányt. Ha az úttesten lettem volna és nem a járdán, a kislányt nem veszem észre. Legalábbis nem elsőként. Ezenkívül egy váltást nem tévedhetek, csak kettőt. Mert a harmadik váltás éppen tilosat mutatott volna, és akkor a járdán maradok? Nem. Az útteszre pattanok ...; Tudom, magának megfelelőbb lenne, ha kijelenteném, két váltást tévedtem, ugyebár. Az már száz másodperc. Ebbe az időbe pedig már belefér a rablás ... Hát nem.

A bejáratnál tétlenkedő házfelügyelő hátranézett, majd visszakapta tekintetét. A főhadnagy aprókat bölintott. Néhány bejegyzést tett a noteszába. Aztán elrakta a ceruzáját, és jegyzetömbjét ballonjának zsebébe süllyesztette.

- A jelentésben azt írom, amit elmondott - közölte tömören. A lánynak csendes volt a hangja, amikor megszólalt:

- Részemről sokkal kényelmesebb lett volna, ha nem szívóskódom. De akkor a tények nem az igazságnak megfelelően rögződnek, hamisak maradnak.

Végszóra egy alacsony, kövérkés férfi lépett a kapualjba. Nyitott átmeneti kabátjából kitüremlett pocakján feszülő zakója. Kalap nélkül volt, feje akár egy mértani pontossággal szerkesztett gömb. Gyérülő haját gondosan lesimítva viselte, választékkal. Húsos orra, apró gombszeme volt. Negyvenes éveinek a derekát taposta.

Két férfi kísérte. Jóval fiatalabbak voltak, magasságuk az ajtófélfáéval vetekedett. Egyikük divatos sapkát viselt, sportos szabású szövetdzsekivel, alatta garbóval. A másik gyűrött, öltönyben volt, nyakkendője lazára kötve lógott. Kétrét hajtva ballonkabátot tartott a karján. Dús, bozontos üstöke oroszlán sörényére hasonlított.

- Jó estét - köszönt hangosan a kövér férfi. A két kísérő valami hasonlót mormogott.

- Jelentkezem, őrnagy elvtárs - mondta a főhadnagy. Egy pillanatra kihúzta magát, aztán lazított

testtartásán. Kezet rázott az érkezőkkel, és a lányra mutatott. - Az egy szem tanúnk.

A lány biccentett.

- Somorjai őrnagy - mondta, kezét nyújtva a kövér férfi. A lány viszonzta a kézfogást és bemutatkozott.

Az őrnagy szemével intett a főhadnagynak, ők ketten a kapualj mélyébe húzódtak, közvetlenül a lépcsőházhoz. Hosszan pusmogtak. A főhadnagy széles karmozdulatokkal magyarázta az esetet és az általa megállapított tényeket. Kisvártatva az őrnagy a két nyomozót is odaintette. Összedugták a fejüket. A gyűrött öltönyű időnként lapos pillantást küldött a farmernadrágos lány felé.

- Még szükség van rám? - szólalt meg hangosan a lány. Amazok felkapták a fejüket. Az őrnagy már jött is. Közben visszaszólt két beosztottjának, hogy ne csak a ház lakóit, hanem a kislányt is kérdezzék ki, függetlenül attól, hogy az egyik rendőr már megtette ezt. A főhadnagy elköszönt a lánytól, hogy átadja a terepet a szakcsoport vezetőjének.

- Elnézését kérem - mentegetőzött az őrnagy. - Elsőnek a gépezetet kell beindítani.

- Már tapasztaltam, milyen csikorogva jár.

- Régóta tartjuk fel?

A lány úgy legyintett, mint horgász az elszakadt zsinórja után.

- Legalább egy órája - mondta. - Többen nem jönnek?

- Miért?

- Hogy újabb kérdéseket tegyenek fel. Mert az nem igaz, hogy maga az utolsó.

- Siet?

- Unom már a tortúrát, és fázom.

Az őrnagy gombszeme végigsiklott a lányon.

- Szenteljen még nekem pár percet - kérte. A nyájas mosoly ismét kiült az arcára. - Van egy javaslatom. Két házzal odébb találunk egy presszót. Legyen a vendégem. Meghívom egy konyakra, az most jót fog tenni. Ott kellemesebb a beszélgetés.

A lány megadóan bólintott:

- Nem bánom, menjünk, ha annyira fontos ugyanazt ismételnem, amit már elmondtam.

Az eszpresszóban kevesen voltak. Egy sarokasztalnál foglaltak helyet. Az őrnagy a fogásra akasztotta kabátját, és eligazgatta a pocakján feszülő zakót. Két konyakot rendelt. A lány egyszerűen lehajtotta a sajátját és enyhén megborzongott. Érezte, hogy a meleg kezdi átjárni minden porcikáját. Csak most észlelte, hogy mennyire hideg volt ott a kapu alatt. Várakozó tekintettel nézett a férfira.

- Mondjon el mindent, amit látott - szólalt meg az őrnagy. Cigaretta kínált, de a lány egy mozdulattal elhárította. - Részletesen. .. Kér még egy konyakot?

- Köszönöm, elég volt.

Az őrnagy csak ízlelgette a konyakját. Gombszemét a lányra szegezte, de tekintetében nem volt kíváncsiság. Csupán annyi érdeklődést árult el, mint a válóperes bíró a szennyes teregetésénél.

A lány kényelmesen elhelyezkedett a széken, és keresztbe tette a lábait. Ugyanazt elmondta monoton hangon, amit a helyszínen közölt a főhadnaggyal. Sem többet, sem kevesebbet. Az időpont körül támadt vitát már hosszabban részletezte. Felsorakoztatta álláspontjának érveit. Mikor befejezte, a kövér férfi

függesztette tekintetét.

Az őrnagy úgy bámult a semmibe, mint a légnyomást kapott katona. Kisvártatva megrebbent a tekintete, a gombszem mélyén értelem villant.

- Én elhiszem, hogy ötven másodperc alatt zajlott le az egész - mondta.

- Végre - sóhajtotta a lány. - Már azt hittem, kezdek a vitát ismét... A főhadnagy beteg - konstatálta tömören.

- Beteg?

- Foglalkozási ártalomban szenved. Gondolom, hallott már ilyenről.

Az őrnagynak leesett az álla.

- Hát persze hogy vannak ilyen betegségek - magyarázta gyorsan, és ismét elámult. - Milyen betegségre gondol?

A lány huncut mosolyát villantotta:

- A rendőröknél az a foglalkozási ártalom, mikor már senkinek sem hisznek. Talán a tanúknak legkevésbé. Megszokták, hogy mindent fenntartással fogadjanak, mindenben kételkedjenek, csak a szigorú bizonyítékokkal alátámasztott dolgokban higgyenek. No, de ezekben sem vakon, hanem csak akkor, ha újabb bizonyítékokat találnak. A bizonyítékok bizonyítékának a bizonyítékát. Ha azt mondják nekik: süt a nap, felkapják a fejüket, hogy lássák a szemükkel, valóban az égen, a helyén van-e a nap. De ekkor még nem bólintanak. Előbb az árnyékot keresik. Ha megtalálták az árnyékot, akkor a fényesség útjába tartják a kezüket, hogy meggyőződjenek a melegről. Miután ez megtörtént, mélyet bólintanak. Azért mélyet, hogy legyen idejük még menet közben meggondolni magukat, ha a dolgok másként alakulnának. Gondolom, ezt a bizalmatlanságot már a rendőriskolán plántálják beléjük. Biztosan van Szemednek Se Higgy tantárgy vagy valami ehhez hasonló. Aztán csodálkoznak azon, ha két, koci összeütközik az utcán és a szemtanúk szanaszét futnak, mikor meglátják az előhúzott jegyzetömböt és a kézben tartott ceruzát.

Az őrnagy tokája rázkódott a visszatartott nevetéstől.

- Szép képet festett rólunk - mondta fulladozva. - Honnan ez a vélemény?

- Kiharcolták maguknak. Akárcsak a főhadnagy az előbb.

- Haragszik, amiért kételkedett az időpontban?

- Már nem haragszom. De ő nemcsak kételkedett, hanem belém akarta beszélni a saját véleményét.

- De nem hagyta - állapította meg az őrnagy.

- Nem.

- Jó tanú... A kriminalisztika ezt a magatartást úgy rögzíti: határozott tanú. Tehát elmondására, észrevételeire lehet alapozni a nyomozásnál.

A lány szélesen mosolygott.

- Hát akkor itt vagyok alapanak - mondta. - Kérdezhet. Az őrnagy pillanatnyi szünetet tartott, aztán megszólalt:

- Vajon miért futott az a férfi?

- Nemcsak ő sietett. Mindenki rohant.

- De nem mindenki ütközött egymásba - replikázott az őrnagy. A lány rándított egyet a vállán.

- Minden csúcsforgalomnál ez van - mondta. - No meg a vihar is belejátszott a nagy sietségbe. Megbolondította az embereket.

Az őrnagy azt tudakolta, hogy az ütközést követően mit mondott a férfi. A lány a fejét rázta.

- Még azt sem, hogy félkalap - jegyezte meg.

- Rohant tovább ...

- Úgy nézett rám, mint egy marslakóra. Egy pillanat, félretolt az útjából, és uccu neki, máris eltűnt.

- Nem csapta meg az orrát valami olcsó kocsisbor illata?

- Az nem, de enyhe penészszag igen.

- Penészszag? A lány bólintott.

- A vizes zakójának volt penészszaga - mondta. - Mintha egy évig hevert volna valami dohos szekrényben... Különben az a dagadt, arrogáns férfi is részegnek vélte.

- Ki volt az?

- A házfelügyelő - mondta a lány.

Az őrnagy mélyet szívott cigarettájából, és lassan kieresztette a füstöt.

- Azt harsogta - folytatta a lány -, hogy a kapu alá járnak a részek a szomszéd étteremből. Ezt a szerencsétlent is annak nézte. Tévedett. Nem éreztem rajta szeszszagot. Pedig közel hajoltam az arcához, hogy megértssem a motyogását. A pohár sört is megéreztem volna.

Az őrnagy húsos arcán olyan kifejezés jelent meg, mint lesben a vadászé a neszezésre. Gyors egymásutánban szippantott néhányat, aztán elnyomta cigarettáját a hamutartóban. A kilökött füst imbolyogva telepedett közójük. A lány elhessegtette, és rosszállóan nézett.

- Mit motyogott? - kérdezte az őrnagy.

- Ha arra gondol, hogy a támadó nevét, lakcímét rebegette el, ki kell ábrándítanom - mondta a lány mosolyogva. Megcserélte keresztbetett lábait, és előredülve az asztalra könyökölt.

Az őrnagy felnevetett, kerek fejét megingatta.

- Az ilyen eset fehér holló, de volt már példa rá - közölte.

- Érthetetlen, összefüggéstelen szavak voltak.

- Semmit sem tudott kihámozni? - tudakolta az őrnagy. Már ismét komoly volt, arcán feszült várakozás ült.

A lány lehajtotta fejét, mereven az asztalra szegezte tekintetét, mintha onnan akarná leolvasni a választ. Kisvártatva felnézett, egyenesen a férfi gombszemébe.

- A kukát említette - tagolta a szavakat. - Kétszer is. Ez tisztán kivehető volt.

- A szemetestartályt?

- Igen, azt... A kapualjban sorakoznak a falnál.

Az őrnagy előkotort egy cigarettát és meggyújtotta. Vigyázott, hogy a füstöt most félrefújja. Kíváncsi volt, hogy erről miként vélekedett a helyszínelést végző főhadnagy.

- Nem vélekedett az sehogy - mondta a lány. - Nem is tud róla.

- Nem közölte vele, hogy a sérült férfi mit motyogott?

- Nem... Csak annyit mondtam: én voltam, aki elsőnek megnézte, és szóltam, hogy hívja valaki a mentőket. Azt említettem, hogy a férfi motyogott, de ő erről nem kérdezett semmit.

Az őrnagy, akár egy fűjtató mozdony, vadul megszívta cigarettáját. A csikket elnyomta, majd a torkát köszörülte, és kiitta maradék konyakját.

- Tehát azt világosan hallotta: kuka - összegezte.

- Ez lesz most a jelszavuk?

- Megkíséreljük megfejtani a jelentését. A lány szélesen mosolygott:

- A helyében erre a legegyszerűbb utat választanám.

- Éspedig?

- Megnézném a kukákat - mondta. - Valamelyiknek véresnek kell lennie. Mikor a férfit leütötték, nekieshetett az egyik kukának. Lehet, erre emlékezett, amikor egy villanásra magához tért.

Az őrnagy, nem lelkesedett az ötletért.

- Ennél egyszerűbb út is van - mondta. - Mikor a sértettet kihallgatjuk, erre a kuka-dologra is rákérdezőnk. Majd ő elmondja, mi inspirálta erre.

- Akkor usgyi a kórházba - vélekedett a lány. - Miért velem fecsérli az idejét?

- Mielőtt kiérkeztünk volna, telefonon felhívtam a kórházat. Beszéltem az orvossal, nem mondott különösebben biztatót számunkra. A sérült nincs kihallgatható állapotban. Lehet, napokig várnunk kell az alkalmas pillanatra. Addig sem ülhetünk ölbe tett kézzel.

- Ilyen súlyos az állapota?

- Orvostanhallgató, nemdebár? A lány bólintott.

- Másodéves vagyok.

- Fejsérüléseknél sokszor komplikációk állhatnak elő - mondta csendesen az őrnagy. - Volt már olyan eset, hogy az illető csupán egy pofont kapott, elesett, és kicsit megütötte a fejét. Hazament és éjjel meghalt. - Elővett egy csomag cigarettát, de meggondolta magát, és visszasüllyesztette a zsebébe. - Merről érkezett a férfi?

- Úgy vélem, a megálló járdaszígról.

- Lehetséges, hogy a túloldalról?

A lány bizonytalanul pislogott. Egyikre sem mert volna megesküdni. Csak a férfi érkezésének az irányát, az ütközést észlelte. Más egyebet nem.

- Éppenséggel érkezhettek az úttest másik oldaláról is - vélekedett. - Csúcsforgalomban gyakori, hogy egyesek, kihasználva a forgalmi dugókat vagy a jelzőlámpa sárga fényét, szabálytalanul átfutnak az egyik oldalról a másikra. De jöhetett a járdaszígról is ... Egy biztos, ész nélkül rohant.

Néhány közömbös szót váltottak. Az őrnagy magához intette a felszolgálót, és rendezte a számlát. Úgy vélte, számára sikeres volt a beszélgetés. Többet megtudott, mint amennyit a főhadnagy szóban jelentett. Megköszönte a lánynak a türelmét és a segítőkészségét. Abban maradtak, ha netán a nyomozás megkívánja, újabb kikérdezését, értesítést küldenek a lakhelyére. Az asztaltól egyszerre álltak fel, és indultak. Az őrnagy fél fejjel volt alacsonyabb a lánynál, így együtt furcsán festhettek, mert többen rájuk bámultak az asztaloktól.

Kint változatlanul hűvös volt. Szél borzolta a száraz aszfalton összegyűlt víztócsákat. A kora délután májusi melege úgy elillant, hogy még nyomot sem hagyott maga után. A közeli megállóba sivító fékkel húzott be a villamos.

A lány elköszönt, és futni kezdett a megállóhoz. Az őrnagy hosszan nézett utána. Látta, hogy felszáll az utolsó kocsira, és bent eltűnt az utasok között.

2

A két nyomozó a ház előtt toporgott, behúzódva a kapumélyedésbe. Szótlanul szívták cigarettájukat, és sűrűn körbekémeleltek. A bozontos üstökű beburkolódzott a ballonjába, társa nyakig felhúzta dzsekijének villámzárát. Feléledtek, mikor meglátták a jellegzetes kacsázó lépteivel közeledő kövér férfit.

- Végre itt van, főnök - fogadta sopánkodón a dús hajú. - Már azt hittem, éjfélig szobrozzhatunk.

- Gondolom, hiába koslattatok - mondta az őrnagy. - Nehéz lenne megmintázni rólatok a Vidám Fiúk plakátját - célzott az ismert komikus duóra, akik az éjszakai lokálokban léptek fel. Zsebre dugta a kezét, és várakozóan nézett. Pedig tudta, hiába vár, mert nincs mire. Jól ismerte beosztottait. Azoknak minden az arcukra volt írva. Eredmény, kudarc egyaránt.

A bozontos hüvelykujjával a háta mögé bökött.

- Főnök, ez a hodály olyan, mint az elvarázsolt kastély. Három lépcsőház, lakások a legelrejtettebb zugokban is, de végigjártuk, mindenkivel beszéltünk - hadarta egy szuszra.

- Egy vasadba sem került. A Vidám Parkban fizetned kellett volna, hogy megtekintsd. Így most jól jártál. Bár tőled kitelik, hogy

ott is meghúzod a flepnit, és ingyen megy be. Akár a gőzfürdőbe. A nyomozónak elborult az arca.

- Megint sóderolt valaki - csattant fel.

Az őrnagy előkapart egy cigarettát. Kezével tölcserít formált a gyufa lángjának, és rágyújtott.

- Senki sem sóderolt - kezdte. - Már korábban akartam erről beszélni veled, most megragadom az alkalmat - folytatta. - Nem akarom még egyszer hallani, hogy valamelyik fürdőbe azzal rontasz be, hogy követsz valakit, előkapod az igazolványod, és ingyen kiáztatod a seggedet. Közben nem győződ dicsérni magad, hogy milyen egy firnyák gyerek vagy... Holnap az orvossal félíratsz magadnak fürdőjegyet. Egy petázkodba sem kerül.

- Csak indokolt esetben ad ... Nekem semmi bajom... - Legyél firnyák. Mondd, hogy aranyered van.

- Dubléből - jegyezte meg kuncogva a másik.

- Fogd be a pofád - sziszegte a bozontos.

Az őrnagy véget vetett a kitörni készülő szóváltásnak.

- Folytasd - serkentette.

- A lényeg: senki nem tud semmit. Az esetről csak hallomásból értesültek ... Ez a Berényi Irén sem tudott többet elmondani.

- Az ki?

- A kislány - vetette közbe a sildes sapkás -, aki belebotlott a pasasba.

A beszámolást tartó nyomozó fontoskodó arcot vágott.

- Főnök, nem jut eszébe Flúgos Jóska? - kérdezte.

Az egész rablási szakcsoport ismerte a többszörösen büntetett Sári Józsefet. A szó igaz értelmében notórius rabló volt. Támadását mindig a meglepetésre alapozta. Rendszerint kora este tevékenykedett. A kiszemelt ház kapualjában lesben állt. Ha nő érkezett, elragadta a kezításkát és elmenekült. A férfiakat megvágta. Inkább az idősebbeknek ugrott neki, egy jól irányzott ökölcsapással leterítve őket. Lomha, lassú mozgású ember volt, harmincas éveinek a derekán. Tavaly ítélték el nyolc évre. A Flúgos nevet azért érdemelte ki, mert ahányszor elfogták, mindig megjárta a bolondot, és hónapokig elhúzta a vizsgálati fogságot elmeállapotának megfigyelésével. _

- Nekem nem jut eszembe - mondta az őrnagy. A másik nyomozóhoz fordult. - Te gondoltál rá?

A sildes sapkás a fejét rázta.

- Ez a kapualj huzatos lehet, ha a Flúgost juttatta az eszedbe - vélekedett az őrnagy.

Amaz nem tágított elképzelésétől.

- Tudom, hogy Flúgos sitten van, de elsősorban nem rá gondoltam - kezdte.

Az őrnagy félbeszakította.

- A módszerét is verd ki a fejedből - tanácsolta.

- Hátha valami régi haver, vagy a korábbi társaságából egy hasonszőrű tevékenykedett itt - folytatta a dús hajú nyomozó. - Ez miért lenne olyan lehetetlen? A pasasnak eszébe ötlött Flúgos, aztán úgy vélekedett, kamatoztatja a kész licencet...

- Licenszet - vetette közbe a másik.

- Mit mondasz?

A sildes sapkás legyintett:

- Semmit.

- Akkor meg ne kotyogj közbe, hadd fejezzem be - csattant fel, majd folytatta: - Tehát a pasas megbújt a kapu alatt, és megvárta, míg a karjába futott az első palimadár.

Az őrnagy szó nélkül sarkon fordult, és eltűnt a kapualjban. A két nyomozó tétován utána sompolygott. A kövér férfi szokatlan fürgeséggel húzogatta el a faltól a szemetestartályokat. Miután végzett, lehajolt, és a tartályok oldalát, éleit kezdte vizsgálni.

- Mit keres, főnök? - tudakolta a sapkás.

- A rövid utat keresem egy válaszra.

Azok ketten összenéztek. Kisvártatva a dús hajú tétován megszólalt:

- Segítsünk?

- Mi után szimatoljunk? - kérdezte a másik. Az őrnagy felegyenesedett.

- Nincs ezeken vérfolt - mormogta, mintha magának beszélne. Aztán beosztottaihoz fordult: - Átnézzük a szemetet, darabokra szedünk mindent.

A két nyomozónak leesett az álla.

- Mit keresünk? - kérdezte a sapkás.

- Még magam sem tudom.

- Valami elképzelése csak van erről a guberálásról.

- Semmi konkrét - mondta az őrnagy. - Csak felmerült az a szó: kuka. Valami jelentősége csak kell legyen. Gyerünk, kezdjétek hozzá. Ott, az utolsó kukával - mutatott a sorban a lépcsőház felé esőre.

A dús hajú nyomozó elhúzta a száját.

- Még jó, hogy nem a Húvösvölgy merült fel - mormogta társának. - Egy hétig cserkészhetnénk a bozótost.

Mindketten a tartályhoz léptek, és felcsapták a tetejét. Csak félig volt szeméttel. Koszos papírok, üres konzervdobozok látszottak, egy bérház mindennapos salakja. Már éppen készültek kiborítani, mikor az őrnagy kíváncsian beletekintett, és megálljt parancsolt. Azok nyomban engedelmeskedtek, a tartályt talpára állították. Az őrnagy óvatosan belenyúlt. Mikor a kezét visszahúzta, két ujja között egy lapos, fekete tárgyat tartott.

- Pénztárca - bámult a dús hajú.

- Az bizony - bólintott az őrnagy. A mennyezetről lecsüngő csupasz égő felé emelte, hogy a fényben jobban szemügyre vegye. - Lefogadom, üres.

Kopott bőrtárca volt. A gombos patentzár nyitva, a bankjegyeknek készült rekeszek üresek. Csak a bőnyelvű záródó részben csörrent néhány apró, egy zsebkes pengéjéhez hasonló fémtárgy kíséretében. A penge egyik oldalát szabályosan kiképzett fogazat tarkította, oldalán gyufaszál vastagságú horonnyal.

- Úgy fest, mintha egy régi, tolózárás páncélszekrénynek lenne a kulcsa - állapította meg az őrnagy. - De nem az eredetije, hanem

valami gyatra másolat. - A kulcsot a rekeszbe tette, és a tárcát felöltője zsebébe süllyesztette.

- Egy zsebes durranthatta, és bevágta a kukába - jegyezte meg a sildes sapkás.

Jól ismerték a zsebtolvajok módszereit. Tudták, hogy a sikeres lopás után első dolguk mihamarabb megszabadulni a terhelő bizonyítéktól. Ezt a legközelebbi félreeső helyen megteszik, ahol számba veszik a zsákmányt is.

- Tudd meg a házfelügyelőtől, hogy mikor öntöttek utoljára szemetet a kukákba - mondta az őrnagy.

A sapkás nyomozó máris indult.

- Guberáljak? - kérdezte kelletlenül a másik.

Az őrnagy fejét rázta. Sorban felhajtotta a tartályok fedelét, és futó pillantást vetett a felhalmozott szemét tetejére. Mikor végzett, cigarettára gyújtott, elégedetten düllesztette ki a hasát.

A nyomozó rosszálló pillantást vetett:

- Hülyeségnek tartotta, hogy eszembe jutott a Flúgos módszere?

- Éppenséggel nem tartottam hülyeségnek.

- Még sem jegyezte.

Az őrnagy mélyet szívott cigarettájából, és hosszan maga elé fújta a füstöt. Egy idős nő lépett be a kapun. Gyanakvón pillantott rájuk, aztán megnyújtva lépteit, eltűnt a lépcsőházi feljáróban.

- Figyelj rám, Géza - szólalt meg az őrnagy. Amaz sebesen pislogni kezdett.

- Az nem volt hülyeség, hogy Flúgos megfordult az agyadban - folytatta. - A módszere nálam is megvillant, de csak egy pillanatra. De az már nálad hülyeség volt, hogy a jelenlegi eset tényeinek ismeretében hagyta Flúgost megtelepedni a fejedben, és hagyta, hogy kibérelje agytekervényeidet.

Sőt, még azt is engedted, hogy vakkantásra serkentsen. Ez volt a te hülyeséged... Teszem azt, ha a bevert fejű ember ebben a házban lakik, a házfelügyelő nyomban felismeri. De nem ismerte fel, így hát idegen. Ebből következtetve kuncsaftunk nem itt lakik. De mondok mást is. Ha netán valakihez látogatóba érkezett volna, ennek már a nyomára bukkantok az előbb. Hiszen az egész ház beszél az esetről, egy csomóan látták az eszméletlen embert... Érted már?

A nyomozó kényszeredetten bólintott.

- Ez igaz, főnök - mondta. - Meggyőzőtt. - De hangjában nem volt határozottság.

- Majd két nap múlva fogsz nekem igazat adni.

A sapkás nyomozó bukkant elő. Röviden beszámolt a házfelügyelővel folytatott beszélgetéséről. A tartályokat pontosan délután ötkor hozták le az emeletről. Ezután már nem került beléjük hulladék, legfeljebb a földszinten lakók öntöttek hozzá egy keveset. Az őrnagy eldobta cigarettáját, és eltaposta a csikket.

- Tehát a pénztárcát a délutáni csúcsforgalom idején dobták a kukába - szögezte le. - Nem valamelyik emeleten, hanem itt a kapu alatt, mert a szemét tetején volt.

- Csak így lehetett - helyeselt a sapkás. - Főnök, honnan tudta, hogy pénztárcára fogunk bukkanni?

- Egyáltalán nem tudtam.

- Mikor a kukákat gusztálni kezdte, azt mondta, hogy egy válaszra keresi a rövidebb utat. Vértől nincs, csak egy zsebes által meghúzott buksza. Ez volt a válasz a rövidebb útra?

Az őrnagy gondolatában felbukkant a farmernadrágos lány.

- Volt bennem egy impulzus, ennek akartam a végére járni - mondta. Megnézte az óráját. Tíz múlt néhány perccel. Kezével intett, ami annyit jelentett, hogy végeztek a munkával.

Az utcán gyér volt már a forgalom. Mindhárman elindultak. Egymás mellett mentek, nekifeszülve a szemből jövő szélnek. Hallgatva szaporították lépteiket, mintha semmi kedvük nem lenne elszakadni egymástól. Az Oktogonnál ráfordultak a Népköztársaság útjára.

- Megiszunk egy pofa konyakot? - szólalt meg az őrnagy. Gondosan lesimított haja a szélben szárnalmas kóctömeggé változott. - Ha már kiugrasztottak otthonról - tette hozzá.

A sildes sapkás mélyet bólintott, míg társa, bizonytalanul pislogott néhányat.

- A vendégeim vagytok - tisztázta a helyzetet az őrnagy. - Én vagyok most az ültetvényes.

Az azvilág tagjai neveztek így maguk között azokat, akiket meg lehetett vágni egy-két pohár italla.

A dús hajúnak egy csapásra eltűnt a bizonytalansága.

- Benne vagyok, főnök - mondta élénken, majd kisvártatva folytatta: - Tán ünnepel valamit, hogy ilyen könnyelművé vált? Születésnap, névnap kizárva.

- Az az ünnep nekem, hogy ma este ti voltatok az otthoni ügyeletesek.

A rablási csoportnál minden estére két beosztottat jelöltek ki rendkívüli ügyeletesnek. Ha valami történt, elsősorban őket riasztották.

Az őrnagy ismét megszólalt:

- Jöhetett volna Szirmai vagy a Tuskó.

A két említett nyomozó lassú, nehézkes volt a munkában. Az utóbbi arról kapta a Tuskó gúnynevet, hogy minden feladat teljesítésénél elidőzött, szinte gyökeret vert. Képes volt órákig beszélgetni egy-egy

adatgyűjtésnél a felmerült tanúkkal. Nem tudta elválasztani a lényegest a lényegtelenről. Még azt is feljegyezte, hogy az illető utoljára mit evett, ha arról is szó esett.

- Főnök! Kivirradt volna, mikorra a lakókat kikérdezik - jegyezte meg a sapkás.

- Ezért ünnep nekem, hogy veletek kerültem össze. Így talán még éjfélre ágyba kerülök.

A Nagymező utca közel volt. Itt kötöttek ki, az egyik italboltban. Bent szinte vágni lehetett a füstöt, a helyiség zsúfolásig tele volt. Már csak szokásból is végigjárták szemüket az embereken, majd a sarokba húzódtak egy állópulthoz.

Az őrnagy több sikertelen kísérletet tett, hogy lesimítsa a haját. Aztán elővett egy százforintost, a dús hajú nyomozó markába nyomta, azzal a megjegyzéssel, hogy három konyakot hozzon a szokott kísérővel.

- Elvégre ismerős vagy itt, tudod a járást a pénztárhoz - mondta.

- Ezt meg honnan veszi, főnök?

- Te magad mondtad.

A nyomozó kerekre tágította a szemét.

- Én mondtam? - kérdezte.

- A múltkor azzal dicsekedtél, hogy ismersz minden szórakozóhelyet, akár a tenyeredet. Hát most itt az alkalom, hogy bizonyíts. Máskülönben azt hinném, csak a szád járt.

- A szórakozóhelyeket ismerem is, de ez itt egy kocsmá. Az őrnagy elmosolyodott.

- Nézz körbe - mutatta. - Mit láatsz? Szórakozó embereket. Tehát ez is szórakozóhely. Igaz, nem a javából, de mégiscsak az.

A nyomozó elhúzta a száját, és indult a pénztárhoz. Útjából félresöpörte az ácsorgókat. Az őrnagy huncut tekintettel nézett utána, majd cigarettára gyújtott. Kisvártatva szeme megakadt egy távolabb iddógáló társaságon, ötven év körüli nő vihorászott ott, két hasonló korú férfival. Jócskán emelkedett volt az alkoholszintjük. Magas, csontos nő volt, arca hosszúka, haja szőkére festve. Régen nem járhatott fodrásznál, mert a szőke festés lenőtt egy fél arasszal, és helyet adott őszes barnaságának, ömlött belőle a szó. A két svájcisapkás férfi szájátva hallgatta. Egyikük kopott aktatáskát szorongatott a hóna alatt. Lerítt róluk, hogy vidékiek, és munkásszálláson laknak. Előttük a pulton fél tucat üres korsó sorakozott.

Az őrnagy mellett álló nyomozó követte főnöke tekintetét.

- Nicsak! - mondta meglepetten. - A Bódékanca.

Jól ismerték a szőke nőt, Berleginé született Vámos Terit. Aktái

kötegekre rúgtak a bíróságon. Húsz évig egyfolytában úzte a

“mesterságét”. Elnyúhatetlen volt. Állandóan ki-be járt a börtönből. A Garay tér és szűk környéke volt a törzshelye. Ott vakon is eltalált az italboltokba. Míg a piac nem volt bekerítve, éjszakánként a bódék közé vitte be partnereit. Innen a gúnynev. Később felhagyott a prostitúcióval, és beszédképességét kezdte kamatoztatni a részegeknél, közben csontos ujaival a dudorodó pénztárcát kutatta. Egy esetben elítélték markecolás miatt. Egy éve dolgozni kezdett. Lépcsőházakat takarított, de majd minden napszakban megtalálható volt a Garay tér környéki italboltok valamelyikében. Az őrnagy megszívta cigarettáját.

- Kérdezd meg, mit keres itt... Mondd meg neki, nem akarok bent találkozni vele - közölte a nyomozóval.

Az máris közelebb nyomult a kiszemelt társasághoz. A nő észrevette, arcáról letörlődött a mosoly. Mereven állt, mintha nyakon vágták volna. Megértette a nyomozó intését, mert otthagya a két férfit, és elébe sietett.

Az őrnagy a gomolygó cigarettafüstön át jól látta őket. A nő élénk karlejtésekkel igyekezett nyomatékot adni szavainak. Arca olyan csodálkozást tükrözött, mintha azzal gyanúsítanak, hogy eltagadta a rokonok elől a lottón nyert millióját.

Műanyag tálcán érkezett a konyak, kísérővel együtt.

- Feri hová tűnt? - kérdezte a dús hajú nyomozó, és elrendezte a pulton az italokat.

- Randevúzik.

Amaz körbenézett, aztán észrevette társát.

- Főnök! Ez itt a Bódékanca - mondta megvetően.

- Ő bizony, teljes életnagyságban, a jó öreg csataló. Látom, hogy elönt a sárga irigység.

- Fel is akasztanám magam... De mit keres itt? Nyomós oka lehet, ha kimozdult a Csikágóból.

Régen így nevezte a szervezett alvilág a Garay tér környékét.

Az őrnagy a két férfit figyelte. Azok nyakukat nyújtogatták a nő felé, és azon voltak, hogy minél morcosabb képet vágjanak. A dzsekit viselő férfiban vetélytársukat látták.

- Teri teljes lendülettel, etette a két jambósapkást - közölte az őrnagy. - Ferivel üzentem neki.

A dús hajú nyomozó felhorkant. -

- Majd én eligazítom - mondta. Mozdult volna, de főnöke visszafogta.

- Maradj ... Feri már végzett.

A nyomozó elmondta a beszélgetés lényegét. A nő váltig tagadta, hogy bármiféle rossz szándéktól vezérelve tért volna be az italboltba. Csupán szomjas volt. A két férfi aztán leszólította. Elfogadta a meghívásukat, azóta sörözgetnek.

- Mondtad, hogy söpörjön innen el? - kérdezte az őrnagy. Amaz bólintott:

- Megissza a sörét és megy.

A csontos nő közben élénken magyarázott a két férfinak. Kisvártatva, kopott retiküljével a karján, tüntetően elvonult a rendőrtisztek előtt, és kilépett az ajtón. Később a hoppon maradt svájcisapkások kiitták a sörüket, és távoztak.

Nem sok hiányzott már a zárórához.

- Egészségekre! - emelte poharát az őrnagy. Koccintottak, és egy hajtásra leöntötték torkukon az italt. A szódába éppen csak belekortyoltak.

A dús hajú nyomozó eltűnt, majd kisvártatva visszajött.

- A csapos állítja, hogy a Bódékanca már délutántól itt volt, mikor az eső ömleni kezdett. Különben többször látta itt - mondta.

Az őrnagy a sapkás nyomozóhoz fordult.

- Mit mondott, mi dolga volt erre? - kérdezte.

- Valami állást említett.

- Állást? Megbolondult ez ...

- Azt mondta, itt szemben a színháznál járt. Állítólag takarítókat keresnek vagy jegyszedőket.

Az italbolttal szemben volt a Fővárosi Operettszínház. Az őrnagy nevetett.

- Ezt a mesét adta le - mondta. - Ha kimozdult a Garayról, azt nem holmi álláskereső miatt tette. Sem azért, hogy néhány korsóra valakit megvágjon. Ezt a Garay is megteheti, ehhez nem kell ilyen messze jönnie... Biztos dohányra vadászott, pénzes palira. Bár ez a szándék is furcsa lenne tőle, mert már megütötte a bokáját. - Elnyomta cigarettáját a pulton levő csorba szélű hamutartóban, aztán a már ismert kézmozdulatával jelezte az indulást.

Kint az utcai lámpák sápadt fényüket szórták. A közeli Népköztársaság útjának kereszteződése fényárban úszott. Néhány házzal távolabb két sapkás férfi toporgott a járda közepén, egyikük kezében aktatáska lógott.

- Gyertek csak - szólt hátra az őrnagy, és serényen megindult át az úttesten, majd befordult az első mellékutcába. A két nyomozó utána csörtetett. Megálltak, majd az őrnagy kilesett a fal mellől a fényár irányába.

- Teri páciensei horgonyt vetettek - közölte. - Tehát nem koptatta végleg le őket. Félre akart vezetni minket, mikor elhúzta a csíkot. A pasasoknak pedig megsúgta, hogy várjanak rá, majd később visszajön.

Az utcasarok fedezékéből a nyomozók is kikandikáltak.

- Valahonnan mindjárt előkocog, és kéglire viszi az ürgéket - vélekedett a dús hajú.

- Akkor pedig itt a közelben talált magának szobáztatót - tette hozzá a társa.

Mindig akadtak olyanok, akik busás haszonnal néhány órára átengedték a szobájukat vagy éppen lakásukat alkalmi légyottokra. A rendőrtisztek tudták, hogy a csontos nő a saját lakására soha nem vitt férfit. Harmadmagával lakott a Murányi utcában, közel a Keleti pályaudvarhoz, egy szuterénnek nevezett pinchelyiségben, ahol az ágyakat toldozott vászonfüggönyök választották el.

A megbúvó nőt az őrnagy fedezte fel. Az italbolt melletti ház kapumélyedésében várakozott behúzódva. Olykor kilesett a tétlenkedő svájcisapkás férfiak irányába, aztán visszakapta a fejét.

- A pasasokat lesi - állapította meg. - Minket nem szűrt ki. Úgy látszik, meggondolta magát. Arra vár, hogy azok elmenjenek.

- Akkor pedig sántikál valamiben - szögezte le a sildes sapkás.

- De miben? - kérdezte a társa.

- Majd elválík - dörmögte az őrnagy.

Nem tudták, mire véljék Berleginé viselkedését. A sapkások nem várakoztak volna, ha előzőleg a nőtől nem kapnak biztatást. A nő sem ment el a környékről, miután elhagyta az italboltot. Miért ez a settenkedés?

Fél óra múlt el. A két férfi megunt a tétlenkedést, lassú léptekkel elindultak a Népköztársaság útja felé. Kisvártatva eltűntek az útkereszteződés lámpáinak a fényárja mögött. Percek teltek el, a kapumélyedésben bújó nő nem mozdult. Pedig láthatta, hogy ivócimborái már elmentek. Úgy állt ott, mintha lába gyökeret vert volna, csak a fejét fordította szaporán az útkereszteződés felé.

A sapkás nyomozó felváltotta főnökét a leskelődésben. Az őrnagy ismét cigarettára gyújtott, és elgondolkozva fújta ki a füstöt.

- Valamelyiket visszavárja - dörmögte a dús hajú. - Annak meg idő kell, hogy lerázza a társát.

Ez volt a legkézenfekvőbb magyarázat a nő különös viselkedésére. Az őrnagy mégsem hitt benne.

- Számít is neki, hogy egyszerre hány férfival megy el! - legyintett. - Ha úgy adódna, elbánná egy szakasz katonával is. - Hirtelen elkedvetlenedett, mert fáradtnak érezte magát. Csak a kíváncsiság, amely a hosszú évek során megcsontosodott benne, tartotta itt az utcákon. Mindig nyughatatlan volt, ha a munkával kapcsolatos kérdéseknek nem járt a végére. Elhatározta, végigszívja cigarettáját, és ezzel pontot tesz rejtett figyelésükre. A délután történt rablótámadással megvan a maguk dolga, reggel mozgósíthatja az egész csoportot, hogy a folyamatban levő nyomozások mellett ezt is vegyék a napirendbe.

- Mit csinál? - érdeklődött a leskelődő nyomozótól. Amaz visszahúzta a fejét és megigazította sapkáját.

- Semmit - mondta. - Változatlanul a nyakát nyújtogatja az ellenkező irányba.

- Kibekkeljük? - kérdezte a dús hajú.

Az őrnagy utolsót szívott cigarettájából, és a csikket messzire pöckölte.

- Tudod, ki bekkellen? - lökte ki a füstöt magából. Egy cifra káromkodás kíséretében megadta erre a választ, majd lendített egyet a karján.

Úgy mentek a kiszemelt ház kapujához, hogy a fél járdát elfoglalták. A nő csak akkor eszmélt fel, amikor megálltak előtte. Tekintete zavart volt. Megpróbált mosolyogni, de csak torz vigyorra tellett.

Az őrnagy minden különösebb bevezető nélkül, nyomban a lényegre tért.

- Mi a fenét szobrozik itt, Teri? - kérdezte mérgesen. Választ sem várva folytatta: - Megüzentem magának, hogy lépjen olajra. Erre kiódalog a csehóból, és ledekkol az első kapu alatt. Halljam hát, mire vár?

A magas nő felhagyott erőltetett mosolyával.

- Éppenséggel ráérek, és ... - kezdte.

- Teri, hagyja a süket dumát! - szakította félbe az őrnagy. - Az igazat akarom hallani. - Várakozóan nézett fel a nála fél fejjel magasabb nőre, mintha egy szoborra bámulna. - Gyerünk, ki vele.

- Felügyelő úr! Nem szabad itt lennem? Nem strihelek, nem zavarom a közrendet, sem a közbiztonságot. Csak levegőzöm. Ezt csak tehetem, nem?

- A Murányi utcában is éppen ezt a levegőt szívja.

- Éppenséggel itt sem rontom.

A két nyomozó zsebre dugott kézzel állt, csak a szemük villogott a sötétben.

- Majd én elbeszélgetek vele, főnök - javasolta a dús hajú.

- Magával aztán semmi tárgyalnivalóm nincs, hadnagy úr - csattant fel a nő.

Az őrnagy egy szemvillanással leintette beosztottját. Arcán nyájas mosoly jelent meg, de tekintete kemény maradt. Hangjába csodálkozás vegyült, amikor megszólalt:

- Látom, azt akarja, hogy összerúgjuk a patkót.

- Eszembe sincs, felügyelő úr.

- Akkor miért ez a süket duma? Figyelmeztetem, Teri, hogy megbánja, ha továbbra is adja a hülyét. Javasolhatom, ismét helyezték REF alá. Gondolom, csak ez hiányzik magának.

Berleginé született Vámos Teri már volt rendőri felügyelet alatt. Ez azt jelentette, hogy minden este köteles volt lakhelyén tartózkodni, szórakozóhelyeket nem látogathatott, és gyakran jelentkeznie kellett a kerületi kapitányságon.

A csontos nő összerezzen. Tekintete ijedten söpört végig az előtte állókon.

- Egy porcikám sem kívánja - vágta rá.

- Tehát?

- Higgye el, felügyelő úr, hogy semmi rosszban nem sántikálok. A manuszokat is lekoptattam. Arról nem tehettem, hogy azok itt szobroztak rám, hátha feltűnök. Igaz, megvágtam őket néhány pohár italla, de maguk ajánlották fel. Én nem forszíroztam és ...

Az őrnagy egy kézmozdulatával elvágta a szóáradatot.

- A lényeg, Teri - mondta keményen. - Arra vagyok kíváncsi, hogy miért szobrozik itt?... Mondja, kit vár?

- Ördöge van, felügyelő úr.

- Ki az?

A nő mélyet sóhajtott, és fátyolos hangon, mintha nagy titkot árulna el, azt mondta:

- Van egy fiksz pasasom.

- Ez magánál komoly fegyvertény, Teri!

- Biztos valami ütődött, aki olykor kimenőt kap - mondta vihogva a dús hajú nyomozó.

A nő figyelmen kívül hagyta a megjegyzést.

- Éppenséggel miatta szobrozom - magyarázta. - Hetente kétszer ebben a csehóban találkozgatunk. Ledöntünk néhány pohárkával, aztán elmegyünk hozzá, és nála alszom...

- Hol lakik?

- Itt a Hajós utcában, egy hátsó udvari lakásban.

- Nem aludni jár hozzá, hanem ketyyinteni - vetette közbe a dús hajú nyomozó.

A másik hallgatott. A nő felfortyant.

- Maga csak mindig a ketyyintésre gondol - mondta szemrehányóan.

- Teri, a hadnagynak igaza van - jegyezte meg az őrnagy. Magával kapcsolatban nem gondolhatunk bibliaolvasásra.

A nő egyet rántott a vállán:

- Öreg ember a manuszom, felügyelő úr.

- Ettől még szuperálhat. Főként, ha kezelésbe veszi. Maga még a haldoklóval is elbánik.

A nő sovány arcán halvány mosoly futott át:

- Éppenséggel nem panaszkodhatom, és köszönöm, hogy a felügyelő úr ilyen nagyra tart.

- A bűnben is találni erényt.

- Ó, igen, de azt csak a pokolban jegyzik. A dús hajú nyomozó ismét közbeszólt:

- Nem is panaszkodhat, Teri. Alaposan megvághatja a pasasát... Mennyit kap tőle?
- Egy huncut vasat se.
- Méghogy egy huncut vasat se? Röhögnöm kell.
- Csak rajta, ne zavartassa magát.
- Bolondnak tart minket?

- Felügyelő úr! Szóljon neki, hogy ne gyanúsítgasson. Már régen nem az anyagiak miatt teszem. Visszavonultam a szakmából. Ellenőrizhetik, ha akarják. Nem mondom, hébe-hóba előfordul, hogy megakasztanak, de pénzt nem kérek. Néha nem tudok a véremnek ellenállni, no meg a pia is belejátszik. Éppenséggel nem tudok már leszokni sem az egyikről, sem a másiktól.

A dús hajú nyomozó nyerítve felnevetett.

- Rögtön kinyúlok ettől a szövegtől - mondta.
- Éppenséggel tőlem elnyúlhat itt az aszfalton is, hadnagy úr. A nyomozó felfújta az arcát. A száját nyitotta, de főnökének tekintete torkára fagyasztotta a szót.
- Teri? Ki ez a gáláns lovag? - kérdezte az őrnagy.
- Parkőr.
- Vastag pasas?

A nő lemondóan legyintett:

- Csóró az, felügyelő úr. De egy magamfajta öreg tyúknak még ez is kész csoda.
- Tehát elkergeti a gyerekeket a fűről, és vigyázza a padokat, nehogy a szerelmespárok szívet véssenek a támlába.

A nő vállat vont.

- Lehet - mondta. - De azt már láttam, hogy szöges bottal bóklászik a téren, és felszúrja az eldobott papírokat.

- Hol törí magát?
- Mindig a Belvárosban - mondta a nő, majd aggodalmaskodva folytatta. - Nem tudom, hol késik. Megbeszéltük, hogy a csehóban találkozunk. Késő délutántól várok rá.
- Biztosan már az igazak álmát alussza.
- Az lehetetlen ...
- Hát akkor?

A nő bizonytalan mozdulatot tett a karjával.

- Még soha nem hagyott cserben - mondta. - Mindig erre megy haza, és a csehó útba esik.
- Mi a neve?

A nő úgy vigyorgott, hogy látni lehetett foghíjait.

- Bébé - mondta. Egy pillanatig gyönyörködött a rászegeződő értetlen tekintetekben. Aztán megszólalt: - Persze nem brizsitbardó, hanem Balkó Bálint.

Az őrnagy kövér teste megrezzent, mintha áram futott volna végig rajta. Gombszeme kerekre tágult.

Előkapta noteszát, és a gyér utcai világításban belelapozott.

- Alacsony, vézna termetű, erősen kopaszodó - sorolta. - Név, lakcím stimmel. Ruházata kockás mintás, vastag szövetből készült zakó, barna pantalló.

A nő meglepett kiáltást hallatott.

- Ő az! Valami baleset érte? - kérdezte izgatottan.

Az őrmagy lassú mozdulattal összecsukta noteszát, és a zsebébe tette.

- Azt éppen nem mondhatom, hogy baleset történt vele - jegyezte meg csendesen.

- Akkor miért véste fel a manuszom nevét?

Az őrmagy fürkésző tekintetet vetett a feldúlt nő arcára. Közben gondolatait rendezte, a felmerült tennivalókat próbálta számba venni. Kisvártatva megszólalt:

- Úgy fejbe vágták a maga Bébéjét, hogy kis híján otthagya a fogát.

A nőnek leesett az álla.

- Leütötték? - kérdezte rekedten. Az őrmagy mélyet bólított.

- Kicsoda? - folytatta a nő. - És miért?

- Ezt mi is szeretnénk tudni. Azért vagyunk most itt, és nem az ágyban.

- Valamilyen fiatal jabranc tehette a téren.

- Ne gondoljon holmi garázdaságra vagy verekedésre. Rablótámadásról van szó.

A nő úgy ingatta a fejét sovány nyakán, mintha szédülne.

- Rablásról? - bámult. Aztán megmerevítette a nyakát, a fejét előreszegezte. - Hiszen Bébé egy csóró. Ugyan mit rabolhattak el tőle? Mit? A koszos zsebkendőjét? Vagy azt a pár fillért, ami a zsebében csörög? Csak én tudom, milyen csóró - folytatta. - Vadászik az eldobott hosszú csikkekre, felszededegeti, itthon szortírozza, és beosztja magának. Felügyelő úr! Ebben az országban harminc éve nincsenek csikkzszedők. Nézze meg a tereket, a megállóhelyeket, a járdákra is vessen egy pillantást, mindenütt csikkok eldobálva, fél cigaretták. Negyvenötben ezekből egy vagyont lehetett volna összeszedni. Ma már nem. És Bébé mégis csikkokat szívott, mert csóró. Ő volt az egyedüli csikkzszedő az egész városban. Most pedig azt akarja bebeszélni nekem, hogy egy rabló szemet vetett rá?

- Pedig így áll a helyzet - mondta az őrmagy. - A zsebeit úgy kiforgatták, akár a vizes ruhákét a szárítókötélen.

A nő tekintete változatlanul kételkedést sugárzott.

- Bébé mit mondott? - tudakolta.

- Semmit sem mondott...

- Az lehetetlen.

Az őrmagy széttárta a kezét.

- Jelenleg mélyen hallgat - közölte. - A mentők eszméletlenül szedték fel. Nem kihallgatható.

- Hol történt?

Az őrmagy nagy általánosságban ismertette a történeteket.

- Ezért vártam hát hiába - jegyezte meg a nő.

- Van valami ismerőse abban a házban?

- Nincs, abban biztos lehet, mert akkor tudnék róla. Biztosan összetévesztették valakivel, és berántották a kapu alá.

Az őrnagy a fejét rázta.

- Hátral, a kapu belsejében ütötték le - mondta. - Oda nem lehet valakit csak úgy berántani. Főként kora délután nem lehet.

- Önszántából nem mehetett be. Semmi dolga nem volt abban a házban.

Az őrnagy lesimította a haját, és megszólalt:

- Most pedig bejön a főkapitányságra.

- Miért? - csodálkozott a nő.

- Szükséges a kihallgatása.

- Mit mondhatok, hiszen semmiről sem tudtam. Ha nem közlik velem, még most sem tudom, hogy miért nem jött a megbeszélte helyünkre.

- Mindent elmond majd, amit tud a Bébéjéről - szögezte le ellentmondást nem tűrően az őrnagy. - A nyomozáshoz szükségünk van adatokra. Ismernünk kell a maga Bébéjének az életmódját, tudnunk kell a barátairól... Pont magának tartsak előadást; Teri, hogy mi mindent kell tisztáznunk az ilyen eseteknél? Legalább annyira tudja már, mint én.

A nő megadóan bólintott, és közelebb hajolt.

- Tudja, hogy nem csípem a hadnagyot - mondta halkán, és tekintete a dús hajú nyomozóra villant. - Ne bizza rá a dolgot, mert harapófogóval sem nyitom ki a számat - folytatta. - Értsük egymást, felügyelő úr?

- Teljesítve a kívánság.

- Éppenséggel azt remélem, hogy nem tart majd hajnalig.

- Egy óráról van szó.

- Van isten, ha így lesz.

Az őrnagy félrevonta a sildes sapkás nyomozót. Utasította, vigye a főkapitányságra Berleginét. Ott részletesen hallgassa ki, és a vallomását jegyzőkönyvezzé.

- Ha végeztél, hagyd az iratot az ügyeleten, reggel majd magunkhoz vesszük.

A csontos nőt láthatóan megviselte az eset. Letörten ballagott a nyomozóval. A fényárban úszó útkereszteződésnél az őrnagy és a dús hajú nyomozó az Oktogon irányába fordult. Azok ketten a főkapitányságra tartottak.

Az őrnagy a térhez érve megnézte óráját. Közel volt már az éjfé.

- Szépen beletaláltunk ezzel a véletlennel - jegyezte meg a nyomozó.

- Szerencsénk volt... A vak véletlen.

- Sima ügy lesz.

Átmentek az úttesten, és megálltak a Budára tartó villamos megállójának járdaszízetén.

- Azt gondolod, hogy rutinnyomozás lesz? - fordult az őrnagy beosztottjához.

Amaz bólintott.

- Meglátja, igazam lesz, főnök - mondta. - Amint a pasas pilledezik, kihallgatjuk. Lefesti a támadóját. Biztos jó személyleírást ad. A többi már napok kérdése, hogy elkapjuk.

- Szeretem benned ezt az egyszerűséget. Mindent olyan jól látsz. A nyomozó tekintetéből kihunyt a csillogás.

- Most heccel, főnök? - kérdezte bizonytalanul.

- Úgy ismersz?

- Igen - vágta rá amaz. - Látom, nem hisz nekem, hogy sima ügy lesz.

A távolban feltűnt a közeledő villamos.

- Bízunk az elkövetkezendő hetekre - mondta az őrnagy.

- Napok kellene csak.

Az őrnagy erre mert volna a legkevésbé megesküdni. Olyan érzése támadt, hogy alaposan megizzasztja a szakcsoportot ez az eset.

3

Somorjai őrnagy számára a nap rosszul kezdődött. Reggel üzenet várta hivatalában, hogy azonnal keresse fel az osztályvezetőjét. Tudta, miért hívatják. Felettese tájékoztatást vár az elmúlt délutánon történt rablás ügyében megindult nyomozásról. Lehetőleg olyan tájékoztatást, amely gyors eredménnyel kecsegtet.

Ez teljesen elkedvetlenítette. Olyan konkrét nyom, amelyhez reményt lehetett volna fűzni, nem volt a kezében. Csupán néhány halvány elképzelés, sejtés motoszkált benne, de ez senkit sem hatott volna meg. Főként az osztályvezetőt nem. Ilyenekből egy könyvtárra valót lehetett volna összeírni a bűnügyi osztályon. Minden nyomozó egy zsáknyi elképzelést cipelt magában saját ügyével kapcsolatban. A számonkérésnél ezeknek annyi volt az értékük, mint egy régi lyukas kétfilléresnek. Csak arra voltak jók, hogy az illetőt a mélypontra ejtsék.

Gyorsan intézkedett, hogy hívják fel a kórházat, és tudják meg, mikor hallgatható ki a sértett. Szeretett volna minél előbb túl lenni rajta. Egy csomó új adatot várt ettől.

A válasz lehangoló volt.

A főorvos közölte, hogy a beteg még mindig eszméletlen, mert koponyaalapi sérülést szenvedett. De ha magához tér, akkor sem beszélhetnek vele legalább egy hétig.

Barta alezredes, a bűnügyi osztály vezetője már tükön ülve várta. Szívélyesen üdvözölte Semorjait, és helyet mutatott a hosszú tárgyalóasztalnál. Az őrnagy azt a széket foglalta el, amelyen az értekezleteket szokta átvészelni. Megszokott hely volt, néhányszor már elzsibbadt itt az ülepe.

- Mikor kerültél haza? - kérdezte Barta.

- Éjféltre.

- Nem áztatok el?

- Később már nem esett... Rágyújthatok?

Barta bólintott. Szemben a csoportvezetővel foglalt helyet. Frissen borotvált arca elárulta, hogy reggel új pengével kísérletezett.

Egyidős volt az őrnaggyal. Évtizedekkel előbb még egy csoportban dolgoztak. Ismerték egymás gondolatait is.

Somorjai részletesen és pontosan beszámolt mindenről. Hangsúlyozta, a véletlennek köszönhető, hogy Berleginébe belebotlottak, és felfigyeltek gyanús viselkedésére. Említette a szemetestartályban talált pénztárcát. A legnagyobb akadályt, szerinte, a sértett állapota jelenti.

- Biztosan értékes adatokat szerezhetnénk, ezzel azonban, sajnos, várnunk kell - fejezte be a tájékoztatást.

Barta megnyúlt arccal bólintott néhányat. Golyóstollat zakójának belső zsebébe süllyesztette.

- Megértelek - mondta. - Azonnal értesíts, ha menet közben egy parányi nyomot találtok, amely előbbre vihet - és lapos pillantást vetett a piros telefonra.

Miután Somorjai kijött a főnökétől, hirtelen ötlettől vezérelve benyitott a zsebtolvajokat üldöző csoport irodájába. Csak a titkárnőt találta ott.

- Nincs kéznél egy nyomozó sem? - kérdezte.

- Kint vannak a placcon.

Az őrnagy ezen nem csodálkozott. A kriminalisztika történetében még nem volt példa arra, hogy zsebtolvajt íróasztalnál fogtak volna. A szaknyomozók mindig az utcákat rótták, megállókban várakoztak, piacokon vegyültek a vásárlók közé, és az áruházakban, üzletekben forgolódo vevőket figyelték.

- Kelemen? - kérdezte a titkárnőtől.

- Percek múlva itt kell lennie. Kelemen százados volt a csoportvezető.

- Szóljon neki, hogy kerestem - mondta az őrnagy.

- Értettem.

Somorjai szobájába ment, és munkához látott. Alaposan átolvasta Berleginé éjszaka felvett vallomását, de abban semmi újat nem talált. A pénztárcában lévő lapos fémtárgyat egy nyomozóval a bűnügyi technikai osztályra küldte, és gyors szakvéleményt kért.

Csengett a telefon. Kelemen százados volt a vonalban.

- Szervusz, Ottó - üdvözölte. - Hallom, hiányoztam neked az előbb.

- Kösz, hogy megkerestél.

- Mi a bőgés, vén oroszlán? - tudakolta a százados.

- Keresek valakit.

- Én meg egy új barátnőt - hahotázott amaz.

- Egy tettest keresek... Ezért érdekelne, hogy ismertek-e Balkó Bálint nevű szivart.

- Ne hadarj. Lassan ...

Az őrnagy tagolva ismételte meg a nevet.

- Várj, mindjárt megnézem a maszek nyilvántartásunkban - közölte a százados. Percekkel később

ismét megszólalt: - Ez a Balkó egy öreg cserkész?

Somorjai úgy kapott az alkalmon, mint fuldokló a szalmaszálon.

- Igen - vágta rá. - Hatvannégy éves, vézna testalkatú, a Hajós utcában lakik - sorolta kapkodva a szavakat, mintha minden ezeken múlna.

- Miért érdekel?

- Tehát ismerős.

- Hát persze... Kivontuk már néhányszor a forgalomból. Utoljára négy évvel ezelőtt, de nem mi buktattuk. A panaszos fogta meg a villamoson, mikor meghúzta a bukszát, és átadta a rendőrnek. Másfél évet kapott... Történt vele megint valami?

Somorjai vállával a füléhez szorította a kagylót, és gyorsan rágyújtott.

- Kupán vágta - rikkantotta nagy örömmel.

- Tehát ő a sértettje a tegnapi történet körüli balhénak.

- Tudtok róla?

- Reggel az ügyeleten beleolvastam a napijelentésbe.

- Kuncsaftunk lett.

Kelemen hosszan nevetett. Érdekelte, honnan a sejtés, hogy a sértett zsebtolvaj volt. Somorjai a talált pénztárcát említette.

- Rá vall - vélekedett a százados. - Most legalább nem kajtatjátok a vagányokat.

Az őrnagy mélyet szívott cigarettájából, és kilökte magából a füstöt.

- Gondolod, hogy sürgősen? - kérdezte.

- Mintha nem tudnád, mi az ábra... Lopott, észrevették. A panaszos utánament és pofán vágta. Ez a legkézenfekvőbb magyarázat az indítékra.

Somorjai röviden elmondta az eset körülményeit.

- Abban nincs semmi csoda, hogy a kapu alatt vágta fejbe, és nem a villamoson vagy az autóbuzson - mondta a százados. - Miután megakapartotta a zsákmányt, lelépett az első megállóban, és befarolt a legközelebbi kapu alá. A tag meg a nyomában maradt, utolérte és adott neki.

- Ha egyszer megfogta, miért nem szólt rendőrnek? Kelemennek erre is volt magyarázata.

- Mert nagyon megcsapta, és ettől begazolt. Gyorsan elsöpört a helyszínről. Biztos a dohányát is visszavette. Az üres bukszát azonban nem találta, mert az öreg cserkész előzőleg bedobta a kukába. Maradt dohány az öregnél?

- Ezt még nem tudjuk.

- Kíváncsi lennék rá.

- Utánanéznünk - mondta az őrnagy.

- Persze, ez csak feltevés. Sok zsebes társsal vagy többedmagával dolgozik, akik fedezik a lopásnál. Lehet, kövér buksza volt, és összeakaszkodtak az osztózásnál. Megnézem, ennek az öreg cserkésznek a korábbi balhénál voltak-e társai.

- Kösz ...

- Ha talállok valamit, átviszem.

Somorjai a telefonbeszélgetést követően azonnal egy nyomozót küldött a kórházba, hogy pontosan vegye leltárba, amit Balkó Bálintnál találtak. Később egy sor folyamatos ügyben intézkedett. Délutánra a bűnügyi technikai osztálytól megérkezett a lapos fém tárgy, a szakvélemény kíséretével.

Valóban egy tolózáras páncélszekrény kulcsa volt. De nem az eredeti, hanem durva másolat. Ez azonban nem zárta ki annak a lehetőségét, hogy a kulcs nem nyitja a kérdéses páncélszekrényt. A szakértő megjegyezte, hogy ilyen zárral ellátott páncélszekrényeket már régen nem készítenek. Manapság már a különféle számkombinációs rendszerűek a divatosak.

Somorjai ezt tapasztalatból tudta, de így a szakvélemény tényként alátámasztotta a kulcsról alkotott véleményét.

A kórházba kiküldött nyomozó is befutott. Jelentette, hogy a szokásos apróbb használati tárgyakon kívül a sértett bal lábán levő zokniba gyűrve 320 forintot találtak; három százás bankót és egy darab húszast.

- Még mindig eszméletlen? - kérdezte Somorjai.

- Igen ...

- Nem mondtak semmi biztatót? A nyomozó a fejét rázta.

- Sőt, mintha rosszabbodott volna az állapota - mondta. Kelemen százados üres kézzel jött.

- Balkó mindig egyedül dolgozott - mondta. - Persze, ez nem zárja ki, hogy most nem volt cinkosa.

- Biztos, hogy nem volt - szögezte le az őmágy.

- Erre nem mernék megesküdni.

- Hát ha máskor sem, akkor miért pont most?

- Mert öregszenek, remeg a kezük, és már nem olyan biztosak a dolgukban, mint teszem azt régen - érvelt a százados. - Idősebb zsebessel nemegyszer előfordul, hogy társat szerez magának, aki segítségére van a falazásban. Ez megtörténhetett Balkóval is.

Somorjai elbizonytalanodott.

- Lehet - mondta.

- Vedd számításba ezt a feltételezést is.

Az őmágy félrelökött egy csomó iratot az asztalán, és kellenlenül dőlt hátra székében.

- Ez az egész balhé valahogy nem tetszik nekem - vélekedett. - Bár nem tudom megmagyarázni, hogy miért, de nem tetszik. A dolgok különválasztva mind érthetőek, összességükben azonban teljesen zagyvák.

- Pedig az indok teljesen világos.

- Zavar ez a nagy világosság. Kelemen vállat vont.

- Konkrétan mi az, ami nem tetszik? - kérdezte. Az íróasztal sarkára telepedve ült, és kíváncsian nézte a székében összetöppedt kövér férfit.

Az őmágy a zokniban talált pénzt említette.

- Ennyiért nem ütnek olyan nagyot, mint amelyet az öreg kapott - mondta. - Sem a panaszos, sem az esetleges társ a civódásnál.

- Mondod te ...

- Mert nem tudom elhinni.

- Ölte már embert ötven forintért is. Te is olyan jól tudod, mint én ... Egy ütés erejét nem lehet patikamérlegesen kidekázni.

Somorjai figyelmeztetően emelte a magasba mutatóujját.

- Igen - mondta. - De azt, hogy mennyi pénz volt a bukszában, tudta a panaszos, no meg esetleg a cinkos is. Ha feltételezem, hogy valamelyikük a tettes volt. Balkónak viszont kis híján szétcsapták a fejét. Az ütés ereje nincs arányban a pénzösszeggel. Ha a cinkosa csapta le, elveszi a pénzt a zokniból, mert ismerte az öreg mindenfajta módszerét, így a zsákmány rejtekhelyét is ...

A zsebeket azonban kiforgatták - vetette közbe a százados.

- No, igen.

- Kézenfekvő magyarázat...

- Esetleges cinkos szóba sem jöhet.

- Marad tehát a panaszos - állapította meg Kelemen. - Ezt említettem első variációként.

Az őrnagy makacsul megrázta a fejét.

- Egy meglopott ember háromszázhusz forintért nem üt ilyen nagyot - mondta. - Esetleg kissé eltángálja, de nem csapja szét a fejét.

- Akkor nem a panaszos a tettes. Somorjai mélyet bólintott.

- Ez a legtökéletesebb zsákutca - mormogta.

- Ne sétálj bele.

Somorjai gombszemével meredten bámulta az íróasztal egy pontját, mintha onnan remélné leolvasni a helyes választ a bonyolult kérdésre.

Kelemen százados, kihasználva a rövid hallgatást, lekászálódott az íróasztal sarkáról és megszólalt:

- Amit tudtam, megtettem.

- Nagy segítség volt, hogy megtudtuk, ki is ez a Balkó.

- Ha netán menet közben valami felmerül még, szóljál. Somorjai késő délután kihallgatást kért. Tájékoztatta Bartát az új fejleményről. Amellett kardoskodott, hogy az alezredes győzze meg a kórház főorvosát az azonnali kihallgatás fontosságáról. Tudta, hogy ehhez, beosztását tekintve, ő maga kevés. Emlékeztetett: volt már arra példa, hogy az életveszélyesen megsebesített áldozatot az orvosok injekcióval, még ha percekre is, kihallgatható állapotba hozták. Most is ezt akarta.

Barta nem mutatott rajongást az ötletért.

- Az első, egyben legfontosabb a sérült kockázatmentes felépülése - mondta. - A mi munkánk másodlagos tényező. Ha a főorvos egyszer már úgy nyilatkozott, hogy nem kihallgatható, akkor nem szívóskodunk. Különb is csak idő kérdése, és beszélhettek a sértettel. A felhozott példád ez esetben sántít - folytatta. - Emlékezz! Az áldozat életbenmaradásához semmi remény nem volt. Az orvosok már lemondtak róla. Kérésünkre egyetértettek azzal, hogy radikális injekciókkal megkísérlik, hátha pillanatokra visszanyeri eszméletét. Sikeredt. Az áldozat elrebegette a gyilkos nevét, és kész. Munkánk eredményes lett... De most nem erről van szó.

- Hát miről?

- Érted meg magaddal, hogy nem ugyanaz a példa.

- Nem hiszem, hogy valami injekciózással kockára tennénk későbbi gyógyulását. Minél előbb beszél, annál hamarabb léphetünk előre.

Barta a fejét rázta.

- A sértett állapotának a megítélése nem ránk tartozik - mondta.

- Hátha beleegyeznek a főorvos.

- Nem avatkozunk a dolgukba. Erre semmi jogunk.

Somorjai kelletlenül kért engedélyt a távozásra. Már az ajtónál volt, amikor az osztályvezető utánaszólt:

- Ottó! Ne viselkedj úgy, mintha a beteget neked kellene diagnosztizálnod.

- Pedig ehhez értek valamicskét - felelte indignálódva az őrnagy. - Két évet jártam az orvosi egyetemre.

Barta tekintete őszinte meglepetést tükrözött.

- Erről nem is tudtam - mondta. - Mikor volt?

- Húszéves koromban. A gondnok lányának udvaroltam. Ők pedig bent laktak az egyetem épületében, szolgálati lakásban.

- Tűnj el! Elegem volt mára belőled.

Somorjai kilépett a szobából, és csendesen behúzta az ajtót. Az irodában fiatal nyomozó várakozott egy paksamétával, és a titkárnőt bámulta. A jó alakú nő lábujjhegyen állva matatott az iratszekrény felső polcán. Láthatóan minden igyekezete arra irányult, hogy újdonságként kordbársony nadrágja feltűnést keltsen.

- Sikertelenül felbosszantania a főnököt, őrnagy elvtárs? - kérdezte huncut mosollyal.

- Panaszkodott, hogy már reggel óta majd felrobban, de nem akar szólni.

- Kinek?

- Magának elárulom... Ugyanis ki nem állhatja a hivatalban a nadrágos nőket - felelte Somorjai, és választ sem várva elhagyta az irodát.

A rablási szakcsoport rövid megbeszéléssel fejezte be a napot. A Balkó ügyével foglalkozó nyomozóknak nem sikerült újabb adatokat felkutatniuk. Az idős férfinak nem voltak barátai, csupán néhány ismerőse, azok is a lakhelyén vagy a Nagymező utcai italboltban. Egyedül Berleginével tartott kapcsolatot. A nő igazat mondott: valóban hetenként néhány alkalommal együtt italoztak a Nagymező utcában, majd a férfi lakására mentek. Berleginé csak kora reggel távozott.

Somorjai közölte a nyomozókkal, hogy a sértett már nem egy esetben volt büntetve zsebtolvajlás miatt. Elmondta a felmerült problémákat és azt, hogy jelenleg egy helyben topognak. Nincs egy olyan szál a birtokukban, amely elvezetne az ismeretlen támadó kilétéhez.

Az őrnagy a megbeszélés végén magához intette azt a nyomozót, aki az elmúlt éjjel Berleginét kihallgatta.

- Kerítsd elő ismét a Bódékancát - mondta.

- Valamit kihagytam a vallomásából?

- Nem erről van szó.

- Mikorra kell?

- A lehető legsürgősebben.

- Megtalálhatom este a Garay környékén, vagy hajnalban a Murányi utcában - vélekedett a nyomozó.

- A villalaksba azonban nem szívesen megyek, mert utána két napig vakarózhatnékom van.

- Hajtsd fel ma este.

- Beidézzem holnapra? Somorjai a fejét ingatta.

- Nem szükséges - mondta. - Csak annyit közölj vele, hogy

Balkó zsebtolvaj volt, és figyeld az arcát. Kíváncsi vagyok, hogyan reagál minderre. Lehet, tudott róla. Ha azt veszed rajta észre, hogy tudta, akkor próbáld kifaggatni, melyik útvonalon tevékenykedett. A zsebesek igen gyakran megszokott járatokon ingáznak. Legyél udvarias hozzá, bármennyire is nehezedre esik. Lehet, hogy beszédes kedvében kapod el. Pendítsd meg az esetleges társakat, akik falazhattak az öregnek. Reggel pedig gyere be korábban. Engem már hétkor itt találsz.

- Értettem, főnök - felelte a nyomozó. - Ha tudta, hogy a pasas rajzoló volt, biztosan elárulja magát valamivel.

A bűnözők a zsebtolvajt "rajzoló" névvel illették. Ugyanis, miután kiszemelte áldozatát a közforgalmú járművön, azt kellett megtudnia, hol tartja pénzét. Ezt a műveletet, tolakodást mímelve, a jármű haladásának megfelelő dülöngéléssel hajtotta végre, miközben a zsebesujjak óvatosan kitapogatták a zsebek dudorát, szelektálták a kinyitott retikülök tartalmát.

Somorjai őrnagynak csendes volt az estéje. Lakásán egyszer sem csörrent meg a telefon. Korán ágyba bújt, így viszonylag pihenten érkezett reggel, a megbeszélt időben, a főkapitányságra. A feladattal megbízott nyomozót már a helyén találta. Éppen falatozott. Az íróasztalra terített zsírpapíron frissen sült tepertő illatozott, ropogós zsemlek társaságában. Jöttére beosztottja felugrott a székről, és készült, hogy elpakolja a reggelit.

- Folytasd csak - mondta az őrnagy. Érezte, hogy a nyál összefut a szájában. Epéje miatt már régen lemondott az ilyenfajta ingyencségről. Most azonban nem tudta levenni a szemét róla.

- Vegyen egy katonát, főnök - kínálta a nyomozó. Somorjai nagyot nyelt.

- Hogy utána elénekeljem a Traviatát? - kérdezte. Tisztában volt a zsíros étel következményével, a rátörő fájdalommal.

- Legfeljebb bevág egy zacskó port a szokottból. - Egye a fene, igazad van.

A tepertőt pillantok alatt befalták.

- Nos, megtaláltad? - kérdezte az őrnagy.

A nyomozó mély lélegzetet vett, aztán megszólalt:

- A sarki italboltban bukkantam rá. Kezében két korsó sört egyensúlyozva el akart tűnni előlem, de utánamentem a sarokba. Ott aztán négy szemközt maradtunk. Mihelyt közöltem vele, hogy az öreg rajzoló volt, mindjárt átlátott a szitán, vajon miért ez a nagy közlékenység a részünkről. Az arca, akár egy kőszoboré. Még csak meg sem rezdült. Csak állt, nézett, mint a jóllakott tehén a jászolnál. Aztán nagy sókára azt kérdezte, hogy mindezt a felügyelő úrnak köszönheti-e.

- Mit mondtál?

- Azt, hogy igen.

- Jól tetted ... Tehát nem árulta el magát. A nyomozó a fejét rázta.

- Közömbös maradt - mondta. - Csak a viccnél élénkült fel kissé.

- Milyen viccnél?

A nyomozó mélyet sóhajtott.

- Mesélt egy viccet, hogy adjam át magának - mondta.

- Nekem, viccet?

- Igen... Azt mondta: "Ezt a felügyelő úrnak küldöm, amiért felvilágosított a manuszom felől."

- Halljam...

A nyomozó zavartan nézett.

- Nem fog megharagudni rám, főnök? - kérdezte.

- Bolond vagy. Nem te üzened, hanem a Bódékanca.

- Azzal vezette be, hogy szerinte a felügyelő úr megjárta a Grünt.

- Kit?

- Hát azt a Grünt, aki csinált egy nőnek gyereket, de nem vette el, hanem fizette a gyerektartást tizenhat évig.

Somorjai dühös lett.

- Ne a részletekkel etess, hanem meséld érthetően - mondta.

- Nos, mikor a gyerek nagyobb lett, minden hónapban maga ment a tartásdíjért, hogy az apja lássa is... Mikor betöltötte tizenhatodik életévét, Grün közölte, hogy tovább egy vasat sem fizet, menjen el dolgozni, hiszen elég nagy már. Arra kérte a gyereket, hogy később jöjjön vissza, mert kíváncsi, hogy az anya mindegyre milyen pofát vágott.

- A nő irtózatosan dühös lett, mikor ezt megtudta - folytatta a nyomozó. - Főként amiatt, hogy Grün a reagálására kíváncsi. Visszaküldte a gyereket azzal, hogy Grün nem is az eredeti apa, és figyelje meg, milyen pofát vág.

Somorjai hosszan nevetett.

- Ez a dörzsölt Bódékanca tudta, honnan fúj a szél - állapította meg. - Sejtette, kíváncsiak vagyunk, hogyan fogadja majd a hírt. - A könnyeit törülgette, mikor nyílt az ajtó, és az osztályvezető lépett a helyiségbe.

- Alezredes elvtárs, jelentkezem - mondta az őrnagy.

A nyomozó is kihúzta magát, és meglepve nézett a nem várt felettesre. Somorjaiban rossz érzés kezdett elhatalmasodni. Sejtette, hogy a főnök korai megjelenésének csak rendkívüli oka lehet. Ez pedig csak a rablási csoportot érintheti, hiszen hozzájuk nyitott be.

Barta tekintete nem sok jót ígért. Arca olyan volt, mintha a strandon darázsra lépett volna.

- Látom, jókedvben nincs hiány - jegyezte meg csípősen, aztán az őrnagyhoz fordult: - Az ügyelet már hívott otthon, de mondták, korán eljöttél.

- Kovács főhadnagynak az este munkát adtam. Azért jöttem korán, hogy megtudjam az eredményt.

Barta maga alá húzott egy széket, és komótosan cigarettára gyújtott.

- Mindjárt lelohad a jókedvetek - mondta, és hosszan maga elé fújta a füstöt. Akkor tette ezt, ha reggel az első cigarettáját szívta. - A rendőrségi bizottság éjjel két óra óta a helyszínen van... Gyilkosság történt.

Somorjai hangja rekedten csengett, mikor megszólalt:

- Ki az áldozat?

- Balkó Bálint...

Az őrnagynak leesett az álla. A nyomozó kerekre tárgult szemmel bámult. Mozdulatlanok voltak, mintha gyökeret vert volna a lábuk.

Elsőnek Somorjai tért magához. Látszott rajta, hogy még most sem akar hinni a fülének.

- Balkó Bálintot meggyilkolták? - taglalta a szavakat.

- Igen. Az ügyelet hajnalban értesített.

- A kórházban?

Barta előbb megszívta cigarettáját, aztán bölintott.

- Hol történhetett volna máshol? - kérdezte. - Ott feküdt eszméletlenül.

- Nem értem...

- Majd megérted, ha a bizottság beszámol a történekről. Somorjai tátogva kapkodta a levegőt.

- Biztos, hogy gyilkosság? - hitetlenkedett.

- Igen, mivel az ágy mellett talált rá az éjszakai nővér. A földön feküdt, és a nyakán felületi sérülést találtak. Napok óta eszméletlen volt, nem mászhatott le az ágyról, magától sem eshetett le. Az ügyeletes orvosnak is az volt a véleménye, hogy a beteget ledobták az ágyról. Értesítette a főorvost, az pedig a főkapitányság ügyeletét... Röviden, ez a helyzet.

- Megáll az eszem...

Az alezredes elnyomta cigarettáját, és nehézkesen felkászálódott a székről, mintha lumbágó kínozná.

- Ne hagyj, hogy megálljon, mert igencsak szükséged lesz rá - mondta. - Egy óra múlva többet tudunk, talán tisztábban is látunk. Mindenesetre tartsd bent az embereket. Gábor is a helyszínen van, mert az ügyelet hajnalban berendelte. Utasítottam, ahogy az emberei beérkeznek, egyenesen a kórházba menjenek, és mindenkit alaposan kérdezzenek ki... Most már teljes erővel rászállunk a Balkó-ügyre - fejezte be szemrehányóan.

Gábor őrnagy a gyilkossági ügyek nyomozásával megbízott csoportot vezette.

- Eddig sem a falat bámultuk - jegyezte meg keserűen az őrnagy.

- Ezt nem mondtam ... Beláthatod, hogy két csoport összevonásával több embert tudunk mozgósítani. Ehhez az üggyhez most már nem elég pár ember. Itt minél szélesebben húzzuk a hálót, annál nagyobb a remény, hogy fogunk valamit.

A rendőri bizottság, amely a helyszínen lefolytatta a szokásos szemlét, csak nagy sokára érkezett vissza. Vezetőjük, Aradi főhadnagy egyenesen a bűnügyi osztályra sietett, Gábor őrnagy társaságában.

Barta alezredes már tükön ülve várt rájuk a szobájában. A hosszú tárgyalóasztalnál Somorjai kuporgott, gondolataiba mélyedve. Még mindig nem tudta felfogni a történeteket, amelyek villámcsapásként érték.

A kölcsönös üdvözlést követően helyet foglaltak az asztalnál. A főhadnagy kivételével mindannyian rágyújtottak.

- Tehát az biztos, hogy gyilkossággal állunk szemben - szögezte le bevezetőként az alezredes.
- Kétséget kizáróan - felelte Aradi.

Aradi főhadnagy tapasztalt nyomozó volt emberölési ügyekben. A helyszíni szemléket a tőle megszokott pontos és körültekintő intézkedésekkel vezette le. Kiválóan irányította a technikusok nyomkutató és rögzítő munkáját. Minden felmerült adatot nyomban szelektált. Csak azoknak tulajdonított jelentőséget, amelyek az esettel összefüggtek. Véleménye mindig meghatározója volt a nyomozás kezdeti irányának.

Aradi részletes tájékoztatással szolgált...

A helyszínen megállapították, hogy a gyilkosság időpontja az éjszaka közepére esik. Az ápolónőnek óránként kellett ellenőriznie a beteg állapotát. Utoljára éjfélkor látta. A magatehetetlen ember nyugodt volt, egyenletesen lélegzett. Egy órákor ismét a paravánnal elkerített ágyhoz ment. Megdöbbenésére az ágyat üresen találta, az idős ember a földön feküdt hanyatt, nyakán felületi sérülések látszottak. Azonnal hívta az ügyeletes orvost, de a betegben már nem volt élet.

A helyiségben Balkóval együtt négy súlyosan beteg férfi feküdt. Mindegyikük gyógyszerekkel, altatókkal ellátott állapotban. Még reggel sem tudták, hogy az éjjel mi történt a szobában. Egyedül Balkó ágyát kerítették el paravánnal, mivel igen súlyos állapotban volt.

A paravánnal elzárt részben az ismeretlen tettes kilétére utaló nyomot nem sikerült felfedezni. A talált ujjnyomok kivétel nélkül a személyzettől és az orvosoktól származtak. Idegen tárgyat sem találtak. Gyanús körülményt vagy idegent sem az éjszakai ápolónők, sem a más kórtermekben fekvő és az éjszaka nagy részét ébren töltő betegek nem tapasztaltak, nem láttak. Az éjszakai portás a helyén volt, a főbejárat zárva.

A főhadnagy beszámolóját mély csend követte ...

Váratlanul megszólalt a piros telefon. Az alezredes, mintha puskából lőtték volna ki, felugrott, és az íróasztalnál termett. Felvette a kagylót és jelentkezett. Hosszan hallgatta a hívót, és csak nagy ritkán szólalt meg. Válaszai egy sor "igen"-ből meg egy csomó "még nem tudjuk"-ból álltak.

A jelenlevők némán nézték, az együttérzés csupán Somorjai arcán volt leolvasható.

Barta fejének színe megegyezett a készülékével, mikor a helyére tette a kagylót.

- Csak a szokásos érdeklődés - magyarázta, és elfoglalta helyét az asztalnál. Pillanatokkal később visszatért arcának színe, tekintete érdeklődő lett. - Mit mondott a rendőrorvos?

- Csak a nyakon lévő felületi sérülésről nyilatkozott, mivel a többi a boncolás dolga - közölte Aradi. - Szerinte, ráléptek a földön heverő férfi nyakára. Cipőtalp okozhatta a horzsolásokat.

- Megtaposták...

- Úgy van.

- És miért?

Aradi jegyzetébe pillantott.

- Pontosan a gégénél léptek a nyakára - mondta. - A tettes biztos akart lenni a dolgában, bár ez már felesleges volt. A kórházi orvos szerint már a ledobás az ágyról azonnali agyvérzést okozhatott. Biztos abban, hogy ez lesz a boncolás megállapítása is.

Barta alezredes úgy nézett körbe, mint a középcsatár a mellé rúgott tizenegyes után.

- Vajon mi volt a célja a tettesnek, amikor megölte az eszméletlen embert? - kérdezte.

Gábor őrnagy kért szót.

- A helyszínen az volt az első gondolatom, hogy valami örült tehette, aki lényegében a kórház betege - magyarázta. - Elképzelhetőnek tartottam, hogy egy ilyen beteg minden indok nélkül éjszaka belopódzik a kérdéses kórterembe, és lefordítja az ágyról a magatehetetlen Balkót. Ezt a feltevésemet mind az orvosok, mind a kórházi személyzet elvetette - folytatta. - Később egyetértettem velük. A kezelőorvosok személyesen ismerik az ápolásra szorultak diagnózisát, nagy vonalakban tisztában vannak személyiségükkel. Csak idegen, tehát külső személy követhette el ezt a súlyos bűncselekményt. Olyan személy, akinek érdeke fűződhet Balkó Bálint halálához. Nem tudom, ki lehet ez, az előzményekről, amiért az idős férfi kórházba került, csak nagy vonalakban van tudomásom... Érthetetlen, és jelenleg nincs rá elfogadható magyarázatom, mi motiválta ennek a bűncselekménynek az elkövetését. Somorjai szólni akart, de megelőzték ...

Barta elmondta a tényeket, az összes körülményt a rablótámadás sértettjéről. Részletezte a szakcsoport által végzett nyomozást és a megállapításokat.

Ezt követően a gyilkossági csoport vezetőjének az volt a véleménye, hogy a két esetet válasszák szét. Javasolta: a rablással továbbra is az illetékes szakcsoport foglalkozzon, míg a gyilkossággal az emberölési ügyekben jártas nyomozók, figyelemmel az összes körülményre.

Barta nyomban elvetette az ötletet.

- Mindkét eset szorosan összefügg, szinte egy teljes egészet alkot - állapította meg. - Úgy vélem, a két csoportnak a legteljesebb összhangban kell az ügyben tevékenykednie. Nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy mindenki a maga útját járja, és majd meglátjuk, hová lyukadunk ki.

- Egy zsákbamacska helyett mindjárt kettőt veszünk a nyakunkba - vélekedett az őrnagy.

- A cél egy - mondta Barta. Gábor őrnagy széttárta a kezét.

- A cél valóban egy - mondta. - Csakhogy a célhoz vezető út más. Itt két bűncselekmény történt. A rablótámadásnak nincs tisztázva az indítéka... A gyilkosságnak sincs. Nem tudjuk, miért ölték meg Balkót. De azt sem, hogy miért ütötték le. Itt a két zsákbamacska ...

- Mindkét bűncselekménynek megtaláltam az indítékát - vetette közbe váratlanul az őrnagy.

A jelenlevők feje, mintha dróton rántották volna, egyszerre mozdult a kövér férfi felé.

- Tudom, hogy mi vezérelte az ismeretlen tettest - folytatta csendesen. - Tudom, mi hajtotta őt be a kapualjba Balkó nyomába, majd a kórházba, hogy mielőbb a másvilágra segítse.

Az alezredes meglepve nézett:

- Mostanáig teljesen tanácstalan voltál. - A gyilkosság ráébresztett.

- És mi az indíték?

Somorjai a zsebébe nyúlt, és a pénztárcában talált kulcsmásolatot az asztalra lökte.

- Ez itt az indíték - mondta.

Gábor őrnagy tanácstalanul nézte a tárgyat.

- Mi ez? - kérdezte.

- Ez egy néma tanú - felelte az őrnagy.

4.

Bana Dénes ezredes, az elhárítás vezetője úgy ült íróasztalánál, mint aki kardot nyelt. Hetek óta fájt a háta. A vizsgálat meszesedést mutatott ki a csigolyáknál. Az orvos több mozgást és fizioterápiás kezelést javasolt. Bana az utóbbit nyomban elvetette, de nem szólt, hagyta, hogy az orvos kitöltse a kezelőlapot, intézkedjen az időpontokról. Azóta elkerülte a rendelőt, egy héten háromszor uszodába járt.

Az ezredes egy most érkezett jelentést tanulmányozott. Csak akkor riadt fel, mikor a falon levő ingaóra a kilencet ütötte.

Nyílt a párnás ajtó, Belezny Gábor őrnagy lépett be, és jelentkezett. A szikár férfi a felderítőosztályt vezette. A szokásos megbeszélésre érkezett.

- Foglaj helyet, Gábor - mondta az ezredes, és az öblös fotelokra mutatott. Eltette a jelentést, és előjött íróasztala mögül. - Béla később jön.

Pintér Béla alezredes az adatgyűjtő osztály munkáját irányította. Még reggel engedélyt kért, hogy pár percet késsen.

Bana első dolga volt, hogy a dohányzóasztalon levő, szép mívű cigarettadobozt kiürítse. A külföldi cigarettákat íróasztalának fiókjába tette, az üres dobozt pedig visszahelyezte az asztalra. Aztán letelepedett az egyik fotelba, zsebéből cigarettát vett elő, és rágyújtott.

Belezny rezzenéstelenül nézett. Nem tartozott a nikotinélvezők táborához.

Bana szélesen mosolygott.

- Csupán óvatos megelőző intézkedés - magyarázta. - Mióta Béla a vikendházát építi, kevesebb cigarettát vásárol. Nem vetted észre?

Belezny nevetve rázta a fejét.

- Pedig így van - folytatta az ezredes. - Ha valami miatt megfordul nálam, nyomban rágyújt a dobozból. Negyedóra alatt képes két cigarettát is elfüstölni. Teljesen kifosztja a reprezentációs készletemet. Néha már az az érzésem, hogy csak azért kér rendkívüli meghallgatást, mert elfogta a nikotinéhség, és rá akar gyűjtani. Most meglepem. Kénytelen lesz megelégedni a szokásos Philip Morris helyett Munkással. - A zsebére ütött, ahol a csomag cigarettá lapult. - Szerfölött kedvetlenné válik majd, de mit tehetek.

A köpcös termetű, bajuszos férfi tíz percet késett. Bana helyet mutatott a dohányzóasztalnál.

- Van valami újabb fordulat ebben a Balkó-ügyben? - kérdezte.

- Most kaptam meg a legfrissebb tájékoztatást a főkapitányságtól - mondta Pintér alezredes. - Már egy hete egy helyben topognak, a nyomozás holtponton áll. Pedig két szakcsoport dolgozik teljes gőzzel. Rengeteg adatot gyűjtöttek. Az értékelések nem tudnak kimutatni egyetlen olyan szálat sem, amely gyanúsítottához vezetne. Mától bevonták a nyomozásba a betörési ügyekben jártas nyomozókat is. Ezt a pénztárcában talált hamis kulcs indokolta. Arra is gondolnak, hogy a tettes betörő volt. Valahol kiszemelhetett egy olyan régi páncélszekrényt, amelyben olykor komoly összeg van. Sikerült másolatot készítenie az eredeti tolózáras kulcsról, és arra várt, hogy alkalmas időpontban behatoljon, kinyissa a páncélszekrényt, és megdurrantsa a pénzt. A kulcsot azonban a pénztárcájával együtt ellopta tőle egy zsebtolvaj. Az illető észrevette a lopást, a zsebtolvaj nyomába eredt, a többit tudjuk ...

Bana bólintott.

- Egyelőre ez van - fejezte be az alezredes.

Az elhárítófőnök már napokkal előbb áttanulmányozta a zsebtolvaj megtámadásáról, majd a gyilkosságról készült összefoglaló jelentést. Az abban foglalt feltevésekkel egyetértett. A bűncselekmény indítéka a pénztárcában levő hamis kulcs volt. Egy olyan tárgy, amely alkalmas valamelyik régi páncélszekrény kinyitására, sőt annak illetéktelen feltárására. Hogy mennyire fontos volt ennek a kulcsnak a visszaszerzése a meglopott ember részéről, azt elkövetett bűncselekménye bizonyította.

Ez a kulcs keltette fel az ezredes kíváncsiságát. Mikor erről értesült, úgy vélte, jogos az elhárítás érdeklődése. Egy páncélszekrény nemcsak a vagyonzbiztonságot, a bankjegyek őrzését szolgálhatja, hanem fontos iratokét is. Olyan okmányokét, amelyek rendkívüli jelentőségűek. Utasította az elhárítás illetékes szerveit, hogy kísérik alapos figyelemmel a Balkó-gyilkosság nyomozásának fejleményeit.

Pintér alezredes előredőlt a fotelban.

- Rágyújthatok? - kérdezte.

Bana a fejét biccentette, tekintete összevillant Beleznayéval. Az őrnagy szája mosolyra rándult. Mindketten, mintha összebeszéltek volna, lapos pillantást vetettek az alezredesre.

Pintér felnyitotta a szépmívű cigarettásdobozt. Szeme egy villanásra kerekre tágult, aztán csalódottan lecsukta a doboz fedelét. Bana megőrizte komolyságát.

- Tessék, Béla - mondta. Zsebéből elővette a csomag Munkást, és az őrnagy felé nyújtotta. - Gyűjtsd rá. Még nem kaptam meg az e havi reprezentációs keretemet. A minap az anyagi főnök megsúgta, hogy a jövőben ne számítsak a szokott Philip Morrisra, a devizánál meghúzták a nadrágszíjat. Helyette majd egri Marlboroval kedveskednek. Különben is, te szívta el az egészet - bökött a cigarettásdobozra.

Pintér a Szemét meresztette:

- Nem mondom, néhányszor valóban rágyújtottam, de túlzás, hogy az egészet én szívtam volna el.

- Csak neked tűnt néhánynak.

Pintér a fejét ingatta, aztán kényszeredetten rágyújtott a kínált cigarettából. Már az első slukknál eltorzult az arca, bármennyire igyekezett is leplezni az erős dohányfüstöt. Szippantott párat, aztán feladta a küzdelmet, és elnyomta a cigarettát a hamutartóban.

Az elhárítófőnökből kitört a visszafojtott nevetés. Beleznaynak a könnye is kicsordult. Bana az íróasztalhoz ment, visszarakta a dobozba a külföldi cigarettákat, és azt kínálta.

- Köszönöm - mondta morózusan Pintér.

- Gyűjts csak rá ...

- Egy pillanatig pihennem kell - mondta az alezredes, és mélyeket lélegzett.

Kisvártatva folytatták a megbeszélést.

Az ezredes nem rejtette véka alá azt a véleményét, hogy napok óta fontolgatja: az elhárítás a maga területén milyen intézkedéseket tegyen a Balkó-üggyel kapcsolatban. Mit remélhetnek ezektől az intézkedésektől. Ezzel kapcsolatban egy sor más kérdés is foglalkoztatta, de még korainak tartotta, hogy nyilatkozzon.

Pintér és Beleznay meglepett arcot vágott.

- Ugyan miért avatkoznánk be egy gyilkosság felderítésébe? - kérdezte az alezredes.

- Sejtettem, hogy elképedtek - mondta az ezredes. - De ismerjétek el, hogy a hamis kulcs nyugtalanító lehet számunkra. A bűnügyiek a gyilkost kutatják. Nekünk azt kell megtudni, hol az a páncélszekrény, amelyet a hamis kulcs nyit? Mit tartanak benne?... Ezzel talán egyetértetek.

Pintér elvett egy cigarettát a dobozból és rágyújtott.

- Jelentem, azzal egyetérték, hogy figyelemmel, kísérjük a nyomozást - mondta. - Később megbizonyosodhatunk, hogy a hamis kulcs vajon milyen páncélszekrény kinyitására készült. Azt viszont feleslegesnek tartom, hogy a nyomozásban a mi szerveink bármiféle részfeladatot vállaljanak, netán átvegyünk intézkedéseket. A gyilkos kilétének a felderítése, elfogása választ ad arra, hogy mire akarta felhasználni a hamis kulcsot. Így látatlanban megesküdnék, hogy valamilyen vállalatnál pénzt akart megszerezni...

- A helyedben még várnék ezzel az esküvel - vetette közbe az ezredes.

- A tény az, hogy az eset minden mozzanata, cselekménye tipikus bűnügy. Mondhatnám, köztörvényes bűnözők érdekellentétéinek az összeütközéséből fakadt.

Bana homlokát ráncolta.

- Ezt szépen megfogalmaztad - állapította meg. - De addig semmire se esküdj, míg fennáll annak a lehetősége, hogy a mi területünket is érinti. Magad is nagyon jól tudod, hogy szép számban tevékenykedtek már köztörvényes bűnözők állambiztonsági ügyekben kémekkel, ügynökökkel együtt. Nem szeretek válaszvonalat húzni csupán feltevések alapján köztörvényes bűnözők, valamint kémek és ügynökök között. Ha csak egyetlen tény merül fel, törekednünk kell tisztázni, hogy érdeklődési körünkbe tartozik-e vagy sem . . .

- Tehát a tény: a kulcs! Alkalmas egy páncélszekrény kinyitására. Azt kell megtudnunk, mit rejt ez a páncélszekrény.

- Erről van szó ...

Pintér mélyen megszívta cigarettáját, és elnyomta a csikket.

- Jelentem, utánanéztem, milyen lehet a páncélszekrény, amelyet ez a hamis kulcs nyithat - mondta. - Megtudtam, hogy csak régi rendszerű, Wertheim típusú tolózáras páncélszekrényről lehet szó. Osztrák gyártmány, közel ötvenéves. A típusról még a második világháború előtt leálltak. Korszerűbb, más változatú sorozatot dobtak piacra. Ennek alapján az állami és gazdasági területen, amelyek fontosságukat tekintve érdeklődési körünkhöz tartoznak, átnéztem a meglevő biztonsági berendezések nyilvántartását, elsősorban a rendszeresített páncélszekrények típusait és a trezorokét. Sehol sem találtam húszévesnél régebbi típust. A rendeletek nemcsak a fontos okmányok, iratok biztonságos elhelyezését írják elő, hanem rögzítik az erre a célra alkalmas berendezést is, konkrétan a páncélszekrénytípusokat, trezorokat. Ennélfogva nem megalapozott ennél az esetnél az a feltevés, hogy a hamis kulcs netán olyan páncélszekrényt nyit, amely fontos okmányokat rejthet.

Az elhárítófőnök figyelmeztetően emelte ujját a magasba.

- A feltevést a hamis kulcs ténye szülte - mondta. - A rendeletekkel, a biztonsági berendezésekkel kapcsolatos érvelésed helyes. Ezt magam is tudom. De egy rendelet még nem azt jelenti, hogy a gyakorlatban mindig pontosan és a célnak megfelelően érvényesül.

A rendszeresített páncélszekrény sem zárja ki annak a lehetőségét, hogy fontos iratok máshova is kerülhetnek. Emlékezz Benjámín professzor szórakozottságára a kutatóintézetnél. A fontos kísérlet anyagát a zírpapírral bélelt íróasztalfiókban őrizgette. Kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy minden délután rendszeresen elzárja a tűzbiztos és illetéktelenek számára hozzáférhetetlen páncélszekrénybe. A rendelkezés csak szörszálhasogató tortúra volt a számára. Aztán itt van az egyik technikai szövetkezetről történt eset. A szigorú titokként kezelt komputer-programozást, terveket egy vacak, lógó ajtajú lemezszekrénybe zárták éjszakára. Sorolhatnám tovább az ehhez hasonló eseteket... Így van? Pintér kényszeredetten bólintott.

Bana cigarettát vett elő a zsebéből és rágyújtott. Csak nagy ritkán nyúlt a dohányzóasztalon levő dobozba. Nem szerette a pácolt dohányt. Fojtotta.

- Az említett esetekről tudok - szögezte le. - Kérem, hány ilyen eset lehet még, amelyekről jelenleg nem tudunk? Ki merne látatlanban arra esküdni, hogy minden állami hivatalban, minden jelentős gazdasági szervnél a fontos és titkot rejtő okmányok kivétel nélkül az előirt helyre kerülnek, az előirt rendelkezések megfelelően kezelik és őrzik őket?... Ezért csak azt tudom tanácsolni, Béla - fordult az alezredeshez -, hogy előre ne esküdj semmire. Főként most erre a hamis kulcsra.

Beleznay őrmagy kért szót. Érdekelte, hogy az elhárítófőnök milyen konkrét intézkedésekre gondolt. Banát elsősorban a kérdéses páncélszekrény holléte izgatta.

- Meg fogjuk találni - mondta az őrmagy.

- Minél előbb, annál jobb - közölte az ezredes. - Persze, a bűnügyekkel párhuzamosan fogunk tevékenykedni.

- A maguk vonalán már tettek erre intézkedést - jegyezte meg Pintér.

- Éspedig?

Az alezredes felütötte a térdére fektetett dossziét, belenézett, aztán megszólalt:

- Lefényképezték a hamis kulcsot, és azt sokszorosították. A napokban megküldik intézményeknek, vállalatoknak és minden olyan gazdasági szervnek, ahol készpénz forog. Kérik a jelentkezésüket, ha a fényképen levő kulcs tollazatával megegyező olyan kulcs van a birtokukban, amely páncélszekrényt nyit. Remélik, valahonnan majd gyors választ kapnak, és így rábukkannak a kérdéses páncélszekrényre. Ekkor azt is tudni fogják ...

- Álljon meg a menet - szakította félbe Bana. Kilökte szájából a füstöt, cigarettáját erőteljes mozdulattal elnyomta a hamutartóban. - Ezek szerint a fényképeket postán küldik a megjelölt címekre?

- Igen ...

- Itt a bökkenő.

- Kis híján ötszáz címük van.

- Ezt le kell állítani.

- Leállítani? - csodálkozott az alezredes. Bana nagyot bólintott.

- Még hozzá a legsürgősebben - mondta. - Közöld velük, hogy ezt így kívánja a mi érdekünk. Azt akarom, hogy a nyilvánosság előtt titokban maradjon a hamis kulcs ténye. Nem szabad szellőztetnünk, hogy a kulcs mennyire fontos nekünk. Mert mi történik, ha postázzák a fényképeket? Az illetékesek megkapják, és továbbadják a hivataloknak, a pénztáraknak. Ott vetnek rá egy pillantást, aztán válaszolnak, és a fénykép ott marad, egyik íróasztaltól a másikig hanyódik. Gondoljunk csak arra, hogy az illető, aki az eredeti kulcsról mintát vett, talán munkájánál fogva a kérdéses páncélszekrény körül forgolódik. Feltételezhető ez? Nagyon is! Előfordulhat, hogy pont hozzá kerül a rendőrségtől küldött fénykép? Előfordulhat. Mire gondolhat az illető? Csak arra, hogy a rendőrséget szerfölött érdekli a másolati kulcs eredetije. De nemcsak arra gondolhat, hogy a gyilkossággal összefüggésben, hanem arra is, hogy a kulcs felkeltette talán mások érdeklődését is, főként, ha abban a páncélszekrényben fontos iratok fekszenek. Lehet, nem ő a gyilkos. Mindenesetre bárki legyen az, abban a hitben kell tartanunk, hogy a rendőrségnek nincs tudomása az ellopott pénztárcában lapult hamis kulcsról.

- Intézkedem, hogy a fényképek ne kerüljenek ki - mondta Pintér alezredes, és becsukta a térdén heverő dossziét. - Ezzel nem késtünk el.

Bana ujjával beletúrt dús, ősz hajába.

- Nem az elképzelésüket állítom meg, hanem csak a módszertüket - mondta.

Pintér várakozóan nézett.

- Menjenek nyomozók a kijelölt helyekre - folytatta az ezredes. - Ők hasonlítsák össze az eredeti páncélszekrénykulcsokat a fényképen levővel. Tegyék ezt maguk között, ne mások szeme láttára.

- Értem, bár ez a munka majd több időt vesz igénybe. Bana bólintott.

- Így igaz - mondta. - De nem lesz nyílt intézkedés, amely nyilvánosságot kap. - Beleznayhoz fordult: - Gábor, ugyanezt tesszük a magunk vonalán is. Igényelj annyi fényképet, amennyire szükséged lesz. Vedd sorra a kiemelt hivatali és gazdasági intézményeket, amelyek a hatáskörünkbe tartoznak. Azonnal kezdjetelek hozzá.

- Még ma intézkedem.

- Fő az óvatosság.

Pintér a bajuszát simogatta, arca gondterhelt volt.

- Még mindig fenntartással fogadod a döntésemet? - kérdezte az ezredes.

Amaz a fejét rázta.

- Így már egyetértek - felelte. - Abban a hiszemben voltam, hogy majd tetemes részt vállalunk a nyomozásban, és ezt nem találtam a részemről indokoltnak.

- Reméljük, erre nem kerül sor. Magam is azt kívánom, hogy a megtalált páncélszekrényben csak pénzt őrizzenek ... Különben mi a helyzet a kórházban végzett nyomozással? Találtak valami, a külső behatolásra utaló nyomot?

Pintér a fejét rázta, majd részletesen beszámolt a helyszínen végzett újabb vizsgálatról.

Kizárták annak a lehetőségét, hogy az ismeretlen tettes a főkapun át jutott a kórházba. Az épület földszintjén néhány ablak ugyan nyitva volt, de ezeket mind vasrács borította. Csak az udvarra nyíló két mellékbejárat jöhetett számításba, kora este azonban mindkettőt bezárták. Korábban már előfordult, hogy az ápoltak kiszöktek az udvarra, átmásztak a kerítésen, és a környék valamelyik italboltjában felöntöttek a garatra. Tehették, mert kabátjuk, ruhájuk abban a helyiségben volt elhelyezve, ahol feküdtek. A bűncselekmény elkövetésének hajnalán már a rendőri bizottság is ellenőrizte a mellékbejáratokat. Az ajtók zárva voltak, a kulcsok a portán lógtak. Ennek ellenére azt a feltevést fogadták el, hogy a tettes valamelyik udvarra nyíló ajtón át hatolt az épületbe. Mindkettőn egyszerű, sima zár volt, amelyet álkulccsal könnyen lehetett nyitni és zárni. Valószínű, hogy a tettes gondosan visszazárta az általa kinyitott ajtót.

Banának más is szeget ütött a fejébe.

- Vajon honnan tudta a gyilkos, hogy Balkó melyik szobában fekszik? - kérdezte. - Hiszen elképzelhetetlen, hogy titokban végigjárja az összes kórtermet. Ha így lett volna, valaki csak észreveszi.

Pintér egy pillantást vetett a felütött dossziéba.

- Erre egy tény utal - állapította meg. - A gyilkos egy nőtől tudta meg a kórterem helyét és Balkó ágyának a számát.

- Nőtől?

- Igen... Az eset napján, késő este, egy nő jelent meg a kórház portáján. Hatvan év körüli lehetett. A mentők által beszállított férfi állapota után érdeklődött. Unokatestvérnek adta ki magát. A portás hibát

követett el, mert felvilágosítást adott, pedig a legfontosabb dolgot a nő nem közölte...

- Mi volt az a fontos dolog?

- A sérült neve.

Az elhárítófőnök csodálkozva nézett.

- Ez a nő nem név szerint érdeklődött a portásnál? - kérdezte.

- Nem - mondta határozottan az ezredes. - A mentők aznap délután csak egy beteget hoztak. A portás felütötte a könyvet, és azt kérdezte a nőtől, hogy Balkó Bálintnak hívják-e a beteget. A nő erre bólintott.

- Tehát lényegében a portás mondta meg a sérült férfi nevét a nőnek, nem pedig fordítva történt, ahogy ez lenni szokott.

Pintér a fejét biccentette.

- A nő szeretett volna beszélni az orvossal is - mondta. - A portás közölte, hogy a kezelőorvos már hazament, csak az ügyeletes van bent. Javasolta, hogy másnap délben jöjjön, akkor biztosan beszélhet az illetékes orvossal. Egy nap múlva befutott egy másik nő is, Berleginé, ezt már tisztázták, ő viszont név szerint érdeklődött, persze ugyanazt a választ kapta, mint az ismeretlen nő. De Berleginét nem is érdekelte, hogy hol fekszik Balkó, melyik kórteremben.

Bana lassú mozdulatokkal elővette cigarettáját, és rágyújtott. Az elhangzottak arra mutattak, hogy a gyilkosnak társa volt. Az adta tovább a hírt, hogy a sérült ember hol található az épületben. Az elhárítófőnököt érdekelte, hogy a bűnügyi nyomozók mit tudtak meg erről az ismeretlen nőről.

Pintér elmondta, hogy szorgosan kutatják ennek a nőnek a kilétét, de nem maradt utána semmi nyom. A portás olyan semmitmondó személyleírást adott, amely szinte minden hatvan év körüli nőre ráillett, aki egy kicsit molett volt. Egyetlenegy dolgot azonban megjegyzett.

- Éspedig? - vetette közbe az ezredes.

Pintér belemélyedt a dossziéba, majd kisvártatva megszólalt:

- A nő jobb keze fején egy kerek, tízforintos nagyságú elszíneződés látszott.

- Különös ismertetőjel? - kapott az alkalmon az ezredes, és megszívta cigarettáját.

- Ezt nem tudni... Lehetett festékmaradvány, piszok vagy éppen májfolt is.

- Ha az utóbbi, akkor különös ismertetőjel. Pintér becsukta a dossziét.

- Lehet ismertetőjel is - mondta, de hangjában nem volt túl nagy a meggyőződés. - Nincs erre bizonyosság, inkább az előbbi lehetőségekre tippelnék.

- Azokra van bizonyosság?

- Határozott megállapítás azokra sincs, de feltételezhető, hogy piszokfolt vagy festéknyom volt az elszíneződés. Ugyanis a portásnak az volt a véleménye, hogy az érdeklődő nő túlon túl elhanyagolt, és már régóta hadilábon áll a tisztálkodással. Elég közel állt hozzá, hogy hinni lehet a véleményének.

Bana elnyomta cigarettáját, és hátradőlt a fotelben. Felszisszent, mert hátában fájdalmat érzett.

- Nem használ a kezelés, ezredes elvtárs? - kérdezte Beleznyay.

- Meg sem próbáltam. Inkább a természetes mozgást választottam. Többet használ, ha reggelente úszkálok egy keveset, mint túrni, hogy a hátamra valami vacakot rakjanak és bizsergessenek velem.

Pintér felkapta a fejét.

- Nem is tudtam, hogy uszodába jársz - mondta meglepetten.

- Na tessék! - replikázott az ezredes. Széttárt kézzel fordult Be-leznayhoz. - Béla már a magánéletem titkát is a szememre hányja.

Pintér zavartan pislogott, ujjával a bajuszát birizgálta.

- Nem állt szándékomban - magyarázkodott. - Csak én is elég sűrűn járok úszni, és még nem találkoztunk.

- Attól függ, hogy hová jársz.

- A Széchenyibe.

- Na látod ...

- Szeretem, mert szaunája is van. Tőlünk mindenki oda jár kora reggel vagy késő délután.

Bana nevetett.

- Itt a bökkenő, hogy tőlünk mindenki oda jár - mondta. - Éppen ezért máshova járok. A legkisebb porcikám sem kívánja, hogy az uszodában köszöngetéssel töltssem az időmet.

Kisvártatva ismét a kórházi gyilkosság tényét boncolgatták. Beleznay megkockáztatta azt a feltevést, hogy a kórházban fekvő súlyosan sérült férfit akár egy nő is megölhette.

Az elhárítófőnök tiltakozóan emelte karját a magasba.

- Nem, nem - mondta határozottan. - Ez teljesen kizárt. Így van, Béla? - kérdezte az alezredestől.

- Szóba sem jöhet - vágta rá élénken Pintér. - Minden arra utal, hogy a két bűncselekményt egyetlen tettes követte el. Nem vitás, hogy nem kellett valami nagy erőfeszítés az eszméletlen embert lefordítani az ágyról. No meg az sem igényelt küszködést, hogy a torkára lépjen. Ezt valóban megtehetette volna egy nő is.

- De Balkó megtámadását a kapualjban - folytatta az alezredes

- csak férfi hajthatta végre. Villámgyorsan, szinte másodpercek leforgása alatt tönkreverte az idős embert... Nem túlzok, ha azt állítom, már a kapu alatt végezni akart vele. Ugyanis nemcsak agyba-főbe verte, hanem a fejét szándékosan a falhoz csapkodta. Ezért a súlyos koponyatörés, amely továbbra is eszméletlenségben tartotta.

Beleznay megadóan bólintott.

- Mindezt az ismeretlen egy hamis kulcs miatt tette, amelyet elloptak tőle - jegyezte meg.

- Csak erre gondolhatunk.

- Ebben az egészben valami nem tetszik nekem. Nem tudom, mi az, de nem tetszik.

Az elhárítófőnök arra intett, hogy túlzott következtetésekbe a jelenlegi adatok birtokában ne merüljenek bele. Az elhárításnak valóban nem célja és feladata ilyen jellegű bűncselekményeknek a tisztázása. Várják meg, míg nyomára jutnak a kérdéses páncélszekrénynek. Annak tartalma majd eldönti állásfoglalásukat.

- Mindenesetre tudjatok róla, hogy Hódot tájékoztattam a történetekről - közölte később az ezredes.

A Hód fedőnéven tevékenykedő elhárítóosztály vezető ismerte. A tapasztalt fiatalember már több állambiztonságot érintő ügyben komoly feladatokat oldott meg. Kiváló szakmai

tulajdonságokkal, kombinációs érzékkel rendelkezett. Munkáját közvetlenül az elhárítófőnök irányította, csak annak tartozott beszámolni.

- Kapott konkrét feladatot? - érdeklődött Pintér. Bana felhorkant.

- Hogyan kaphatott volna? - kérdezte indulatosan. - Nincs a kezünkben semmi, ami kézzelfoghatóan magyarázná beavatkozásunkat. Csupán átrágtá magát a Balkó-ügy iratain, hogy tisztában legyen mindennel, ha netán a dolgok másként alakulnának. Hód véleménye nagyjából megegyezett Gáboréval - folytatta csendesebben. - Azt mondta, valami büzlik ennél az esetnél. Szerinte a történeteknek másvalami lehet a háttere, mint a két bűncselekmény. A zsebtolvaj meggyilkolása egyáltalán nem valamiféle pont a mondat végén.

- Pontosabban, mit értett ez alatt? Bana szeme kikerekedett.

- Tudom én? - kérdezte. Szemrehányóan nézett az alezredesre.

- Hód tudja?

- Ugyan honnan tudna ilyesmit? Csupán a véleményét hangoztatta. Természetesen ez merőben más, mint a tiéd.

Pintér nem vette zokon a megjegyzést. Az elhárítás vezérkaránál a megbeszélések mindig azt a célt szolgálták, hogy a terítékre kerülő véleményeket megalapozzák. Minden adott tényről több oldalról megvizsgáltak. Érveltek, ha kellett, vitakoztak. Az elhárítómunka fontossága megkövetelte az intézkedésekben az egységes állásfoglalást és a tényeken alapuló következtetéseket.

Bana ültében megmozgatta derekát. A hátában nem érzett most fájdalmat, és ez megnyugtatta.

- Hódot csupán azzal bíztam meg, hogy belátása szerint cselekedjen - folytatta az ezredes. - Az adatok birtokában elképzelése szerint szimatoljon anélkül, hogy keresztezné a főkapitányság nyomozóinak munkáját. Persze minden lépéséről folyamatosan tájékoztat. A későbbiekben majd elvállik, hová lyukad ki.

Pintér lehajtotta a fejét, és a térdén heverő dossziét bámulta. Szája sarkában mosoly bujkált. Mindez nem kerülte el az elhárítófőnök figyelmét.

- Most meg min kuncogsz? - kérdezte az ezredes. - Az előbb olyan voltál, mint egy savanyú uborka.

- Valami eszembe jutott. Bana legyintett.

- Biztos heccelni akarsz, valamivel - mondta. - Ismerlek már annyira, hogy sejtem, ilyenkor mi járhat a fejedben... Nos, ki vele. Essünk túl rajta.

- Rágyújthatok egy cigarettára?

Bana meglepetést mímelve a szikár őrmagyhoz fordult.

- Most szólj hozzá, Gábor - mondta. - Ez a Béla olyan, akár a seftmen, még a gondolataival is üzletel, mert előbb megvágja a reprezentációm. Nekem pedig hagynom kell, ha hallani akarom a saját bosszantásomat. Állítom, ha nyugdíjba megy, zöldséges lesz valamelyik csarnokban, mert ilyen tehetséggel a felfűjt léggömböt is eladhatja dinnyének, sőt, ha a kuncsaft úgy kívánja, meg is lékeli. Tőle kitelik Gyújts rá!

Nevettek.

Pintér kapott az alkalmon, és kiemelt egy cigarettát a dobozból. A füstöt mélyen leszívta, aztán megszólalt:

- Arra a köteg *Esti Hírlapra* gondoltam, amely némely délutánon frissen érkezik a titkárságra.

- Mi ebben a vicces?
- Hogy ingyen osztogatják.
- Államköltségen kapjátok - szögezte le az ezredes. - Ugyanis elszámoljuk a pénzügynek. Tehát csak ti kapjátok ingyen.

Pintér áhítatos arccal szippantott néhányat.

- Arra gondoltam, hogy mindezt valószínűen Hódnak köszönhetjük - mondta.
- És ha így van?
- Másodállásban felcsapott rikkancsnak, de ezzel a hideg vízre valót sem keresi meg, mert átvesszük és kifizetjük a megmaradt újságjait.
- Aha - bólintott az ezredes. - És gondolod, nekem is közöm van mindehhez.

Pintérnek fülig szaladt a szája.

- Biztos megegyeztetek fele-fele alapon, de a haszon az ablakban - vélekedett.

Mindnyájukból kitört a nevetés. Mikor kifulladtak, az elhárítófőnök felállt a fotelból, jelezve ezzel is, hogy a megbeszélést befejezettek tekinti. Mielőtt az osztályvezetők távoztak volna, az ezredes Pintérhez fordult, és élcelődő hangon azt mondta:

- Tudtommal, azelőtt nem olvastál *Esti Hírlapot*.
- Különösebben nem vagyok oda érte.
- Gondolom, ez a "különösebben" azt jelenti, hogy nem adsz érte pénzt. Nos, utasítom a titkárságot, hogy a jövőben neked csak akkor adhatnak újságot, ha kifizeted.

5

A Fővárosi Taxi Vállalat Kertész utcai telepén, az irodafolyosó falán egy hirdetőtábla függött. Hivatalos értesítéseket, közleményeket tettek ki rá, amelyek a sofőrök tájékoztatását szolgálták. Különböző kéréseket is elhelyeztek rajta, főként magánszemélyek, volt utasok, akiknek valami gondjuk támadt. Egyesek elvesztett tárgyaikat keresték, azzal a reménnyel, hogy azokat utazásuknál a taxiban felejtették.

Váltásnál a sofőrök mindig átfésülték tekintetükkel a táblát. Ha valamelyikük olyan kérésre bukkant, amely rá tartozott vagy arról felvilágosítást adhatott, megjelölte a cédulát, vagy feljegyezte a címet, ahová értesítését majd leadhatja.

Déltájt egy magas termetű, markáns arcú fiatal férfi lépett be a garázs kapuján, és egyenesen a hirdetőtáblához ment. Dús, hullámos haja a fülét takarta, gondosan nyírt bajuszának szarát kissé lenövesztette. Kopott farmernadrágja éles ellentétben állt a testéhez simuló új, fekete motoros lemeberdzsekjével. Látszott rajta, hogy eredeti bőrből készült. A hátán nyomott minta volt, amely egy lecsapni készülő sast ábrázolt kiterjesztett szárnyal, hegyes körmökkel. A fiatalember karján piros bukósisak lógott.

A portás az üvegezett fülkéből szemmel tartotta. Látta, hogy idegen, hiszen a sofőröket kivétel nélkül mind ismerte. A motorosöltözékre azonban határozottan emlékezett. Napokkal előbb már megfordult itt, akkor is a hirdetőtáblánál nézelődött. Most azonban valamit feljegyzett, aztán megindult a fülkéhez.

A portás elhúzta az üveglakot, és megszólalt:

- Talált valamit?

- Igen - felelte amaz.

- És mi az?

- A napokban az iroda engedélyével kivettem egy cédulát. Keresek egy sofőrt, akivel beszédem lenne. Most a cédulám sarkára írva egy taxinak a rendszámát találtam. Mi evvel a teendőm?

- Mutassa ...

A fiatalember a kezében levő papírdarabot az ablak pultjára tette. A portás gyors pillantást vetett a felírt rendszámra.

- Ez azt jelenti, hogy megtalálta az emberét - mondta.

- De nincs is rajta a neve...

- Nincs is... Maga biztosan nem közölte a címét a cédulán, ahol netán értesíthette volna.

A fiatalember a fejét rázta:

- Telefonom sincs. Vállaltam, hogy mindennap benézek.

- Nos, hogy a sofőr ráírta a rendszámát, annyit jelent, hajlandó magával szót váltani - magyarázta a portás.

- Hol beszélhetnék vele?

- Hát hol máshol, ha nem itt?

- A nevét sem tudom.

A portás felemelte a kezét, és a tenyerét mutatta.

- Lassan a teste! - mondta. - Tőlem pontos és precíz választ kap mindenre, de tartsuk be a sorrendet. - Megnézte alaposabban a feljegyzett rendszámot, aztán elővett egy vastag füzetet, és belelapozott. Rövid keresgélés után feltekintett. - Most menjen szépen vissza a táblához, és nézze meg, hogy a rendszám után milyen római szám szerepel. Egyes-e vagy kettes. Ugyanis kell ott lennie valamelyiknek. Ez a váltás számát jelzi, mivel két pilóta jár a kocsival.

A fiatalember eleget tett a kérésnek, és máris jött.

- Kettes - mondta.

A portás belenézett a füzetbe.

- Barabás Pista a maga embere - mondta. - Alacsony, gömbölyű fiú.

- Olyanforma.

- No persze - bólintott a portás. - Ma a Barabás éjszakás. Megtalálhatja itt a garázsban késő este, pár perccel tíz előtt, vagy reggel hat órakor.

A fiatalember töprengő arcot vágott.

- Ha ezek az időpontok nem jök - folytatta a portás -, akkor menjen az irodába, a folyosó végén van. Ott megtudhatja Barabás Pista egész heti beosztását.

- Nekem jó a késő este.

A portás figyelmeztetően emelte vastag ujját a magasba.

- Jöjjön valamivel tíz előtt - javasolta. - A pilóták egy pillanat alatt elhúzzák a csíkot, mert ugyebár ők is a piacról élnek. Nincs idejük vakarózni, tereferélni. Ha netán este elszalajtja az emberét, csak reggel csípheti el.

- Itt leszek negyedórával előbb.

- Jól teszi... Gondolom, nem Barabás érdeke, hogy szót váltsanak.

- Nem az övé.

A portás mélyet sóhajtott, mint aki jól végezte a dolgát, és eltette a füzetet. Tekintetét a fiatalemberre függesztette.

- Az lenne a legjobb, ha az éjszakai portás útján üzenetet hagynék Barabásnak - morfondírozott.

- Ha megtenné ...

- Így biztosabb lenne, hogy összefutnak. Persze, nem a kötelességem üzeneteket átadni, de azért magának megteszem.

A fiatalember tudta, honnan fúj a szél. Lemberdzsekjének zsebéből összehajtott, papírpénzt tett az ablak pultjára. A portás fűrgé mozdulattal eltüntette a húszforintost. Arcvonásai megenyhültek, a hivatalos fontoskodás úgy eltűnt belőle, akár a kilyukadt léggömbből a levegő.

- Legyen nyugodt, Barabás Pista értesül majd a jöveteléről, csak legyen maga is pontos - mondta készségesen.

Kint az utcán egy új Jáva motorkerékpár állt a járda szélénél. Nyergének végén, patentzárás kábellel, piros tartalék bukósisak volt felerősítve. Az ég kissé borús volt, a friss tavaszi levegőben esőszag érződött.

A fiatalember a karján levő bukósisakot a tartalékhoz csatolta, aztán gyalogosan kiment a közeli-körútra. Betért az első eszpresszóba, és ráérősen helyet foglalt az egyik asztalnál. Kávét rendelt és hideg kólát. Cigarettazott, és a betérő embereket bámulta. Időnként megnézte az óráját. Pontban fél kettőkor fizetett, és visszatért a Kertész utcában hagyott motorjához. Pár perc múlva az Oktogon közelében fékezett. Leállította masináját, a bukósisakokat a nyereghez zárta.

A fiatal lányt a szokott helyén találta. A körút és a tér sarkánál árulta újságjait a közlekedési lámpa előtt megtorpanó autósoknak. Feszés farmernadrág volt rajta, kockás blúzzal és vászondzsekivel. Haja állandóan lobogott, amint a kocsik között cikázott.

A fiatalember a járda szélére állt. Megvárta, míg a lány észreveszi, aztán széles mosolyt küldött feléje. Kisvártatva a lámpa zöldre váltott. A lány félbehagyta ügyeskedését az úttesten és fellépett a járdára, köteg Esti Hírlapjával a hóna alatt.

- Üdv, irgalmas szamaritánus - köszöntötte a fiatalembert. - Azért jöttél, mert most is megesett a szíved rajtam? Vagy csak ráérsz és tátogsz?

Amaz viszonzta az üdvözlést, és az égre nézett.

- Mindjárt eső lesz - mondta. Néhányszor körbeforgatta a fejét mint a csibéit féltő kotlós, aztán tekintete a lány arcára siklott. - Ha akarod, átveszek tőled egy csomó újságot.

- Nem kell, eladom egy szálig.

- Felőlem akár bőrig is ázhatsz.

A lány kutató tekintetét vetett a fiatalemberre:

- Igaz, kényelmesebb lenne átadnom, de akkor elesek a jattól. Az autósok mindig néhány fillérrel

többet adtak az újságért.

Rendszerint kétforintossal fizettek, és nem kértek vissza. Igaz, a számolgatásra nem is volt idő a forgalom állandó változása miatt.

- Viszont nem akarok ma elázni - folytatta a lány. - Csinálok magamnak egy szabad délutánt.

- Akkor ide a sajtótermékkel... Mennyit adsz át?

A lány megnyalta az ajkát. Egy villanásnyi ideig töprengeni látszott.

- Átvinnéd az egészet? - kérdezte.

- Az egész köteget?

- Igen.

A fiatalember elővette a pénzét.

- Mennyit adjak? - kérdezte.

- Potom százhetvenet, és ebben nincs benne semmi jatt. Ne félj, nem váglak meg.

A fiatalember leszámolta a pénzt, és átvette a köteg újságát. Markáns arca közömbös volt. Nem látszott rajta, hogy különösebben jó vásárt csinált. Cigarettát vett elő, és rágyújtott.

A lány dzsekijének felső zsebébe tette a pénzt. Szemében huncut csillogás jelent meg.

- Holnap is átvehetned az összeset - jegyezte meg.

- Mi van holnap?

- Semmi...

- Akkor miért adnád át?

- Csak úgy ...

- Edit, mi a fene történt veled? Meguntad a táncolást az aszfalton? A jatt sem kell?

A lány hosszú haját rendezgette.

- Muszáj áldozatot hoznom - mondta, kaján mosoly kíséretében.

- Miféle áldozatról van szó?

- Gondolom, ha mindig átadom az összes újságát neked, ez sok pénzedbe kerül, és így megvan az a remény, hogy hamarabb lemondasz rólam. Nem játszod tovább az irgalmas szamaritánust, aki ugyebár minden érdek nélkül segít embertársain. Egyszóval, felhagysz a fűzéssel. Igaz, elesem a jattól, de muszáj nekem is áldozatot hoznom az ügy érdekében.

A fiatalember a lány orra alá dugta a köteg újságát.

- Azt hiszed, mindezt azért veszem át, hogy jó legyen nálad? - kérdezte.

- Nemcsak hiszem, hanem tudom. Mi másért csinálnád?

A fiatalember gondosan megszívta cigarettaját, mintha most éppen ez lenne a legfontosabb dolga. Állta a lány érdeklődő tekintetét, amelyben változatlanul tükröződött a huncut csillogás.

- Engedd meg, Edit, hogy néhány tényről felvilágosítsalak - kezdte csendesen.

Körülöttük zajlott a forgalom. Járókelők siettek, az úttesten gépkocsik karavánja áramlott. A borús

ég, mintha tisztulni kezdett volna.

- Hallgatlak - mondta a lány. Kihúzta nyúlánk testét, és várakozó pózba vágta magát. A karját összefonva tartotta mellén. - Csak nyugodtan magyarázkodj.

- Egyszer találkoztam egy Diderot nevű fickóval - folytatta a fiatalember -, aki így intett: "Ha azt akarod, hogy megértsenek, sohase magyarázkodj." Nos, ezt ne várd tőlem ...

- Ugyan hol találkoztál ezzel a fickóval? - vetette közbe a lány.

- Egy könyvtárban. Ott régebben többször összeakadtunk. Én kíváncsi voltam, ő pedig enciklopédiájában válaszolgatott: De inkább halljad a tényeket... Elsősorban nem vagy az esetem. Igaz, mindened megvan ami általában kell, és dicséretre válik, hogy mindez igen arányos. Magamat ismerve, jobb, ha tőlem tudod, hogy szeretem a szélsőségeket. Tehát itt vagy ott a túlzott méreteket kedvelem. Ez a kérdés tehát lezárva megnyugtatóan. A másik tény, hogy egyáltalán nem vagyok irgalmas szamaritánus. Egyik ismerősöm Kőbányán a művelődési házban dolgozik. Délután valamilyen tanfolyam van ott, és a hallgatók igénylik a frissen megjelent újságot. Az ismerősömnök viszem tehát, ezzel rajta segíték.

Egy testes férfi jött feléjük a járdán. Szúrós pillantást vetett a lányra. Mikor észrevette a lány tekintetét, kiköpött a földre, és peckesen elvonult.

- Ki ez? - kérdezte a fiatalember.

- Egy hülye - csattant fel mérgesen a lány.

- Ismered?

- Itt házfelügyelő. ... Említettem azt a balhét. A fiatalember bólintott.

- Nos, abban a kapualjban történt - folytatta a lány. - Ez a dagadt a házfelügyelő ott. Már másnap kis híján megvert. Azt hitte, hogy késő este én borítgattam fel az összes kukáját a kapu alatt. Ez a kérdéses estén történt. Mindenesetre bárki tette, jól kitolt vele. A kapualj egy szeméthegey volt. Neki kellett visszarakni a szemetet a kukákba.

- Tehát ettől hülyült meg.

- Visszatérve kettőnk dolgára, köszönöm a ténybeli közléseidet.

Kimondhatatlan örömmel tölt el hogy Polgár Tibornak nem vagyok az esete.

A fiatalember csak bámult.

- Nicsak - mondta meglepetten. - Talán sikerült megjegyezned a nevemet?

- Jó a névmemóriám, különösebb jelentőséget ne tulajdoníts neki... És most Kőbányára viszed az újságokat?

A fiatalember bólintott, és eldobta a körmére égett csikket.

- Veled tartanék, de motorral vagy, és lefogadom, nincs tartalékban egy fejevédőd - vélekedett a lány.

- Elvesztenéd a fogadást. Két bukósisakom van.

- Nagyon fel vagy készülve. A fiatalember nevetett.

- Mindig - mondta hangsúllyal. - Mivel orvosnak készülsz, mondhatom úgy is, állandóan fel vagyok arra készülve, hogy műtétet lesz.

- Csak meg ne gebedj a nagy felkészülésben ... Gyerünk, veled tartok Kőbányára. Bár még soha nem voltam benzintyúk, egyszer ezt is el kell kezdenem.

A lámpa zöldet mutatott a gyalogosoknak. Gyorsan átvágtak az útesten. A kormányzáras Jáva a közeli utcában volt. A tartalék bukósisak pont a lány fejére illett. A fiatalember segített a felcsatolásban, aztán berúgta a motort. A lány elhelyezkedett mögötte a nyergen, és karjával átfogta a derekát. A köteg újságot egymáshoz simuló testük tartotta. Útközben a lány megpróbálta ezt a közelséget tartózkodóbbá tenni, és kissé hátrahúzódott. A fékezéseknél azonban mindig előrecsúszott, szinte a fiatalember hátára tapadt. Később feladta a küzdelmet, és nem bánta, hogy szorosan vannak a nyergen. Sőt, egy idő után úgy vélte, ez megnyugtatóan hat rá.

A fiatalember tudta, mi célból tart vele a lány. Nem hitt neki. Most meg akar győződni a valóságról. Érezte derekán a lány kezének remegését, ez elárulta, hogy még nem utazott motoron. Éppen ezért óvatosan vette a kanyarokat, és nem gyorsított fel hirtelen.

Félúton lehettek, mikor egy közlekedési lámpánál, ahol tilosat kaptak, a lány váratlanul megszólalt:

- Azért nagyon örülök annak, hogy lényegében csalódtam benned.

A fiatalember egy fél fordulatot tett a motor nyergében.

- A saját szemeddal győződhetsz meg majd, hogy igazat mondtam - felelte.

- Nem az újságokról van szó ...

- Hanem, miről?

A lány kuncogott, majd azt mondta:

- Biztos voltam benne, hogy nincs meg a nyolc általánosod.

A fiatalember válaszolni akart, de a lámpa zöldre váltott, összeharapta ajkát, és gázt adott. Percek alatt Kőbányán voltak. A művelődési ház a Pataki István téren volt. Pontosan az épület előtt fékeztek. A fiatalember néhányszor felpörgette a motort jó hangosra, aztán levette a gyújtást. Mindketten leszálltak a nyeregről.

Jöttükre egy középkorú, szemüveges férfi sietett elő. Mikor észrevette őket, hirtelen megtorpant, mintha falnak ütközött volna. Aztán megindult, és tétován közeledett.

A fiatalember egy mozdulatával lábtámaszra állította motorját, és a férfi elébe ment az újságokkal.

- Szervusz - köszöntötte. A köteg lapot a kezébe nyomta. - Holnap majd beugrom a pénzért. Most nem érek rá, sietek. Viszlát.

- Sarkon fordult és a motorhoz lépett.

- Viszontlátásra - dadogta a szemüveges. Lapos pillantásával végigmérte a bukósisakban várakozó lányt és gyorsan eltűnt az épület bejárati ajtaja mögött.

A fiatalember beindította a motort. Miután mindketten elhelyezkedtek a nyeregben, hátraszólt:

- Hová vigyelek? Vagy talán nem is sietsz sehová?

- Ráérek ...

- Ez nem lehet igaz.

A lány megrántotta a vállát:

- Még egyszer nem mondom, hogy estig szabad vagyok. Később a Belvárosban van dolgom. Jobb lenne, ha arra vennénk az irányt.

A Vörösmarty téren kötöttek ki. Az irodaházak éppen akkor ontották az utcára a tisztviselőket. Alig lehetett a járdán menni. A Gerbeaud teraszán minden asztal foglalt volt. Szerencséjükre egyik éppen

megüresedett, így gyorsan elfoglalták.

A fiatalember kapucínert rendelt.

- Meleg fagyaltot kérek - mondta a lány - Mifene? Ilyen is van?

- Jobbaknak...

A fagyaltot rummal leöntve, lángolva hozták. A felszolgálónő szertartásosan helyezte az asztalra, és elvonult. A pohár kapucíner úgy hatott mellette, mint koldus a királyi palota tövében.

- Nem szereted? - kérdezte a lány, és kanalának hegyén kóstolót kínált.

- Nem rajongok az édességért. Legközelebb forró jégkockát rendelék magamnak.

A lány megvárta, míg a szesz lángja kihuny, majd komótosan elkezdte bekebelezni a hatalmas adagot. Lassan forgatta a kanalát, olykor élvezettel cuppantott. Mire tányérja üres lett, addigra egy metrószerelvény is befuthatta a vonalát.

Bár az égbolt továbbra is borús maradt, a közelő est kellemesnek ígérkezett. A téren változatlanul hullámozott a tömeg. A közeli áruház kirakata előtt kupacokba verődve bámultak a járókélők. A teraszon egy csomó vendég várakozott szabad asztalra.

A lány elégedetten tolta félre üres tányérját. Hátradőlt a nádfonatú széken, és megszólalt:

- Nagyon köszönöm a meghívást. Bár nem illett volna elfogadnom, hiszen alig ismerlek.

A fiatalember cigarettára gyújtott. Az asztalra könyökölve a lány arcát fürkészte.

- Éppen eleget tudsz rólam - mondta.

- Ugyan mit tudok a neveden kívül? Csupán pár napja ismerlek. Azzal az ötlettel akaszkodtál a nyakamra, hogy átveszed a megmaradt újságjaimat. Aztán mikor az idő elromlott, az összeset kifizetted és elvitted. Eddig azt hittem, hogy azért teszed, mert így akarsz befűzni. Bár még most is fennáll a gyanúm, hogy megpróbálsz.

- Például azt is tudod rólam, hogy sikerült befejeznem annak idején mind a nyolc osztályt.

A lány hátrahajította a fejét, úgy nevetett.

- Tapasztaltam most, hogy milyen igyekvő vagy - mondta komolykodó hangon. - Ez a tulajdonságod meggyőzött, hogy elvégezted az általánost, pedig előzőleg ezt nem hittem volna. - Várakozóan nézett, a szemében huncutság csillogott.

A fiatalember megszívta cigarettáját, és a füstöt lassan kifújta. Egyáltalán nem mutatta, hogy bosszantaná a csipkelődés.

- Ez a kőbányai barátod - folytatta a lány - alaposan meglepődött, amikor engem meglátott.

- Csak egy ismerős a sok közül.

- A lényeg, mikor meglátott, majd hanyatt esett a meglepetéstől. Biztos vagyok benne, hogy veled kapcsolatban más nőre van beprogramozva ... Mondd, nem vagy te egész véletlenül nő? Csak úgy véletlenül persze.

A fiatalember kajánul vigyorgott. Gondosan leverte cigarettájának hamuját, és a lány szemébe nézett.

- Káderozunk, káderozgatunk? - kérdezte.

- Nem szerepelsz a fejlesztési tervemben.

- Hátaakkor?

- Csak úgy kíváncsiságból kérdeztem. A fiatalember a fejét rázta.

- Nem hiszem, hogy ebben az esetben pusztán a szokott női kíváncsiságról lenne szó - mondta.

- Hihetsz, amit akarsz, de nem feleltél a kérdésekre.

- Visszaadom a reményedet... A lány elképedt.

- Miféle reményemet adod vissza? - kérdezte.

- Nem vagyok nős.

- Akkor miért esett le az álla az ismerősödnek?

- Nem azért, mert nős volnék és történetesen mással lát, hanem azon csodálkozott, hogy nem a nekem megfelelő méretekkel rendelkező nővel lát. Már mondtam, nem vagy az esetem.

A lány csinos arca elborult. Teste megfeszült, kezével a szék karfáját markolta, mintha fel akarna pattanni, hogy köszönés nélkül távozzon. Egy pillanat múlva azonban elernyed, arcáról eltűnt az indulat.

A fiatalember úgy tett, mintha mindebből semmit sem vett volna észre. Nagy alaposággal elnyomta cigarettáját a hamutartóban, és körbehordozta tekintetét a cukrászda teraszán. Három idősebb nő, akik szabad helyre vadásztak, nyomban a közelükbe húzódtak. Kisvártatva megnyúlt az arcuk, mert a fiatalember újabb rendelés miatt intette magához a felszolgálónőt.

- Egy hideg kólát kérek - mondta, majd a lányhoz fordult: - Megkínálhatlak még valamivel.

A lány ajkán durcás vonás jelent meg.

- Ha lenne rövid italuk - mondta.

- Nálunk csak konyak van.

- Nagyon előrelátók, hogy csak az van. Éppen arra gondoltam. A felszolgálónő köhintett.

- Napóleon - mondta.

A lány arca egy csapásra felderült.

- Ez az - felelte örömmel. - Imádom a pocakos hadfit. Hozhatja.

A fiatalember a bajusza alatt elmosolyodott.

- Úgy érzem, most szükségem van egy kevés tankolásra, hogy magamhoz térjek - magyarázta a lány.

- Miért kell magadhoz térned?

- Mert olyan hihetetlen, hogy veled vagyok. A legkisebb porcikám sem kívánta, és mégis megtörtént. Magamhoz kell térnem, hogy tudjam, micsoda baklövést követtem el. Egyedül a pocakos hadfi nedűje, tud megvignasztalni. Nem tehetek arról, hogy csak ezt tartanak... Baj, hogy megrendeltem?

A fiatalember a fejét rázta.

- Miért lenne baj? - mondta. - Embere válogatja.

- Mit válogat? És kicsoda? Vagy ezt a rendelésre érted?

- Embere válogatja, hogy ki mit rendel. Szájíze, kedve szerint. A lány gyanakodva nézett. Látszott, a válasz nem elégíti ki.

- Magam is kifizethetem - mondta. A fiatalember nevetett.

- Nem a konyakról van szó - mondta. - Csak éppen eszembe jutott a Szivi.

- Szivi? Ki volt az?

- Egy szőke csoda, megfelelő méretekkel és elsöprő lendülettel. Úgy szólított: Szivi. Tiszavirág életű ideig jártunk csak együtt.

A lány ajkát biggyesztette.

- Hidrogénezett fej, másfél kiló festékkal - jegyezte meg. - Elég sokat cipelhetett magán, ha vele jártál. Elképzelem a dinoszauruszos fejét.

- Olyan csúnya azért nem volt.

- Az agyára értem. Ugyanis ennek az őskori állatnak a testéhez mérten túlságosan is kicsiny volt az agyveleje.

- Az igaz, hogy a gondolkodás nem volt erős oldala. A szótárában mintegy ezer szó szerepelhetett, de azt olyan kiválóan tudta váltogatni, hogy szinte folyvást ömlött belőle. Minden helyen árlapot kért, amelyik a legdrágább volt, azt rendelte. Utoljára teknőclevest rendelt főtt rákkal az Intercontinentalban, és összeveszett a pincérrel, hogy miért összetört tyúkot szolgált fel.

Megérkezett a felszolgálónő a kért italokkal. Mikor az asztalra helyezte a poharakat, együttérzőn pillantott a fiatalemberre.

- Akkor szervusz, Szivi - emelte meg poharát a lány.

- Tessék, ezért legyen őszinte az ember - legyintett a fiatalember. - Máris megkapja a magáét.

- Nem azért mondtam, hogy megkapd a magadét. Csak emlékeztetni akartalak rá, hogy én is a legdrágábbat rendeltem, Szivi!

Mintha előre megbeszélték volna, egy csapásra felhagytak a csipkelődéssel. Néhány közömbös témáról váltottak szót. Később a lány magáról kezdett beszélni, miközben aprókat kortyolt italából. Elmondta egyetemi gondjait. Hosszan részletezte, hogy miért van szüksége arra a pénzre, amit az újságok eladásából szerez. Anyjával él együtt Zuglóban, Tihamér utcai családi házukban. Apja évekkal ezelőtt súlyos betegségben meghalt. Egy nővére van, aki férjhez ment, és Budán lakik a családjával.

Arra eszméltek, hogy hirtelen este lett. Kigyulladtak a téren a lámpák, a közeli áruház kirakatai vakító fényben pompáztak. Az utcán már gyérült a forgalom, de a cukrászda teraszán változatlanul folyt a pozícióharc az időnként megüresedett asztalokért.

A lány kiitta maradék konyakját. Egy darabig elgondolkozva forgatta kezében az üres poharat, mintha a visszaverődő fény játékában gyönyörködne, aztán felemelte a tekintetét. Nagy barna szeme volt.

- Nem értem, miért meséltem annyit magamról, de valahogy kikíváncozott belőlem - mondta. - Rólad viszont változatlanul semmit sem tudok.

- A lényegét igen ...

- Ej, hagyd már ezt - szakította félbe a lány. - Különben sem pusztán kíváncsiságból kérdeztem, hogy nős vagy-e. Hiszen nem szerepelsz a fejlesztési tervemben.

- Az ismerősöm meglepődéséből következett erre. Hiba volt. A lány fejét rázta, felemelt kézzel két ujját mutatta:

- Két tényből vontam le ezt a következtetést. Tehát nemcsak az ismerősöd meghökkenése késztetett gondolkodásra.

- Ejha! Ez aztán kiköszörült elméremre vall.

- Úgy bizony ...

- Mi a másik tény? Talán a gondosan vasalt ingem?

- Kifejtem, ha nem szólsz közbe. A fiatalember kezét a szívére tette.

- Ígérem, hogy vakkantás nélkül meghallgatlak, sőt kommentárt sem fűzök az elmeszítéshez - mondta komolyságot színélve.

A lány mélyet bólintott.

- Köztudott, hogy a nők általában féltékenyebb természetűek, mint a férfiak - kezdte. - Erről nem kell különösebb felvilágosítás. Egy feleségnek számtalan vélt és valódi oka lehet erre, ha ilyen a természete. Nos, az elmúlt napokban két alkalommal is észrevettem, hogy egy ismeretlen nő kitüntet az érdeklődésével. Jó megfigyelő vagyok, a mozzanatokot, villanásokat mind elraktározom magamban. Egy eseményhez számtalan olyan megtörtént jelenséget kapcsolok, amely felmerül bennem, és kutatom az okozati összefüggéseket. A történeteket sorrendbe szedem, a hiányzó foghíjakat pedig azokkal az emlékképekkel töltöm ki, amelyek beleillenek. Ennek a nőnek az érdeklődése irántam nem pusztán kíváncsiság volt. Sem valamiféle abnormális vonzódás. Ez a nő egyszerűen figyelt engem. Mégpedig úgy tette, hogy lehetőleg ne vegyem észre. Előbb nem törődtem vele, de izgatni kezdett, hogy miért bújik előlem? Miért akar észrevétlen maradni? Később, mikor hazafelé indultam, váratlanul eltűnt, aznap nem láttam többé... Tegnap aztán ismét felbukkant a körút sarkán. Hol egy hirdetőoszlop mögül figyelt, hol átment az úttest másik oldalára, majd egy kapumélyedésbe húzódott. Két órán át így tartott a móka. Azt hittem, lelép, mikor hazaindultam. De nem. Most a nyomomban maradt. Persze óvatoskodott, hogy elkerülje a figyelmemet a villamoson és a metróon.

Szép távolból egészen hazáig követett. Az utcánk sarkán megállt, és ki-ki lesett, hogy melyik házba megyek be. Egy félóra múlva a közeli üzletbe mentem bevásárolni, de már nem láttam a sarkon.

A fiatalember hanyag testtartással ült, de arcán feszült figyelem tükröződött.

A lány mélyet sóhajtott, és folytatta beszámolóját:

- Vegyük sorrendben a dolgokat... Ez a nő úgy viselkedett, mint általában a féltékeny feleségek. Tudni akart rólam mindent, ezért figyelt és követett... Egy másik tény: ez a nő akkor bukkant fel az életemben, miután a nyakamra akaszkodtál. Előrebocsátom, hogy senkim sincs, akinek ezt köszönhetném. Sem udvarlóm, sem szeretóm. A tanulással törődöm, elvéve egyetemi fiútársaimmal tereferélek társaságban. Mindehhez most tedd hozzá ismerősöd elképedt arcát. A helyemben nem arra gondolnál, hogy ez a fickó nős? A felesége megtudta, hogy átveszi tőlem az újságokat, kerülget tehát, és ebből kombinált.

A lány szavait hosszú csend követte.

A fiatalember nehézkes mozdulatokkal cigarettára gyújtott, és a csinos arcot nézte. Tekintetének nem volt éle, mintha gondolatai nagyon a távolban kalandoztak volna.

- Hát ez van, Szivi - mondta később a lány. Hangjában nem volt gúny, inkább közömbösség. Elrendezte hosszú haját, és órájára vetett egy pillantást. - Most vegyek a nyakamba két ilyen átokverte terhet? Egy olyan férfit, aki különösebben nem érdekel, és egy féltékeny tigrist, aki alig várja, hogy kikaparja a szemem?...

A fiatalember elkapta tekintetét a lányról. Néhányszor megszívta cigarettáját, aztán kedvetlenül elnyomta a hamutartóban. Arca inkább tőprengő volt, mint meglepett. Kisvártatva megszólalt:

- Megígértem, hogy nem fűzök a szavaidhoz kommentárt, és nem magyarázkodom.

- Diderot...

- Mondjuk. De azért kérdést feltehetek...

- Nyugodtan.

- Az a nő hatvan év körüli volt, rosszul öltözött és...

- Nem - csattant fel a lány.

- Akkor egy magas, szikár nő. Szőke, festett hajú, közel az ötvenhez.

A lány összecsapta a kezét, szeme kikerekedett.

- Úristen - mondta.

A fiatalember felvillanyozódott.

- Tehát ez volt - mondta.

- Nem - vágta rá a lány. - Nem ez volt,.. Csak azon szörnyülködtem, hogy milyen banyáid vannak. Honnan tudtad összeszedni őket?

A fiatalember arcára fura mosoly ült ki.

- Tehát egyik sem - állapította meg.

- Nem - szögezte le a lány határozottan. - Ez a nő pontos megfelelője volt az esetednek. Húszas éveinek jóval túl a derekán. Barna, göndör haj. Azzal a feltűnően túlzott idomokkal rendelkezett, amelyeket kedvelsz. Dús keblek, felfelé nyomorítva a melltartóval, és masszív comb. Úgy tűnt, mintha a lábai kissé rosszul lennének beakasztva, de lehet, hogy tévedek. A gondolkodás ennek sem lehetett az erős oldala, mert olykor tátott szájjal bámult.

- Milyen ruhában volt?

A lány harsányan felkacagott. A közelükben többen feléjük fordultak.

- Miért érdekes a ruha? - kérdezte, hangját fékezve.

- Szeretném tudni ezt is.

- Hát ez elképesztő... A ruhája érdekel. Biztosan csak amiatt akarod majd felelősségre vonni. Miért éppen a szexis szerelésében pompázott. A leskelődését már megszoktad, de a legjobb ruháit nem. De ha ennyire emészt a kíváncsiság, hát elmondom. Nos, a hölgy, ha egyáltalán lehet ennek nevezni, divatos, élénkzöld szoknyát viselt. Derékban szűk, elől rakott, egyik oldala veséig felhasítva. Valamivel halványabb színű ujjas garbót, a szoknyával megegyező mellénnyel. Ezenkívül a szeme szúrós volt, érdeklődése határozott, amolyan várj csak, te kurva rikkancs, majd megtudod ...

- Azt hiszem, ennyi elég - vetette közbe a fiatalember. - Szóba sem jöhet nálam, még ha az esetemnek tűnik is.

- Magyarázkodsz?

- Ez csak tényközlés. Ilyen szerelésekkel nem tudok senkit sem ellátni. Egyszerűen nem telik a különleges divatozásra. Senkivel szemben sem engedhetném meg magamnak. Még akkor sem, ha történetesen Bo Derek lenne a feleségem.

A lány elképedt.

- Olyan jó nőnek tartod ezt a filmszínésznőt? - kérdezte.

- Talán nem az?

- Csodálkozom, mert nincs rajta semmi, ami az eseted lenne. Valóban nagyon jó alakú nő. - Divatos öltözködést neki sem tudnék garantálni. A lány szemében érdeklődés csillant.

- Árukl el, mi a foglalkozásod? - kérdezte. - Egyáltalán miből élsz, hol dolgozol?

A fiatalember legyintett.

- Ne várj csodálatos dolgokat - mondta. - Egyszerű gépkocsivezető vagyok, ez a szakmám. Igaz, nem vittem sokra, van egy motorom, ennyi az egész. Mentségemre szolgáljon, nem is akartam soha más lenni. Elértem, amit akartam, és elégedettnak érzem magam. Jóllehet, akik, úgymond, többre vitték, azok szemében ez furcsa. Mármint a szemléletem. A helyemben más talán azt mondaná, hogy mérnök vagy jogász. Adná a nagyot. Ha meg kiderülne később, hogy csupán gépkocsivezető, akkor mentegetőzne. Hivatkozna nehéz családi körülményeire, amelyek megakadályozták a továbbtanulását, említene részeges szülőket és egy csomó más egyéb dolgot. Ráadásul bizonygatná, hogy még most sem adta fel a reményt. Buzog benne az elhatározás, az erő, hogy feljebb vigye. Elégedetlenkedne jelenlegi sorsával, és hangoztatná, mennyivel többre képes ... Én nem mondom ilyeneket. Amit akartam, elértem, és nagyon is elégedett vagyok. Semmiféle más ambícióm nincs.

Hallgattak. Kisvártatva a lány keserű hangon megszólalt:

- Ez az én formám.

- Hogy értsem ezt?

- Úgy, hogy pont egy ilyen alakkal kellett összefutnom, mint te vagy.

- Csodálkozol az őszinteségemen?

A lány előbb az égre nézett, aztán tehetetlenül körbeforgatta a fejét. Tekintete olyan volt, mint cirkuszban a nézőnek a sikerült bűvészműtatvány után.

- Úristen - mondta. Olyan kétségbeesetten temette arcát a kezébe, mintha üresen maradt lakásában nyitva felejtette volna a vízcsapot. - Mióta az eszemet tudom, széles ívben elkerültem a hozzád hasonló csodálatos férfiakat, és most tessék... Kifogtam a legveszedelmesebb fajtát, aki mestere a szemfényvesztésnek, képes elhitetni, hogy maga a földreszállt tökéletesség. Hát kellett ez nekem? Miért érdemlem ezt?

A fiatalember arcán egy izom sem rándult, komoly volt, és kezét elhárítóan emelte maga elé.

- Edit kérlek, semmi szükség, hogy hálálkodj - mondta. A lány elkapta kezét az arcától.

- Hálálkodjak? - tagolta a szavakat.

- Ezt nem akarom hallani. Ilyet nem kívánok tőled.

- Hogy igazában mit kívánnál tőlem, azt nagyon is tudom - csattant fel a lány. - Jobb, ha ezt a mai délutánt egy megtévedt pillanatodnak könyveled el. Megcsodáltam egy nagy illuzionistát, aki érti a mesterségét. De a varázsnak most már vége, a függöny legördült.

A fiatalember intett a felszolgálónőnek, és rendezte a számlát.

Miután az távozott, várakozóan nézett. A lány elnyújtózott az öblös székben, és nem moccant.

- Hol vagy most állásban, hogy ráérsz minden délután? - kérdezte.

- Mostanában szabad vagyok.

- Tehát éppen úton vagy a volt munkahelyed és a következő között.

- Nyertél...

A lány szedelőzködni kezdett.

- Azt már nem is kérdezem, hogy jelenleg miből élsz - mondta. - Sem azt, hogy mik a terveid.

- Kösz a tapintatot.

- Ismét egy nagy bűvészműtávjának lennék a tanúja, de mára elegendő volt az előadásokból. Tud meg, hogy egyetlen szavadat sem hiszem...

- Azt az egyet azért elhiszed, hogy nem vagy az esetem - vetette közbe a fiatalember.

- Gebedj meg ...

Egyszerre álltak fel az asztaltól. Átvágtak a téren a parkolóban álló motorkerékpárhoz. A fiatalember azt mondta, hazaviszi. A lány a fejét rázta, és emlékeztette, hogy dolga van még a Belvárosban.

- Edit ne makacskodj. Semmi dolgod a Belvárosban. Azért találtad ki, hogy ide a közelbe jöjjünk, mert itt a metró, és percek alatt kint lehetsz Zuglóban.

- Tudtam, hogy veszedelmes fajta vagy.

- Vedd fel a sisakot, és hazarepítlek.

A lány mutatóujját a fiatalembernek szegezte.

- Én is átlátok rajtad - mondta magabiztosan. - Tudni akarod pontosan, hogy hol lakom.

- Ördögöd van. Valóban tudni akarom, hogy még véletlenül se keveredjek arra.

A lány felcsatolta a bukósisakot.

- Pukkadj meg - mondta, és elfoglalta helyét a motoron.

A fiatalember óvatosan vezetett, bár nem volt nagy forgalom. A levegő hűvös volt. A lány szorosan simulott hozzá, és ez jólesően megbizsergette. Hamar kiértek Zuglóba. Szándékosan kissé távolabb fékezett le a Tihám utcától. Megköszönte a lánynak, hogy elfogadta délutáni meghívását, aztán máris indult. Sietett, mert valaminek még utána akart járni, mielőtt a Kertész utcába ment volna. Útközben jutott eszébe, hogy a lánnyal nem beszélte meg a legközelebbi találkozásuk napját. Tudta viszont, hol találhatja meg.

Már kilenc óra volt, mikor a Hajós utcába ért. A Nagymező utca torkolatánál leállította motorját, és gyalog indult tovább. A jelzett számú ház kopott, háromemeletes, régi épület volt. Kapuján egy teherautó is befért volna. A bejárat két oldalát gömbölyű kerékvető kő szegélyezte. Egykoron fogatok, szekerek hajtottak be a ház udvarára. Bent olyan sötét fogadta, hogy kis híján felbukott az udvar egyetlen kockakövein. Az udvarra nyíló lakások ablakait és üvegezett ajtóit kivétel nélkül vastag függönyök borították, védve a lakókat a kíváncsiskodó szemektől. Csupán a réseken szűrődött ki villanyfény.

Átbotorkált az udvaron, majd egy boltíves épületszárny alatt átjutva, a hátsó udvarra ért. Legvégén, a melléklépcsőház melletti lakás ablaka a sötétbe veszett. Semmi nem adta tanújelét, hogy valaki otthon lenne. Az ajtóhoz ment, és megnyomta a csengőt. Odabent semmi neszt nem hallatszott. Egy darabig még a gombon tartotta az ujját, hátha megszólal a csengő, aztán felhagyott a kísérlettel.

Elhatározta, valamelyik szomszédnál érdeklődik. Oka volt, hogy a házfelügyelőt ne keresse meg. Éppen mozdult volna, mikor a háta mögött a lépcsőházból óvatos neszezést hallott. Tudta, hogy valaki moccanatlanul áll a sötétben, alig egy kartávolságra tőle, és őt lesi.

Úgy tett, mintha semmit sem vett volna észre. Lassan megfordult, és ellépett az ajtótól. A szeme sarkából látta, hogy egy sovány alak lapul ott.

Amaz váratlanul megszólalt:

- Kit keres?

Hangja vékony volt és mutált, akár a torkon ragadott emberé. Megfordult, és a sötétet fürkészte.

Egy kamaszfiú lépett elő. Sovány, beesett arca volt, nem lehetett több tizenöt évesnél.

- Kit keres? - ismételte meg.

- Te ki vagy? Amaz meghökkent.

- Mi köze hozzá? - mondta. Hangja nem volt hivalkodó, inkább csendes.

- Ugyanezt kérdezhetném tőled.

- Én itt lakom, de maga idegen.

A fiatalember a lakásajtóra mutatott.

Tudod, ki lakik itt? - kérdezte. A fiú bólintott.

- Na hát, őt keresem, ha már ennyire kíváncsi vagy - folytatta. - Talán a házfelügyelő fia vagy, hogy megszoktad az okoskodást?

- Nem érdekes, hogy ki vagyok, mi vagyok... Azt mondja meg, mit keres itt?

- A gumiarcút keresem. Az öreget.

- Gumiarcú? ... Ezt még nem hallottam.

- De az öreget ismered?

- Őt igen.

- Balkó Bálint... Vele akarok beszélni.

A fiú közelebb jött. Vékony karja esetlenül lógott. Nagy, elálló füle volt. Tekintetében gyanakvó kíváncsiság égett.

- Miért hívja gumiarcúnak? - kérdezte.

- Így csúfolta mindenki... Illetve csúfoltam. Vicces kedvében mindenféle fintort tudott az arcával csinálni, még a szuszogóját is úgy mozgatta, akár az elefánt az ormányát.

A fiú arcán röpke mosoly futott át.

- Szeretett mókázni - mondta. Hirtelen komor lett. - Mit akar tőle?

- Kopy le rólam, öcskös. Amaz a lábával toppantott.

- Tudni akarom, miért jött - mondta makacsul.

- Nem kötöm az orrodra. Egyedül rám tartozik, miért jöttem az öreghez. Azt már látom, hogy hiába koslattam ide, mert nincs itthon. Majd a házfelügyelő megmondja, mikor kaphatom idehaza. Te meg menj szépen a kéglidbe, edd meg rendesen a paprikás krumplidat, és bújj gyorsan az ágyba, mert már régen vége a tévében az esti mesének.

Indult volna, de a fiú hangja megállította.

- Ne menjen a házfelügyelőhöz - mondta.

- Ki másnál érdeklődjem, ha nem nála? A fiú suttogóra fogta a hangját.

- Azonnal értesíti a rendőrséget - mondta. - Nem érne az utca végére sem, máris magára ragadna két fakabát.

A fiatalember meglepetést mutatott.

- Ugyan, miért tenné? - kérdezte. - Mert az után érdeklődöm, hogy vajon mikor találhatom itthon az egyik lakóját? Mondd, öcskös, nem ittál ma este túl sokat?

- A minap Balkót megölték a körúton egy kapu alatt - közölte tömören a fiú.

- Micsoda?

- Megölték... Rablótámadás volt. Itt is jártak a fakabátok, beszéltek mindenkivel, szimatoltak. Keresik a gyilkost. Ezért aztán a házfelügyelő lead minden drótot. Telefonon beszél, azok meg rögtön itt vannak.

A fiatalember a földet nézte. Kisvártatva felemelte tekintetét

- Hát ez történt az öreg haverral - mondta csendesen.

- Haverok voltak?

A fiatalember felemelte két kezét, ujjait szorosan összefonta.

- Mi ketten ilyenek voltunk - mondta.

- Soha nem láttam együtt magukat. Hogyan lehettek akkor haverok?

- A fürdőhelyen évekig együtt voltunk.

- Fürdőhelyen?

A fiatalember elvigyorodott. - Úgy van - mondta,

- Maga hülyít engem - állapította meg a fiú. - Az öreg nem volt semmiféle fürdőhelyen. Ha akart, sem lehetett volna, mert le volt csukva. Börtönben ült.

- Hát ez az, te idióta... Évekkel ezelőtt alaposan befürödtem, és egy kabinba kerültem az öreggel - magyarázta a fiatalember. - A védelme alá vett, mert jóba volt a kabinossal... Így hívtuk a fegyőrt.

- Miért nem ezzel kezdte?

A fiatalember serényen megszívta cigarettafőjét.

- Öcskös, hülye vagy! - mondta tömören. - Azt hiszed, azért ültem annyit, hogy ne tudjak vigyázni a popámra? Csak a hülye húzatja a cigánnal, hogy: "Most jöttem én Vácról, kérem..."

- Így már értem.

- Nagyon nehezen kapsz. Új crossbart kellene a fejedbe ültetni. Sajnálom az öreget. Pedig azért jöttem, hogy a dohányját visszaadjam.

A fiú felélénkült.

- Milyen dohányt? - kérdezte.

- Tartoztam neki a sitten egy lepedővel.

- Lepedővel? - tátotta a száját amaz.

- Egy ezressel, ha így jobban tetszik. A gumiarcú adott dohányt, hogy spejzolhassak magamnak. Megígértem, amint szabadulok, rögtön megadom. Most megmaradt a dohányom. Szivemből mondom, nem örülök neki.

Fent az emeleten fény vágott ki az udvari folyosóra, és felcsattant egy nő hangja:

- Laci! Hol a francba vagy?

A fiú félrebillent fejfel állt, mint akit nyakon ütöttek. A nő ismét kiáltott egyet, majd hátraszólt valakinek a lakásba:

- Ez a rohadt strici már megint elcsavargott. Ajtó csapódott, a fény eltűnt. Csend lett.

- Az anyám - jegyezte meg a fiú.

- Na, én megyek - mondta a fiatalember. Mozdult volna, de amaz megragadta a karját. Görcsös szorítása volt, akár a fuldoklónak.

- Nekünk beszélünk kell egymással - hadarta a fiú. - Maga a haverja volt.

- Mit tehetek már? Meghalt. Vége a haverságnak.

- Nem lehet vége...

Megindult a külső udvar felé, de a fiú lépést tartott vele.

- Mondom, hogy beszélünk kell - ismételte konokul.

- Nem tudom, mit beszélhetnék mi ketten egy lezárt dologról? A fiúból kétségbeesetten ömlött a szó:

- Ha őszinte haverja volt az öregnek, akkor nem lehet közömbös a halála. Sokat tehetne, hogy a gyilkos elnyerje méltó büntetését.

A kapu alatt megtorpantak.

- Figyelj rám, öcskös - mondta a fiatalember. - Én semmit sem tehetek. Ez a fakabátokra tartozik. Ha valaki kiderítheti a gyilkost, csakis ők lehetnek. Mi a fenét tehetnék én?

- Leszámolhatna vele.

- Csapjak fel fakabátnak?

- Azt nem mondtam.

- Hát akkor?

A fiú öklével a levegőbe sújtott, sovány arcát eltorzította az indulat.

- A haverja gyilkosáról van szó - sziszegte. - Kapja el és fizessen neki.

A fiatalember a fejét csóválta.

- Te meghibbantál, öcskös - mondta.

- Azt akarom, hogy a gyilkos megérdemelt árat fizessen, amiért így elbánt az öreggel.

- Tudsz valamit?

A fiú arca eltökélt szándékot árult el.

- Segítek - mondta.

- Kint vagyok veled a vízből. Mit érek a segítségeddel?

- Azt, hogy megtalálja.

- A legjobban tennéd, ha szólnál a fakabátoknak. Esetleg a házfelügyelőnek, így az utat is megspórolnád. Azok értik a dolgukat. Velük beszélj.

A fiú, vadul megrázta a fejét.

- Azt már nem - mondta. - A fakabátoknak egy szót se. Inkább saját magam cselekszem. Csak attól félek, hogy nem fogok tudni elbánni vele. Maga viszont szétapríthatná.

A fiatalember újabb cigarettára gyújtott.

- Ezek szerint, te tudod, ki vágta haza az öreget? - kérdezte.

- Igen, tudom. De meg kell keresnem. Ez nem lesz nehéz. Pár nap alatt rábukkanok.

- És azután mit akarsz tenni?

- Fogat fogért... Ezért hagyom ki a fakabátokat a buliból.

A fiatalember merően nézte a fiút. Annak arca eltökélt volt. Minden rezzenése, mozdulata elárulta belsejében dúló feszültséget.

- Most már tudom, mit akarsz tőlem - mondta csendesen. - Azt akarod, hogy hazavágjam az ürgét, amiért ezt tette a gumiarcúval...

- A haverjával - egészítette ki a fiú.

Elgondolkozva bámulta a kamaszt, miközben aprókat szívott cigarettájából. Afelől nem volt kétsége, hogy amaz igazat beszél, és szándéka komoly.

- És te felhajtánád nekem? - kérdezte. - Pontos név, cím, meg a többi...

- Abban biztos lehet. Ha vállalja, mindent megbeszélhetünk. Kész tervem van mindenre.

- Mikor érsz rá? - kérdezte a fiatalember, és vigyázott, hogy hangja közömbösen csengjen.

- Nekem mindegy, holnap délutános vagyok az üzletben, ahol dolgozom.

- Reggel kilenc. Jó lesz? A fiú sebesen bólogatott.

- Nagyon jó - mondta. - Ugye elvállalja a dolgot?

- Csak lassan a testtel.

- Vállalnia kell...

- Majd mindent szépen megbeszélünk. Aztán még gondolkozom. Elvégre nem holmi bevásárlásról van szó, hanem nagyon komoly dologról.

- Így igaz... Hol várjam?

- A legjobb lesz valahol a közelben., Mondjuk a Jókai téren. Valamelyik padon eltársalgunk. Ott nem hallgathat ki senki minket. Egy presszóban bárki letelepedhet a közelünkbe.

A fiú arca csodálatot tükrözött.

- Látszik, hogy maga profi. Időben ott leszek - ígérte.

Kiléptek a kapualj sötétjéből. Az utcai lámpa fénye megvilágította őket. A fiú lapos pillantást vetett körbe, szeme kikerekedett. Hirtelen oldalt lépett a teste megmerevedett.

- Magát ismerem-dadogta döbbenten.

- Engem?

- Úgy van, ismerem.

A fiatalember elpöckölte a körmére égett cigarettát.

- Valakivel összetévesztesz - mondta.

- Lehetetlen. Nem vagyok vak - vágta rá, és fürkészően nézett.

- Hiszen soha nem láttalak még.

- De én igen ...

- Hol? Talán együtt voltunk a fertőtlenítőben?

- Fűzi az újságáros csajt az Oktogonon.

- Ezt meg honnan tudod?

- Láttam már, hogy a csajjal viháncolt - hadarta egy szuszra a fiú. Vékony ajkát összeszorította, tekintete gyanakvó lett. - Ezek szerint maga tudta, mi az ábra, és mégis megjátszotta előttem a hülyét.

Gyors mozdulattal elkapta a pulóvert a fiú mellén, egyet csavart rajta, és közel rántotta magához. Szemé villámokat szórt

- Ilyet még egyszer ne mondj, öcskös - szúrte fogai között a szavakat. - Megbánod, ha sértegetsz. - Eleresztette a pulóvert, és hagyta, hogy a fiú magához térjen ijedtségéből.

- Nem vagyok hülye - folytatta kemény tekintettel. - Nem tudom mi az ábra. Egyet tudok. A csajt már napok óta fűzöm. Talán neked is tetszik?... Ha igen, kopj le róla, de minél előbb, és tartsd a szád. Nehogy elpofázd neki, hogy lenyomtam néhány mázsát, mert kinyújtóztatlak. A csaj nem tud semmit rólam. Ha valaha megtud valamit, jobb, ha lefutsz a térképről.

- A csaj nem dumált magának? - kérdezte a fiú,

- Mít kellett volna dumálnia?

- Hát a balhét... Hogy az öreget hazavágták. A fiatalember eltátotta a száját.

- Mít tud erről a csaj? - kérdezte. - Talán elpofáztad neki? A fiú arcán megkönnyebbülés látszott.

- Nem erről van szó - legyintett. - Az ábra az, hogy az újságáros csaj fedezte fel a balhét a kapu alatt.

- Ez új nekem.

- Pedig így van ... ő találta meg az öreget. A fiatalember a fejét rázta.

- Még nem jutottam vele odáig, hogy mindenféléről beszéljünk - magyarázta. - Jó csaj, kikezdttem vele, hátha kötélnek áll. Beszélgettünk erről-arról, de nem említett semmi ilyesmit.

- Jó, ha ezt is tudja vele kapcsolatban.

- Talán valami köze van a dologhoz?

- Konkrétan nem mondhatom, hogy köze van.

- Akkor miért szívtad fel ilyen hirtelen a vizet? He? Ki vele! A fiú legyintett.

- Nem érdekes - mondta.

- De nekem érdekes - csattant fel a fiatalember -, ha már benne vagyok a buliban.

- Okom volt rá, hogy néha az Oktogonon tekeregjek. A csajt látásból ismerem. Tudom, hogy ő fedezte fél az esetet. Ennyi az egész.

- Biztos, hogy csak ennyi?

- Lényegében igen... Majd holnap mindent megbeszélünk. A fiatalember fenyegetően emelte ujját a

magasba.

- Még egyszer ne forduljon elő ilyen - mondta. - Nincs semmi dilizés. Értjük egymást?
- Igen.

Megfordult, és nyújtott léptekkel megindult a sötét utcán a legközelebbi sarokhoz, ahol a motorját hagyta. Sietett, mert pontos akart lenni a Kertész utcai garázsban megbeszélt időre. Óvakodott, hogy még véletlenül se tekintsen hátra. Tudta, a sovány kamasz ott áll a ház előtt, és addig néz utána, míg el nem tűnik.

6

Bana Dénes kora reggel Újpestre hajtott. Az Árpád úton levő uszoda parkolójában csupán egy Jáva motorkerékpár árválkodott, nyereghez csatolt piros bukósisakkal. Az ezredes a jármű mellé kormányozta a fehér Zsigulit.

A közelben tétlenkedő bajuszos fiatalember sporttáskával a kezében lelépett a járdáról, a kocsihoz ment, és beszállt az első ülésre.

- Jelentkezem, ezredes elvtárs - mondta.

Az elhárítófőnök kezét rázott beosztottjával,

- Jó reggelt, Hód! Ma kissé korábban érkeztünk.

A modern épület üveggel borított bejáratán át látni lehetett az előteret. Odabent egy lélek sem moccan. Az elhárítótsizt az órájára nézett. Fél hat volt.

- Tíz perc múlva nyitnak, de fent még várhatunk pontosan hatig - célzott az emeleten levő uszoda kinyitására. Pillantásával felmérte a kocsi belsejét: - Hogy szuperál?

- Lehet vele söpörni.

Bana kora reggeli úszását olykor összekapcsolta a Hóddal való titkos találkozásával. Ilyenkor mindig az ügyintéző-kocsit használta. A rendelkezésére bocsátott Mercedes alapos feltűnést keltett volna. Ezt pedig el akarta kerülni.

- Reggelizett? - kérdezte.

- Akadt otthon fél csomag kekszem.

- Akkor gyújtsunk rá - javasolta az ezredes, és cigarettát kínált. - Üres gyomornak nem tesz jót a dohányzás, no meg a letolás sem. Így legalább most nincs kitéve ennek a dupla ártalomnak.

A fiatalember felkapta a fejét.

- Jól hallotta - folytatta az ezredes. - Egyáltalán, mi a fészkes fenének cipelte magával a lányt Kőbányára? Szükségtelen volt, hogy lássa egyik emberünket. Máskor ne tegyen ilyet. Oda csak egyedül mehet. Megértette?

- Pontosan, csakhoggy...

- Nincs semmi csakhoggy - szakította félbe az ezredes. Letekerte

az ablakot, hogy a füst eltávozzon a kocsiból. - Biztosan nem tudott megszabadulni, ezért történt. Az emberünk köpni sem, nyelni sem tudott a meglepetéstől, mikor meglátta, hogy nem egyedül érkezett. Nem fordulhatott vissza, mert az már gyanús lett volna. Igyekezett jó pofát vágni az egészhez.

A fiatalember hallgatott, miközben ujjával megsimította lekonyuló bajuszának végét.

- Akárcsak Pintér - jegyezte meg az ezredes. - Ha valami nemtetszőt hall, mindig az orra alatt babrálgat. Különben jól áll magának a bajusz. Hej, régi szép idők! - legyintett.

- Ezredes elvtársnak is volt bajusza talán?

- Soha - mondta.

- Hát akkor?

- A magáé pont olyan, mint a bögöse volt egy dél-amerikai rumbazenekarban - nevetett az ezredes. - Annak idején nagyon szerettem rumbát táncolni... De hová tűnt a régi szép idő?

Az elhárítótisztnak erős volt a dohány füstje, a félig szívott cigarettát elnyomta a műszerfal hamutartójában. Az izgatta, hogy a főkapitányság nyomozói mennyire jutottak.

- Akadt valami új fejlemény? - kérdezte. Bana bólintott.

- Megtalálták azt a nőt, aki a portásnál Balkó felől érdeklődött - mondta. Hangja elárulta, hogy ez nem csigázta fel különösebben érdeklődését.

- Hol bukkantak rá?

- Pár lépésre a kórháztól, az egyik italboltban. Törzsvendég ott. A nyomozók szimatoltak a személyleírás alapján. A jobb kézen levő májfolt nyomra vezetett. A közelben egy kis piac van, a nő ott takarítja a hulladékot meg a szemetet a zöldségesek körül, aztán rohan a kocsmába... Elmondta, hogy ki volt a megbízó.

- Harminc év körüli nő, barna, göndör hajú - vetette közbe a fiatalember.

Bana meglepődött.

- Ezt meg honnan veszi? - kérdezte.

- Egy tényből merítem.

Az ezredes előbb elnyomta cigarettáját, aztán a fejét rázta.

- Hibás ez a tény - állapította meg. - A megbízást egy középkorú férfitől kapta. A kocsmajátóban szólította le, és egy százast ígért, hogy tudja meg, kit vittek be a mentők. Azt mesélte be a nőnek, hogy a beteget abból a házból fuvarozták el, ahol ő eltartási szerződést kötött egy öregemberrel, és a lakóktól nem akar érdeklődni.

Részletesen ismertette a kihallgatás eredményét is. A nő semmi

olyan lényeges körülményt nem tudott elmondani, amely a nyomozást előbbre lendítette volna. Az ismeretlen férfiről semmitmondó személyleírást adott. Ezek szerint a megbízó százhetvenöt centi magas lehetett, széles vállú, sima hajú, barna zakót viselt, kezében akatáska volt.

- Ráillik a város férfilakóinak a felére - jegyezte meg a fiatalember.

Bana bólintott.

- A személyleírással semmire sem lehet menni - mondta. - A nő részeges. A kérdéses időpontban is alaposan fel volt tankolva. Hivatkozik is erre. Így tehát még az sem biztos, amit jegyzőkönyvbe diktált és aláírt... De maga milyen tényből merítette, hogy a megbízó nő volt és nem férfi?

Az elhárítótiszt csalódott arcot vágott.

- Pechem van - mondta.

- Ennyi az egész?

- Ez ideig egy tippem sem jött be. Már másodszor fordul elő, hogy a nőikkel kapcsolatban melléfogok.

Szemben velük, a fürdő előterében felbukkant egy fehér nadrágos férfi, és kinyitotta a bejárati ajtót. Mindketten kiszálltak a kocsiból. Az ezredes a hátsó ülésről felkapta műanyag táskáját, amelyben a cókókjai voltak.

- Majd úszás után elmondja - javasolta.

A nyitáskor kevesen voltak, így zavartalanul lehetett úszni. A víz kellemes volt és tiszta. A zömök természetű férfi kényelmes tempót diktálva szelte a vizet, míg a fiatalember, a gyorsúszást választva, többször lekörözte. Kisvártatva mind többen érkeztek. A medence megtelt, már nem lehetett egyenesen végigúszni a távot, kerülni kellett másokat.

Mindketten kijöttek a vízből, és levették fürdősapkájukat. Miközben nagyjából megszártkoztak, kifújták magukat. A fal mellett színes műanyag székek sorakoztak. Kiválasztottak egy félreeső helyet és leültek.

- Meséljen a pechjéről, Hód - szólalt meg az ezredes.

Az elhárítótiszt beszámolt a lánnyal történt beszélgetésének minden lényeges mozzanatáról. Az ezredes figyelmesen hallgatta, egyszer sem szakította félbe.

Miután a fiatalember befejezte szavait, Bana elkapta tekintetét a vízről és azt mondta:

- Így már érthető, hogy a lányt magával vitte Kőbányára... Miért nem ezzel kezdte?

- Ezzel kezdtem volna, csak hogy - nyomta meg a szót - ezredes elvtárs leintett, mondván, nincs semmi csak hogy...

- Erről a kényszerhelyzetről nem tudtam.

- Most megmagyaráztam. Bana a nedves hajába túrt.

- Egyáltalán, ki lehet az a leskelődő nő? - kérdezte. - Vajon mit akarhat a lánytól?

Az elhárítótisztnek az volt a véleménye, hogy a zöldruhás nő valamilyen kapcsolatban áll azzal a férfival, akit Balkó meglopott. Jóllehet a férfi nem mer mutatkozni az újságáros lány közelében, mert tart attól, hogy az netán felismeri. Talán feltételezi, hogy a lány látta, amint a zsebtolvajt követte a kapu alá vagy mikor onnan távozott.

Bana a fejét csóválta.

- De miért érdekli a lány? - kérdezte. - Mit akarhat tőle? Teljesen érthetetlen. Mi tudjuk, hogy a lány nem látott gyanús alakot sem a bűncselekményt megelőzően, sem az után. Az is lehet - folytatta -, hogy ezt a tényt a tettes nem tudja. Csupán feltételezi, hogy a lány valamiféle személyleírást adhatott róla. Mindez azonban akkor sem indok arra, hogy talán a cinkosával figyeltesse a lányt, mikor az egyebet sem csinál, csak szokott helyén árulja az újságokat. Valami másnak kell itt lennie.

Az elhárítótiszt nem osztotta főnöke véleményét.

- Ezredes elvtárs figyelmen kívül hagyja, hogy Demjén Edit volt az utolsó láncszem a pénztárca visszaszerzésében - magyarázta. - Az utolsó előtti állomása annak a kulcsnak, amely minket is érdekel. Éppen ez ösztönzött arra, hogy a lánnyal megismerkedjek és a közelében maradjak. Úgy véltem, a kulcs volt gazdája is itt kezd szimatolni.

- Nem hagyom figyelmen kívül a lány helyzetét. Az tény, hogy valakit érdekel a lány.

- A kulcs miatt történik mindez.

- Hagyja már azt a kulcsot - csattant fel az ezredes. Még nincs a kezünkben semmi bizonyíték, hogy a hatáskörünket érinti.

Hosszan taglalta azokat a közös, intézkedéseket, amelyeket a főkapitányság illetékeseivel tesznek a kérdéses páncélszekrény megtalálására.

- Addig se várjunk ölbe tett kézzel - vélekedett a fiatalember. Bana mérgesen nézett.

- Talán tátjuk a szánkat? - kérdezte fojtott hangon. - Engedélyeztem, hogy belátása szerint szimatoljon, cselekedjen a felderítés érdekében. Beleznayék úgyszintén kutatják a hozzánk tartozó területen a kérdéses páncélszekrényt... Mondja meg, mit akar még? Nincs az a segítség, melyet, ha indokolt, meg ne kapna.

- Éppen kérni akartam.

Bana figyelmeztetően intett ujjával.

- Indokolt? - kérdezte.

- Igen... Két személy figyeltetését javaslom. Az egyik Demjén Edit, a másik ...-

- Hód! - szakította félbe az ezredes. - Engem besétáltat saját elképzelésének a csapdjába? Az a tény, hogy a lányt egy ismeretlen nő kerülgeti, még nem indok arra, hogy egy csomó emberünket lekösse.

- Veszélyben lehet. Bana dühösen legyintett.

- Lehet, lehet - ingatta a fejét. - Ezek mind feltételezések. Nekünk konkrétumokra van szükségünk.

- A feltételezések tényeket sejtetnek.

- Most már csak az van hátra, hogy a megérzéseit is belém plántálja. Esküszöm, elintézek magának egy bódét a Vidám Parkban, ahol aztán kedvére jósolhat másodállásban. Majd Pintért magához küldöm, ő mindig az ellenkezőjét hajtogatja. Kiváló pár lenne magukból.

A fiatalember markáns arca nem mutatott kedvetlenséget.

- Előzőleg arra sem utalt semmi tény, hogy mi fog történni Balkóval a kórházban - jegyezte meg. - Ha valaki azzal a feltételezéssel állt volna elő, hogy az eszméletlen férfit netán megölhetik, ezredes elvtárs éppúgy elvetette volna, mint a jelenlegi feltételezésemet Demjén Edittel kapcsolatban. De vegyük sorrendben a történeteket a tettes szemszögéből. Mikor észrevette, hogy meglopták, s zsebtolvaj után vetette magát. Nem kiabált rendőr után, nem fogta el az utcán. Tudjuk, miért nem. Nem tudott volna magyarázatot adni a bukszában levő hamis kulcsra. Ezt akarta visszaszerezni. Mikor Balkó eltűnt a kapu alatt, követte és leütötte. De hiába forgatta ki a zsebeit, a pénztárcát nem találta. Az most más kérdés, hogy már ott végezni akart az idős emberrel. Sok ideje azonban nem volt sem erre, sem a bukszája felkutatására. Később gondolkodott, hogy miként tűnhetett el a buksza. Késő este felborogatta a kukákat a kapu alatt, de a szemét közt sem találta. Arról sejtelve sincs, hogy a nyomozók megtalálták. Hová tűnhetett a buksza? Ennek a magyarázatára két lehetőség kínálkozik, és mindkettő a lánynál, Demjén Editnél végződik. Az egyik: a lány akár a cinkosa is lehetett a zsebtolvajnak. Köztudott, hogy a zsebesek, mielőbb megszabadulnak a tárgyi bizonyítéktól, a pénztárcát átadják cinkosuknak, vagy miután a pénzt kiemelték belőle, eldobják. Nos, ez esetről Balkó összeütközése a lánnyal szándékos volt, ekkor csúszta annak át a pénztárcát. A másik: a lány nem ismerte a zsebtolvajt. Összeütközésük véletlen volt, de a buksza a földre esett, majd néhány kicsúszott újság eltakarta. A lány kisvártatva meglátta, és a benne található pénz reményében megtartotta. E két lehetőség bármelyike feltételezi, hogy a hamis kulcs a lánynál kell legyen. Itt az ok, amiért megkezdődött a zöldruhás nő által Demjén Edit becserkészése.

Az elhárítófőnök kénytelen volt magában elismerni, hogy Hód a feltételezéseket logikusan fejtegetve

próbál tényekhez jutni és azokból megfelelő következtetéseket levonni.

- És ki az a másik, akinek a figyeltetését úgyszintén javasolja? - kérdezte.

- Egy suhanc...

- Hogyan kerül ebbe az ügybe egy suhanc?

- Úgy, hogy tegnap reggel, illetve azt megelőző este megbízott egy gyilkossággal - mondta a fiatalember.

Bana Dénes hosszan bámult, mintha szélütés érte volna. Csak nagy sokára fogta fel a szavak értelmét.

- Ki az? - kérdezte hitetlenkedve.

- Zsolt Lászlónak hívják, tizenöt éves, egy házban lakott Balkóval.

- Mi köze a Balkó-ügyhöz?

Az elhárítótiszt elmondta, hol és miként ismerkedett meg a fiúval. Részletezte azt is, hogy milyen indokot tált látogatásának céljáról, és kinek adta ki magát. Beszámolt az elmúlt nap reggelén, a Jókai téren történt beszélgetésükről.

Meggyőződött arról, hogy a fiú érzelmileg szorosan kötődött az idős férfihoz. Gyermekkora óta ismerte. Apa nélkül nőtt fel, anyja mindig váltogatta élettársait, és ezeket a férfiakat felesleges rossznak könyvelte el.

Megtudta a fiútól, hogy Balkó a maga módján sokat foglalkozott vele. A legfontosabb talán az volt, hogy emberi szeretetet kapott tőle. Még gyermek volt, az első játékot Balkótól kapta: egy lendkerekes autót. Még most is őrizte, dacára annak, hogy kinőtt ebből a korból. A fiú minden problémáját Balkóval beszélte meg, és hallgatott az idős ember szavára. Később tudta meg, hogy Balkó esetenként zsebtolvajlásokat követ el. Hajlott arra, hogy fenntartás nélkül segítsen neki ebben, de az idős ember ezt az egyet soha nem engedte meg. Sőt lebeszélte, nehogy ilyesmire vetemedjen. Ennek ellenére beavatta minden titkába, elmondta, hol, mikor sikerült egy-egy pénztárcát elemelnie.

- Így vált előttem érthetővé, hogy a fiú miért akar bosszút állni a gyilkoson - fejezte be szavait a fiatalember.

Bana hosszan hallgatott. Egy tinédzserekből álló társaság viháncolt előttük, lökdöstek, taszigálták egymást a medence felé. Miután eltávolodtak, az ezredes megszólalt:

- Beteges kapcsolatra nem utal semmi?

- Szó sem lehet róla.

- Hogyan akarja ez a fiú megtalálni a tettest?

Az elhárítótiszt elővette sporttáskájából törülközőjét, és megtörölte a fejét.

- Látta azt a férfit, akit Balkó meglöpött - mondta.

- Tehát ha még egyszer látná, felismerné? A leghatározottabban.

- Hol látta?

Az elhárítótiszt visszagyömöszölte törülközőjét a táskájába.

- A fiú a bűncselekmény napján, délután négy órakor találkozott Balkóval az Engels téren - mondta. - Sokszor előfordult, hogy amikor ráért, délutánonként megkereste az idős embert a téren, ahol dolgozott. Ilyenkor együtt mentek haza vagy néha moziba.

- Most is így történt - folytatta a fiatalember. - Balkó látta, hogy vihar lóg a levegőben. Tapasztalatból tudta, hogy tömve lesznek a villamosok, az autóbuszok, mindenki rohan, siet, tehát ideális a terep a számára. A fiú szerint férfiak esetében a farzsebből tudott a legjobban lopni. Bár ez nehéz, mégis ez volt a specialitása. Rendszerint a Bazilika melletti postahivatalban szemelte ki áldozatait. Megfigyelte a fizetésnél, hogy kik hordják a farzsebben pénztárcájukat. A fiút hazaküldte, de annyit megengedett neki, hogy vele legyen a postahivatalban, míg ki nem választ magának valakit, így sikerült a fiúnak azt a férfit meglátnia, aki az egyik ablaknál fizetés közben felkeltette Balkó figyelmét.

- Hogy nézett ki? - vetette közbe az ezredes. Nem leplezte izgatott kíváncsiságát.

- A magasság és a testalkat, tehát a széles váll megegyező a májfoltos kezű nő elmondásával - felelte a fiatalember. - Haja barna, elválasztott és oldalra fésült. Halántéka őszülő. Harmincöt év körüli lehet. Orra túlon túl hegyes, úgy fest, mintha kissé ferde lenne, arccsontja széles, az ajka vastag. Zakóban volt, egyszínű sűrű szürke nadrágot viselt. A zakó valóban barna, de nem szövetből készült, hanem bőrből. Merevnek tűnt, tehát nem lehetett nappa. Degeszre tömött aktatáskát cipelt.

Bana kíváncsi tekintete bizonytalanságot tükrözött;

- Ez nem tetszik nekem - mondta.

- Micsoda?

Bana karjával egy kört írt le a levegőben.

- Ez az egész személyleírás - szögezte le. - Nagyon szép. Szinte mindenre kiterjedő. Annyira szép, hogy már valószínűtlen.

- Pedig ez a személyleírás pontos.

- Mennyi ideje volt a fiúnak, hogy mindezt megfigyelje?

- Elég sok...

- Konkrétabban.

- A férfi egy csontszínű mikrobuszból szállt ki a posta előtt, többedmagával. Egyedül ment be a hivatalba, a többiek szétszéledtek, a kocsik pedig elmentek.

Bana a fejét ingatta.

- Akkor is túlon túl szép a személyleírás - állapította meg. Tapasztalatból tudta, mennyire fenntartással kell fogadni a tanúknak a személyleírással kapcsolatos vallomásait. Sok tényező közrejátszhat, befolyásolhatja ítéletüket, elsősorban a megfigyelőképesség. Nem mindenki rendelkezik ilyen adottsággal.

- Persze, jó lenne hinni - folytatta az ezredes -, hogy az ismeretlen férfi valóban így nézett ki. De mi erre a biztosíték? ... Nem sok. Mindenesetre kénytelenek vagyunk megelégedni ezzel az igen szép személyleírással. Persze, fenntartással.

- Alapozhatunk rá.

- Majd elvállik.

Az elhárítótiszt markáns arcán makacs vonás jelent meg.

- Pontosan ráillik az emberünkre - mondta határozottan.

- Ebben csak akkor legyünk biztosak, ha a személyleírást többen is megerősítik. Erre azonban kevés a remény. Egyedül csak ez a fiú látta a férfit. A kórházban érdeklődő nő elmondása semmire sem jó.

- Meg kell mondanom, hogy a tettesről kialakult kép nemcsak a fiú elmondása alapján született.

Bana oldalt kapta a fejét, tekintete mereven szegeződött beosztottjának arcára. Amaz hamiskásan mosolygott.

- Hanem? - kérdezte várakozóan az ezredes.

- Találtam még egy tanút.

- Kicsodát?

Az elhárítótiszt mélyet lélegzett:

- Egy taxisofőrt.

- Honnan kaparta elő?

- A Kertész utcai garázsból. Magam sem hittem volna, milyen könnyen ment.

Bana türelmetlenül moccant a műanyag széken.

- Beszéljen már összefüggően - mondta.

- Abból az egyszerű következtetésből indultam ki - kezdte a fiatalember, - hogy a támadó, aki leütötte a kapu alatt Balkót, nem

menekült el a környékről, hanem távolabbról tovább leste tettének következményeit. Látta a csődületet a kapu előtt, és tanúja volt a mentők megérkezésének. Ugyanis felvetődött bennem honnan tudhatta, hogy Balkó Bálintot a mentők melyik kórházba vitték. A mentőknél, valamint a Központi Ágnyilvántartónál senki sem érdeklődött Balkó holléte után sem személyesen, sem telefonon. Megjegyzem, Berleginé másnap érdeklődött a portásnál, de ő a nyomozóktól tudta meg, hol fekszik Balkó. Ez tehát tisztázott. Maradt tehát az az egyetlen lehetőség, hogy a tettes a helyszíntől követte a mentőt, így tudta meg, melyik kórházba vitték Balkót. De mivel? - tette fel a kérdést mintegy magának is a fiatalember. - A saját gépkocsijával, motorkerékpárjával? Ez szóba sem jöhetett. Elsősorban azért, mert Balkónak sikerült meglopnia. Hol tehetette ezt? Csak valamilyen közfoglalmú járművön. Most már tudom Zsolt Lászlótól, hogy a Balkó által kiszemelt férfi a kisköfalattira szállt fel a Népköztársaság útja és a Bajcsy-Zsilinszky út sarkán, a Városliget irányába. De akkor ezt még nem tudtam. Számomra csak egy kézenfekvő magyarázat maradt: a taxi. A tettes csak ilyen járművet vehetett igénybe, mégpedig valahol a közelben, mert keresgélésre nem sok ideje maradhatott. Nos, az egyetlen taxiállomás - itt az Oktogon sarkán volt. - Több telephelyen, így például a Kertész utcai garáznak a hirdetőtábláján üzenetet helyeztem el. Azt a taxist kerestem, aki a jelzett napon és időben egy férfit utast vett fel az Oktogonon. Azt állítottam, hogy pincér vagyok a sarki étteremben és egy férfi vendégem tetemes számlát hátrahagyva meglépett. Messziről láttam, amint egy taxiba beszáll, de a rendszámot már nem tudtam feljegyezni.

- És az egyik taxisofőr jelentkezett - szakította félbe az ezredes.

Az elhárítótiszt mélyet bólintott.

- Magam sem bíztam benne, hogy sikerülni fog - mondta. - De sikerült. Igaz, kétszáz forintot ígértem a jelentkezőnek. Nos, a sofőr elmondta, hogy az általam megadott időpontban az Oktogonon valóban felvett egy férfit a kocsijába. Határozottan emlékezett rá. Ugyanis akkor a rossz idő miatt többen várakoztak szabad taxira. A férfi másokat megelőzve beugrott az első ülésre, és nyomban száz forintot felajánlott, hogy a sofőr ne vitatkozzon és vigye őt el. Menet közben még egy százast ígért, ha sikerül a mentőt követniük. A sofőrnek azt a mesét adta be, hogy hozzátartozóját viszik a kórházba, de csak a feleségét vette fel a mentőorvos kíséretnek.

Bana elgondolkozva nézett maga elé, majd kisvártatva megszólalt:

- Tehát e két személy vallomásából állt össze ennek a férfinak a személyleírása.
- Igen, ezért alapozhatunk rá.
- Így másként fest az egész. Most már biztosan tudjuk, kit keressünk. Gratulálok az eredményhez.
- Köszönöm...

- A személyleírást átadjuk a főkapitányságnak is, hogy a szaknyomozók a maguk területén felhasználják. Kétséget kizáróan megállapítottuk, hogy ez a keresett gyilkos személyleírása. Hírforrásainkat azonban nem adjuk ki, majd csak a végső esetben, ha jegyzőkönyvileg lesz szükség a vallomásukra.

Az elhárítófőnököt a továbbiakban az is érdekelte, hogy Zsolt László honnan tudta meg, mi történt Balkó Bálinttal, és olykor miért sündörgött az újságáros lány körül. A fiatalember erre is magyarázattal szolgált, mivel a Jókai téren történő beszélgetés során alaposan kifaggatta a fiút.

Zsolt Lászlót űzte a kíváncsiság, hogyan kopasztja meg Balkó a kiszemelt férfit. Miután elváltak, nem ment haza, hanem idős barátja nyomában maradt, aki a férfit követte. Lement a kisköfalatti állomásra, és felszállt ugyanarra a szerelvényre, amelyre az aktatáskás férfi, Balkóval a nyomában. Csakhogy ő a második kocsiba ment. Innen szemmel tarthatta a fel- és leszállókat az első kocsirol. Az Oktogonon észrevette, hogy Balkó elhagyja a kocsit, és egy pillanat alatt eltűnik a tömegben, ő is kiszállt és felment az állomásra az utcára, de Balkót sehol sem látta. Miközben a sarkon tétlenkedett, észrevette a riadalmat a közeli ház kapuja előtt. Odament, és legnagyobb megdöbbenésére a kapualjban Balkó Bálintot látta élettelenül a földön heverni. Szentanója volt a mentők érkezésének is. Az idős ember halálát a házban járt nyomozók mondták el, akik adatok után kutattak.

A fiú tudta, hogy öreg barátját az ismeretlen aktatáskás férfi ölte meg, amiért meglopta. Elhatározta, felkutatja, és mindent megtud róla. Bosszút akart állni, csak azt nem tudta, hogyan hajtsa ezt végre. Tisztában volt azzal, hogy a férfit nyomban ráismer, ha még egyszer meglátja. Két hely jöhetett számításba, ahol az ismeretlen férfi felbukkanhat. Az egyik a Bazilika szűk környéke, ahol a mikrobusz megállt és több utast kirakott, a másik az Oktogon és a körút sarka, a kisköfalattinak a Városligethez vezető állomása. Feltételezte, hogy az ismeretlen férfi máskülönben is csak eddig utazott volna. Így aztán délutánoként hol ez utóbbinál, hol pedig a Bazilika körül ólálkodott a viszontlátás reményében.

- Meg kell mondjam, a fiú jól okoskodott - jegyezte meg a fiatalember. - A helyében magam sem találtam volna jobb megoldást, ha a férfit ismét meg akarom pillantani. Bana egyetértően bólintott.

- Különben így vette magát is észre, mikor a lánnyal trécselt - mondta.
- Igen, tudta azt is, hogy a lány fedezte fel lényegében a bűncselekményt.

Az elhárítófőnök egy gondolatának a lehetőségét fontolgatta.

- Ha ez az ismeretlen netán küldeményt vagy táviratot adott volna fel a postán, talán tudnánk kápirgálni valamit - vélekedett. - Hiszen pontosan tudjuk a feladás időpontját, és az ilyen dolgoknak nyoma marad a hivatalban.

- Ez nem járható út - állapította meg a fiatalember. - A fiú elmondta, hogy a férfi bélyeget vásárolt. Ekkor vette észre Balkó a farzsebben lapuló pénztárcát. Utána a férfi levelet dobott a postaládába, és távozott... Tehát semmi olyat nem adott fel, aminek nyoma maradt volna.

Egy nő haladt el előttük parányi fürdőruhában. Tökéletes alakja volt. Az elhárítófőnök hosszan nézett utána. Mikor visszakapta a tekintetét, pillantása megakadt beosztottjának arcán bujkáló mosolyán.

- Most még könnyen vigyorog ilyesmin, de tenné ezt húsz év múlva, amikor annyi idős lesz, mint én - jegyezte meg rezignáltán. Aztán legyintett: - Térjünk a lényegre... Igaza van, a postán semmi nyom nem

akadhat a számunkra. Egyre azonban kíváncsi vagyok ...

Az elhárítótiszt várakozóan nézett.

- Milyen elhatározásból kereste fel Balkó lakhelyét? - folytatta az ezredes. - Egyáltalán mit remélt, miután az ügyben tevékenykedő nyomozók kikérdezték az összes lakót az áldozat felől?

- Lényegében... - kezdte a fiatalember.

- Csak azt ne mondja, hogy valami megérzés vagy sejtés vezette - szakította félbe az ezredes. - Arra álmában sem gondolhatott, hogy milyen fontos nyomra akad majd, találkozik Zsolt Lászlóval.

Az elhárítótiszt a fejét rázta.

- Szó sincs semmiféle hatodik érzékről - mondta mosolyogva. - Annyit azonban tudtam, hogy akadnak olyanok, akik akaratlanul is bőbeszédűekké válnak, ha nemhivatalos kérdéseket intéznek hozzájuk. Ha nincs a tudatukban, hogy lényegében véve a törvény őrei faggatják. Mindez független attól, hogy számukra közömbös ügyről van-e szó vagy sem. Lényegében ez inspirált. Elhatároztam, hogy valamelyik közvetlen szomszédal próbálok szóba kerülni, miután leadtam a mesémet, honnan jöttem és miért akarok Balkó Bálinttal beszélni. A házban tudták, hogy az öreg börtönben volt, hihető tehát a megjelenésem. Gondoltam, nekem jobban fecsegnek esetleges kapcsolatáról, életmódjáról, mint, teszem azt, a nyomozóknak. Egyenesen a lakáshoz mentem és csengettem. Szerencsém, hogy teljesen véletlenül a fiúba botlottam.

- A lényeg, hogy betalált - állapította meg az ezredes. Arca gondterhelt volt, tekintete a semmibe meredt.

Az elhárítótiszt hallgatott. A medence szélén járkáló edzőt figyelte, aki a tizenéveseket hajszolta a vízben. Ismerte főnökét, és tudta, hogy az új fejleményekkel kapcsolatos, intézkedések foglalkoztatják. Mérlegeli a javaslatokat.

Az elhárítófőnök csak nagy sokára szólalt meg:

- Egyetértek Zsolt László figyeltetésével.

- Elvezethet minket az ismeretlen tettesig - mondta a fiatal ember.

- Demjén Edit megfigyelésével azonban még mindig fenntartásaim vannak. Úgy vélem, felesleges. Akár azt hiszi a tettes, hogy a lánynál lehet a pénztárca, akár nem, különösebb veszély nem fenyegeti. Maradjunk csak a fiúnál, ő kulcsfigura,

- Ez lesz a nehezebb, és itt kockáztatjuk a legtöbbet - vélekedett a fiatalember.

- Miért lenne nehezebb a figyelése?

- A lányt lényegében csak akkor kellene szemmel tartanunk, amikor az újságokat árulja. Legfeljebb, ha ismét felbukkan a göndör hajú nő, meg lehetne állapítani annak is a kilétét. Talán ez is elvezetne minket a tetteshez.

- A fiúnak pedig állandóan a nyakán kell lógunk - vetette közbe az ezredes. - Erre célzott?

- Igen... Lesni a várakozását, hogy vajon kinek a nyomába rugaszkodik majd.

Bana homlokát ráncolta, és ujjaival beletúrt a hajába.

- Miért tartja ezt annyira kockázatosnak? - kérdezte.

- Elsősorban azért, nehogy a fiú észrevegyen valami érdeklődést az irányában. Ha gyanút fogna, hogy figyelik, azt hinné, eljár a szám a nyomozóknak. A legkritikusabb rész pedig, ha felismeri majd az illetőt. Remélem, ez bekövetkezik. Ugyanis ebben az esetben a figyelőknek mindkettőjüket követniük kell. Nem

lesz könnyű.

- Figyelmeztetem Beleznayt, hogy a legnagyobb körültekintéssel végezzék munkájukat, és óvatosan járjanak el. Higgye azt a fiú, hogy rajta múlik minden. Kövesse az illetőt, hogy hová megy, mi pedig hagyjuk.

- Aztán engem értesít erről telefonon.

Az elhárítófőnök a Hód és Zsolt László által megbeszélte lehetőségeken töprengett. A fiatalember délutánonként a Bazilika mellett, ahol a postát is szemmel tarthatja, várakozik a személyleírás birtokában az ismeretlen férfira. Közben az itt megforduló mikrobuszok rendszámát is feljegyzi. A fiú az Oktogonnál, a kiszőlalatti-állomás közelében lesi az utcára feljövő embereket.

- Magának két lehetőség van a kezében - állapította meg. - A mikrobusz és a személyleírás.

- Valamelyik csak bejön - vélekedett a fiatalember. Bana azt is helyénvalónak tartotta, hogy Hód megadta lakásának titkos telefonszámát Zsolt Lászlónak. Így állandóan tarthatják a kapcsolatot.

- Nem érdeklődött a lakáscíme után? - kérdezte az ezredes.

- Eleinte igen, de aztán jól letoltam. Adtam a sértődöttet, amiért hülyének néz. Felvilágosítottam, hogy egy volt sitiesnek, mint például nekem, óvatosnak kell lennem. A dörzsöltek nem kotyogják ki minden ismerősüknek a feltalálási helyüket, legfeljebb bizalmas haverjaiknak árulják el lakcímüket. Megmagyaráztam, hogy ő ettől még nagyon távol áll. Közöltem, albérletben lakom, de telefonon hívhat, mert a készüléket használhatom. Nem is firtatta tovább, hogy hol lakom. Rettenetes nagy vagánynak tart.

Bana szélesen mosolygott.

- Ezen egyáltalán nem csodálkozom - mondta.

- Ezredes elvtárs hogy érti ezt? - kérdezte meglepetten a fiatalember. - Ahogy a helyzet megkívánja, úgy viselkedem. Ez vonatkozik Demjén Edit esetére is.

Bana Dénes jóízűt nevetett.

- Nem arról van szó, hogy miként értelmezem ezt - magyarázta. - Csupán a látszatra gondoltam. Elvégre a fiú kérésére elvállalt egy gyilkosságot. Világos, hogy az alvilág rettenthetetlen tagjának nézi magát. No, meg a marcona külső. A motorosserelés, hátán azzal a nyomott mintával. Ha a pénzügyiek látnák, mire költöm a kiutalt összeget, hanyatt esnének a meglepetéstől.

- Zsakettban nem motorozhatok, azt hinnék, jelmezbálba megyek.

-..Ezt mindenki tudja.... Csak az a sas ne lenne a lemerdzsekjén. Az elhárítótiszt széttárta a kezét.

- Tehetek én arról, hogy manapság csak az ilyen motorosserelést jegyzik?- mondta.

Bana a falon levő villanyórára pillantott. Negyed, nyolc volt. Kint

már élesen sütött a nap. A medence víztükre csillogva verte vissza a bevetődő fényt.

- Neki is tetszik? - kérdezte. Szeme hunyorogni látszott.

- Ezredes elvtárs kire gondol?

- Ugyan kire gondolhatok? Csak egy van: Demjén Edit. Az elhárítótiszt kutatóan nézett főnöke arcába.

- Ezt most hivatalos érdeklődésnek vegyem? - kérdezte. - Vagy csak olyan tessék-lássék kíváncsiságnak?

- Nem mindegy?

- Egyáltalán nem mindegy. Bana megőrizte komolyságát.

- Miért ne lenne az? - kérdezte.

- Mert ha ezredes elvtárs hivatalos kérdésnek szánta, akkor helyénvaló az érdeklődés. Az utóbbi viszont azt feltételezi, hogy csak magánszorgalomból kerülgetem a lányt. Így csak a látszatot veszi figyelembe, nem tekint a felszín alá. Pedig ott tények vannak.

- Ezt szépen kifejtette.

- Rá lettem kényszerítve.

- Akkor törölje a kérdésemet. Az elhárítótiszt elmosolyodott.

- Köszönöm a bizalmat - mondta.

- Csak semmi szertartás - és Bana elhárító mozdulatot tett a kezével. - Különben elfogadom a másik javaslatát is - tette hozzá.

- Tehát a lányt is figyelni fogják.

- Igen, de csak akkor, amikor az újságokat árulja. Hátha ismét feltűnik a közelében az a barna, göndör hajú nő. Ha így adódna, megtudjuk, ki az.

Később együtt hagyták el a fürdő épületét. A parkolóban még néhány szót váltottak a ma meginduló akciókról. Az elhárítófőnök közölte, hogy Zsolt Lászlót már déltől figyelni fogják. Beleznay őrnagy emberei minden lépését követik, amint kilép az üzlet ajtaján, ahol dolgozik. Demjén Edittel úgyszintén ez történik.

- Mindketten igen közel lesznek egymáshoz, mert a lány is az Oktogon sarkánál árulja az autósoknak az újságot.

- Ez megkönnyíti a dolgukat - vélekedett a fiatalember.

- Késő este várom a hívását a lakásomon. Kíváncsi vagyok, mit végzett délután. Ha valami fontos, halaszthatatlan adódna figyelése közben, az ügyeleten keresztül azonnal értesítsen. Szükség esetén a szokott helyen találkozunk.

- Értettem, ezredes elvtárs...

Bana beült a kocsiba, és letekerte az ablakot.

- Lehet, hogy ma már megtudjuk, mit végeztek Beleznayék a

páncélszekrény felkutatásával kapcsolatban - mondta. - No, meg az is kiderül, mi rejtőzik benne. Az elhárítótiszt közelebb lépett.

- Ha ez sikerül, lenne egy ötletem, amelyet már alaposan megfontoltam - mondta.

- Mi az az ötlet?

- Még korai lenné beszélni erről. Csupán egy ötlet. Annyit azonban elárulhatok, hogy Demjén Edittel kapcsolatos.

Bana lapos pillantást vetett a beosztottjára. Aztán cigarettára gyújtott, és kifújta a füstöt az ablakon.

- Maga tudja. Ha aktuális lesz, úgyis előáll velem - mondta. Szája sarkában mosoly jelent meg. Megjegyzem, mikor fiatal voltam, a csinos nőkkel kapcsolatban én is tele voltam ötletekkel. - Mielőtt beosztottja válaszolhatott volna, gázt adott a motornak és elhajtott.

A Bazilika mellett levő posta egy saroképület földszintjén helyezkedett el. Két bejárata is volt. Egyik a térre nyílt, míg a másik a Bajcsy-Zsilinszky útra. Nagy forgalmat bonyolított le, szinte egymást érték az emberek.

Polgár Tibor délután pontban három órakor érkezett a térre. Szemben a postával, a templom felőli oldalon állította le motorját. Ismerte a hivatalt, nemegyszer megfordult már ott. Innen jól megfigyelhette azokat, akik járművel érkeztek a postához. A másik bejáratnak nem tulajdonított jelentőséget. A Bajcsy-Zsilinszky úton nem állhatott meg semmiféle jármű az épület előtt.

Feltehető volt, hogy az erőteljes testalkatú férfi ismét itt fog felbukkanni. Még akkor is, ha nem akad semmi dolga a postán. A mikrobusz, amellyel a kérdéses délutánon érkezett, másokat is hozott. Előfordulhat, valamely vállalat, intézmény dolgozóit szállítja, és a délutáni órákban rendszeresen megáll a téren.

A szokott csúcsforgalom már kezdte éreztetni hatását. A téren levő parkolóhelyeken egyre-másra cserélődtek a járművek, tömeg tarkállott a közeli villamosmegállóban. Kellemes meleg volt. A magasabb bérházak a rézsút tűző nap sugaraiban fűrdtek.

Polgár Tibor cigarettára gyűjtött, és kissé távolabb sétált a motorjától. Bárki szemében csupán egy tétlenkedőnek tűnt, akinek egyéb dolga sincs most, mint a semmittevés. Pedig nagyon is éber volt. Tekintete állandóan a hivatal bejáratát fürkészte. A személyleírás birtokában villanásnyi idő alatt szűrte a postára betérőket. Zsolt Lászlóra gondolt, aki most az Oktogonon lesi a földalatti megállóból az utcára törtető embereket. Tudta, hogy a figyelőknek sincs könnyű dolguk; állandóan helyezkednek, lavíroznak a gyalogosok között, hogy a fiút észrevétlenül szemmel tartsák. Aztán Demjén Edit járt a fejében, aki szokott helyén árulja az újságokat, cikázik a járművek között, ha a kocsisor megtorpan. Nem is sejti, hogy ketten is árgus szemmel követik minden lépését, kutatják a közelében tétlenkedni látszókat.

Négy óra tájt úgy érezte, hogy a szeme olykor káprázik. Már kétszer is kis híján meglódult, mert a személyleíráshoz hasonló alakot vélt felfedezni, de tévedett. Tudta, hogy ez fáradtságának első jele, a megfeszített koncentráció következménye. Toroka kiszáradt, a nyelvét taplónak érezte. Vágyakozó pillantást vetett a távolabb levő gyorsbűfére. Egy korty italra áhítozott, de tisztában volt, hogy helyét még másodpercekre sem hagyhatja el.

Sétált egy keveset, hogy megmozgassa tagjait. Vigyázott, nehogy szem elől tévessze a hivatal bejáratát. Az idő múlásával kezdett megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy jó pár délutánt fog még itt eltölteni. Az volt a megállapodás, hogy hat óráig marad lesben. Aztán hazamegy, és várja a fiú telefonját.

A csontszínű Barkas váratlanul bukkant elő. A templom eleje felől fordult rá a tér egyirányú oldalára, és semmi jel nem utalt arra, hogy megállásra készülne a postánál. Egyenletes tempóval jött az úttest közepén, és csak a tér sarkán fékezett. Villogója jelezte, hogy a főútvonalra kíván kanyarodni.

Az ablakon át látni lehetett a mikrobusz belsejét. A vezetőn kívül senki sem ült benne. Az oldalán felirat árulkodott üzemeltetőjéről: egy Pest környéki termelőszövetkezet volt.

Polgár Tibornak másodpercek alatt kellett döntenie, hogy mit tegyen. Zsolt László elmondása pontosan ráillett a Barkasra. Csakhogy a kocsi akkor embereket szállított, és megállt a postánál. Ez a mikrobusz azonban nem vitt utasokat, és továbbhaladt. A legkézenfekvőbb magyarázatnak mutatkozott, hogy a fiú által látott kocsi nem ez a Barkas volt. Rengeteg csontszínű mikrobusz szaladgál a városban. Nincs sok esély arra, hogy pusztán ilyen kevés ténnyel kétséget kizáróan lehessen döntenie. Egy nyomós érv viszont amellettszólott, hogy a Barkas a kérdéses kocsi. Maga a hely volt ez, ahol feltűnt: a Bazilika környéke, valamint az időpont.

Tudta, hogy a térre több oldalról behajthatnak. A sofőr kirakhatta utasait a tér másik oldalán is,

amelyet a hatalmas templomépület eltakart előle. Lehet, a kérdéses napon csak azért állt meg itt a posta előtt, mert egyik utasának dolga akadt a hivatalban. Megannyi kérdés tolakodott a fejébe, de problémázásra nem volt idő.

A Barkas megindult, és rákanyarodott a Bajcsy-Zsilinszky útra...

Egy mozdulattal berúgta a motorját, a sisakot a fejébe csapta, és a mikrobusz után hajtott Kisvártatva beérte. Nem tapadt rá szorosan, tisztos távolságot tartva követte. Így nem tűnhetett fel a vezetőnek, hogy állandóan a nyomában tart. Vigyázott arra is, nehogy a zsúfolt forgalomban leszakadjon és szem elől tévessze. Bár tudta, melyik termelőszövetkezeté, kíváncsi volt, vajon hová hajt, miután megfordult a Bazilikánál.

A kocsit Budának tartott. A Lánchíd következett, majd a Bem rakpart. Innen az út Óbudára vezetett. A Tímár utcánál a Barkas befordult, és eltűnt a szeme elől.

Óvatosan a sarokra húzott motorjával, és belesett az utcába. Éppen idejében érkezett. Még látta, amint a kocsit behajt egy széles kapun, amely nyomban becsukódott. Magas fallal elzárt udvar volt ott.

Lassan elhaladt a hatalmas kapu előtt. A falon tábla jelezte a termelőszövetkezet melléküzemágát, a takarítórészleget. Az egyik közeli utcában leállította motorját, és visszaballagott a Tímár utcába. A telephely kapuján egy másik tábla is függött. Takarítókat kerestek két, műszakba, valamint adminisztrátort. A hirdetőt frissen rakhatták ki, mert még nem tapadt meg rajta az utca pora. Tétlenkedésével nem akart feltűnést kelteni, máris indult vissza.

A Vérmező mellett lakott, az Attila utcában. Egy modern ház második emeletén volt a lakása. Motorját a szemben levő ház udvarába tolta és lezárta. A közeli üzletben bevásárolt, hideg vacsorát vett. Negyed hét volt, amikor hazaért. Lezuhanyozott, és fürdőköpenyben falatozni kezdett. Miután megvacsorázott, a szobába ment, és kényelmesen elnyúlt a fotelban. Zsolt László telefonjára várt. Később egy könyvet ütött fel, amelybe már régebben belekezdett.

A hívás késett...

Tíz óra is elmúlt, de a telefon néma maradt. Nem tudta elképzelni, hogy a fiú miért nem hívja. Az is felmerült benne, hátha valami történt vele. Ezt azonban nyomban elvetette, Tudta, hogy Beleznay őrnagy emberei szoros figyelemmel kísérik minden lépését. Biztos volt abban, hogy a fiú valahol tétlenkedik és azért nem hívja, esetleg azért, mert semmi lényegeset nem tud mondani. Aztán belevillant, hogy ez rossz következtetés. A fiút is izgatja, hogy vajon ő mit végzett a Bazilikánál. De akkor miért nem jelentkezik?

Képtelen volt az olvasásra összpontosítani figyelmét. Inkább bekapcsolta a tévét. Kosztümös filmet játszottak, külföldi lehetett, mert a színészeket nem ismerte. Egy fiatal nő gyötörte magát díszesen berendezett lakásban az öregedő férfival. A pofaszakállas úrnak forgott a szeme, egyfolytában szidta a nőt. A csinos hölgy pedig a haját tépte, vigyázva, hogy a festék ne maszatolódjon el az arcán. Kikapcsolta a készüléket, és nagyot nyújtózott.

Csengett a telefon...

A hívó nem a fiú volt. A kagylóban az elhárítófonók rekedt hangja szólalt meg:

- Baj van, Hód!
- Mi történt? - érdeklődött.
- A fiúnak nyoma veszett.

Annyira meglepődött, hogy első pillanatban nem fogta fel a szavak értelmét csak szorította a kagylót, de hang nem jött ki a torkán.

- Halló - mondta az ezredes. - Hall engem?

- Igen, igen...

- A fiút szem elől tévesztették.

Alig akart hinni a fülének. Elképzelhetetlen volt a számára, hogy ilyesmi előfordulhatott. A figyelők kivétel nélkül tapasztalt, munkájukban jártas emberek voltak. Éppen egy dilettáns ültette fel őket?

- Hogy történt? - kérdezte;

- Úgy öt óra tájt a sarkon egy személyautó elütött a zebrán egy gyalogost. Csődület támadt. A fiú is kíváncsi volt, és befurakodott a tömegbe. Egy pillanat múlva eltűnt, nem volt sehol.

- Tehát még délután történt. - Az ezredes mély sóhajt hallatott.

- Beleznayék mindent megpróbáltak, hogy ismét rátaláljanak - mondta kesernyésen. - Keresték a lakhelyén, visszamentek az üzlethez, ahol dolgozik, várták az Oktogonon, hátha újból megjelenik. Sehol semmi. A fiú úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Képzelteti, hogy Gábor mit kapott tőlem. Nekem is csak most szóltak.

Elképzelte az elhárítófőnök felháborodását. Nem szeretett volna az őrnagy bőrében lenni.

- Ez már sajnos eső után köpönyeg - jegyezte meg.

- Talán dicsérjem őket meg? - csattant fel az ezredes. - Súlyos hibát követtek el. A fiú a teljes csoportot lóvá tette...

- Nem hiszem, hogy tudatosan cselekedett

- Ezt magam sem tételezem fel, mert nem úgy viselkedett, mint aki észrevette, hogy figyelik. Ez azonban semmit sem változtat a megtörtént tényen... Nincs semmi elképzelése, hogy hová tűnhetett?

- Nem tudok mire gondolni.

- Valami tipp kellene - vélekedett az ezredes -, ahol Beeznayék rátalálhatnak. Most ott várnak rá a ház előtt, hátha hazatér. Talán valami lány körül sündörög.

- Lányról nem tudok - felelte. - Ha lenne bennem valami halvány biztatás, hogy megtalálhatom, magam mennék segíteni Beleznayéknak.

Bana lemondóan sóhajtott.

- Majd kiderül - mondta. - Mindenesetre holnap ismét a sarkába állnak, ha kijön a munkahelyéről, és most már okosabbak lesznek.

Vállával a füléhez szorította a kagylót, és cigarettára gyújtott. - A másikonál történt valami? - kérdezte.

- Semmi lényeges. Eladta az újságjait, és hazament. Nem láttak körülötte gyanús személyt. - Az ezredes szünetet tartott, majd megszólalt: - Még magát sem.

- Ez utóbbiban teljesen biztos vagyok.

Az elhárítófőnököt érdekelte, milyen eredménnyel járt a figyelése a Bazilikánál.

Rövid tömondatokban beszámolt a Barkas felbukkanásáról. Közölte, hogy a rendszámot feljegyezte, mivel a kocsi színe megegyező volt a kérdéses mikrobuszéval. Arról azonban mélyen hallgatott, hogy a kocsit követte Óbudára, és sikerült felfedeznie telephelyét. Korainak tartotta, hogy erről beszéljen. Főnöke kérdésére csak egy sor feltételezéssel válaszolhatott volna, ami csak bonyolítja a valóságos helyzetet. Egy kéréssel hozakodott elő.

- Miben töri a fejét? - tudakolta az ezredes.

- Szükségem lenne egy pontos másolatra arról a hamis kulcsról.

- Talált valami öreg páncélszekrényt, és most kíváncsi, hogy nyitja-e?

- Erről szó sincs.

- Hát akkor? - kíváncsiskodott az ezredes.

- Csupán ötletem van - mondta. Tudta, hogy főnökének éppen elege van már az ötletekből. - Arra gondoltam: jó, ha van nálam egy másolat.

- Megkapja - felelte rezignáltan az ezredes. - Sürgős lenne...

- Sürgősen meg fogja kapni.

Az elhárítófőnököt ismét az érdekelte, hogy pontosan miben állapodtak meg Zsolt Lászlóval az esti telefonhívásokkal kapcsolatban, s amikor Hód emlékeztette, ezt mondta:

- Most már nemcsak az eltűnése érthetetlen, hanem az is, hogy miért nem hívta magát.

- Én sem értem.

- Ha a fiú jelentkezne, próbálja kiszedni belőle, hogy honnan beszél. Erről azonnal értesítse Beleznayt... Megadom a számát.

Feljegyezte. Néhány közömbös szót váltottak, majd az ezredes elköszönt. Letette a kagylót, és megnézte az óráját. Fél tizenegyet mutatott. Bár már késő volt, nem érzett fáradtságot, a beszélgetés felcsigázta érdeklődését. A fotelban cigarettázott, és megpróbálta gondolatait rendszerezni. Minél tovább töprengett a történeteken, annál jobban elhatalmasodott benne az aggodalom. Arra a megállapításra jutott, hogy Zsolt László nem véletlenül, netán megunva a várakozást hagyta ott az Oktogont. Gyors eltűnésének alapos oka lehetett, hiszen a figyelők egy pillanat alatt elvesztették szem elől a baleset csődületében. Tisztában volt a fiú cselekedetének mozgatórugóival. Azt csak egy akarat vezérelte, az, hogy az ismeretlen férfi nyomára találjon. Az ok minden bizonnyal az lehetett, hogy a tömegben valakit sikerült azonosítani: Mégpedig nem a várt helyen, a kisérdalatti megállójában az érkezők között, hanem a balesetnél. Ugyanis, ha ez az előbbi helyen történt volna, a figyelők nyomban észreveszik a fiú reagálásán és mozgásán.

Tudta, ha következtetése helyes, csak abban reménykedhetnek, hogy a továbbiakban Zsolt László megőrizte hidegvérét. Nem tett semmi olyat, amivel felkeltheti az ismeretlen férfi gyanúját.

Váratlanul csengett a telefon....

A készülékhez ugrott, és felkapta a kagylót. Igyekezett leplezni a feszültségét, és azon volt, hogy hangja a lehető legközömbösebb legyen.

- Halló - mondta.

A vékony, mutáló hang valahonnan messziről érkezett:

- Polgár Tiborral akarok beszélni.

Úgy érezte, mintha mázsás teher szakadt volna le a válláról. Nem történt tehát baj.

- Az beszél - mondta. - Te vagy az, öcskös?

- Laci vagyok...

- Még jó, hogy nem hajnalban ugrasztasz ki az ágyból. Már feküdtem.

- Megbeszéltük, hogy hívni fogom, vagy nem? - mondta a fiú. Hangja izgatott volt, hadarta a szavakat.

- Vártam is, de nem éjféltájt.
- Még nincs annyi. A lényeg, megtaláltam a mi pasasunkat.
- Biztos?
- Tutira veheti. Egész este követtem. Ha majd meglátja, pofára fog esni. Pedig ő az.

Úgy szorította a kagylót, hogy ujjai belefájdultak.

- Honnan beszélsz?- kérdezte.
- Jöjjön azonnal ide, és ne faggatózzon.
- Mennék, de azt sem tudom, hol vagy.
- Induljon azonnal - sürgette a fiú. Alig lehetett hallani.
- Hol vagy? - kiáltotta a kagylóba.

- Megmutatom, hogy a pasas hol lakik, egészen a házig követtem - hadarta a mutáló hang. - Kibekkeltem, míg evett az Árpád étteremben. Aztán kávéit ivott konyakkal az egyik közeli presszóban ... Végül hazatért. Érthető? Most itt vagyok a legközelebbi nyilvános telefontól, de mindjárt visszamegyek a ház elé, és addig szemmel tartom a bejáratot.

- Mi a fészkes fenének mászkálnál?
- Nem akarom, hogy eltűnjön. Bár ilyen alakkal nehéz lenne.
- Hová menjek?

A válasz pillanatig késett.

- Újpesten vagyok, valami Rózsa utcában, ha jól látom - mondta a fiú. - Új lakótelep van itt, mindenütt modern házak. Innen a telefontól látom a pasas házat is, de vissza kell mennem. A Rózsa utcában várom, az első sarkon az Árpád úttól.

Tudta, hol van. Ott volt a tőszomszédságban a fürdő, ahová úszni jártak.

- Percek alatt ott vagyok - mondta.
- Siessen...
- Csak nyugodj meg.
- Nem akármilyen nap ez a mai... Ahogy erre rájöttem.

- Figyelj rám, öcskös - tagolta hangosan a szavakat, hogy a másik biztosan megértse. - Ne menj most sehová. Maradj ott a telefon közelében, és várj, míg odaérek. Nem kell összevissza ugrálnod.

A fiú valamit morgott a kagylóban, aztán kattant a készülék.

Máris tárcsázott, Beleznyat hívta. A vonal végén egy idegen férfihang szólalt meg. Az őrnagy nevének hallatán azonnal készséges lett.

- Egy pillanat, máris szólok neki - mondta.
- Nekem a pillanat is sok - felelte. - Adja át az üzenetemet: Hód várja Újpesten a fürdő előtt. Nem egyedül leszek. Érti?
- Értettem.

Egy perc alatt magára kapkodta ruháját. Hirtelen ötlettel az egyik fiókból kiemelt egy karikára fűzött

kulcsosomót. Mindegyik biztonsági zárat nyitott. Miközben lefele dübörgött a lépcsőházban, belebújt leberdzsekjébe. Kint az utcán indult volna a szomszéd házban elhelyezett motorjához, amikor szabad taxi bukkant fel, utasra vadászva. Gondolta, időt nyer, ezért leintette a kocsit. A sofőrnek komoly borraivalót ígért, ha mihamarabb Újpestre hajt. Húsz perc alatt átvágtak a kihalt városon, és megtették az utat. A taxit az Árpád úton állította meg, közel a fürdőhöz. Innen egy ugrásra volt a Rózsa utca. Kifizette a fuvarát és a borraivalót. Megvárta, míg a kocsit elmegy, csak aztán mozdult.

Éjfél már elmúlt, az utcán egy teremtet lélek sem. Az Árpád út sarkáról belesett a Rózsa utcába. Senkit sem látott. A legközelebbi útkereszteződés pár lépésre volt. Hiába kémlelt körül a gyér utcai világításban, a jelzett sarok üres volt, senki sem várakozott ott.

Sietős léptekkel fordult be a Rózsa utcába, mintha hazafelé tartana. Az első saroknál körbenézett, aztán befarolt a mellékutcába. Mindenütt modern lakótelepi házak magasodtak, némelyik ablak még világos volt. Pár lépést tett, majd megállt egy árnyékos részen.

A fiút sehol sem látta...

Nem tudta, mitévő legyen. Attól óvakodott, hogy a jelzett sarokra kiálljon és ott várakozzon. Vajon a fiú miért nem várja? Hol lehet? A telefonnál, ahonnan hívta? Vagy a kérdéses ház közelében lapul? Mindkét helyről láthatta az utcasarkot. Jöttét mindenképpen észre kellett volna vennie, ennek ellenére nem mutatkozott.

Elhatározta, megkeresi azt a nyilvános telefont, ahonnan feltehetően a fiú hívta. Sejtette, nem lehet az utcasaroktól messze. A Rózsa utcában úgy tett, mintha címet keresne. Látványosan kutatta a kapuk számozását, miközben lassan haladt előre. Kisvártatva észrevett egy nyilvános telefonfülkét. Csak ez lehet a kérdéses hely, vélte.

Senkit sem látott...

Az első nézésre megállapította, hogy telefonálás közben a fiú legalább négy közeli ház bejáratait láthatta. Lassan végigsétált előttük, aztán visszafordult. Mindegyikhez odament, észrevétlenül meggyőződött, hogy az ajtó zárva van, és az üvegen át belesett az előtérbe. A lift előtt mindenhol égtek a villanyok.

Mindezt azért tette, hogy az időt húzza, és módot adjon a fiúnak a felismerésre. Esküdni mert volna, hogy valamilyen okból kifolyólag a közelben elbújt, és amíg nem biztos a dolgában, addig nem jön elő. Megpróbált magyarázatot találni erre. Csak arra gondolhatott, hogy az ismeretlen férfi valami miatt kijött a házból, és még nem tért vissza, ezért húzódott félre a fiú.

Már az utolsó bejárathoz ért, amely legközelebb volt a nyilvános telefonhoz. Itt is belesett az előtérbe. Ugyanaz a kép fogadta, mint a többinél. Az ajtó zárva, odabent semmi sem moccant, a mennyezetről egy lámpa világított. Már éppen fordult volna el a bejárattól, amikor hirtelen megmerevedett. Homlokát az ajtó üvegjéhez tapasztotta, szeme kerekre tágult. A lépcsőház előtérében egy marékra való napraforgómag hevert a földön szétszórva.

Belevillant egy kép...

Dél előtt a Jókai téren. Ülnek a padon, beszélgetnek. Zsolt Lászlónak szinte izzik a szeme, hangja vibrál az izgalomtól. Állkapcsa rendületlenül mozog. Napraforgómagot rág, amely kifogyhatatlanul áramlik zsebéből a tenyerébe, majd onnan csipegetve egyenként jut az őrlő fogak közé. Eleinte bosszantja az állandó csámcsogás, köpködés, sziszegés, aztán nem törődik vele, mert észreveszi, hogy a fiú ezzel vezeti le a feszültségét... Hosszan nézte a szétszórta magokat.

Kisvártatva kihúzta magát, és fáradtan tekintett körbe. Az épületek sötéten magasodtak a csillagos égnél, a környék kihalt volt. Egy szikra reménye sem maradt, hogy a fiú előbukkan valahonnan. Pillanatig töprengett, aztán elővette a magával hozott kulcsosomót. Teljes sorozat volt, biztonsági zárhoz. Sorra

próbálta a kulcsokat. A kilencedik végre elfordult, az ajtó halk kattanással nyílt.

Az előtérből lépcső vezetett az emeletre, egy másik a pincébe. Odalent vaksötét volt. Féltérdre ereszkedett, és a gyenge világítás mellett végigfűrészte a napraforgómaggal szórt műkövet. A pincébe vezető lépcsőfoknál apró, sötét foltot fedezett fel, aztán még egyet. Ujjával megérintette: nedves, ragadós volt.

Papírsebkendővel letörölte a vért, és megborzongott. Kezdte sejteni, hogy a fiú miért nem várt rá a megbeszélt helyen.

Felkattintotta gázöngyújtóját, és megindult a pincébe. Óvatosan lépkedett, felkészülve minden eshetőségre. A sötét, kerek foltok mindjobban sűrűsödtek és nagyobbak lettek. A lépcső pihenőjénél már folyamatosak voltak. Már majdnem leért, amikor észrevette a földön hanyatt fekvő, sovány testet.

Zsolt László volt. Két karját szétvetve hevert, az egyik lába térdben behajtvva a teste alá szorult. Szeme üvegesen meredt a semmibe. Már jó ideje halott lehetett, mert a körülötte levő vértócsa alvadtt volt. A szívtájékon szúrt seb éktelenkedett.

Nem nyúlt semmihez, öngyújtóját eloltotta, és felosont az előtérbe. Attól óvakodott, hogy azonnal elhagyja a házat. Feltételezte, hogy a fiú gyilkosa a közelben ólálkodik, távolból figyel, vajon ki érkezett a telefonhívásra. Mert ahhoz most már kétség sem férhetett, hogy az ismeretlen férfi észrevette a nyomát követő fiút. Talán azt is megfigyelte, amikor telefonált. Most azt lesi, ki lehetett a társ.

Az előtérben úgy helyezkedett el, hogy az utcáról ne vehesse senki észre. Felkészült arra is, ha netán lakó érkezne haza, idejében lesurranjon a pince sötétjébe. De senki sem jött. A házban olyan csend volt, hogy saját lélegzetvételét is hallotta. Jó egy óra múlt el így.

Keleten meghasadt az égbolt, feltűnt a hajnal első jele.

Kijött a házból. Az ajtót azonban nem csukta be maga után, hanem egy ujjnyi rést hagyott. Nem nézett semerre sem, határozott léptekkel kiment az Árpád út sarkára. Arra gondolt, ha valaki látja is, nem következtethet semmire.

A sarkon aztán tétlenül megtorpant.

A fürdőépület bejáratával szemben; egy sötét falmélyedésbe húzódva fiatal pár csókolódzott önfeledten. Mozdulatlanok voltak, mintha nem tudnának egymástól elszakadni. Tompított fénnel egy személygépkocsi haladt el, majd két sarokkal távolabb befordult az egyik mellékutcába.

Tanácsstalan volt, hirtelenjében nem tudta, mit tegyen. Az összefonódó pár kiléte felől nem volt kétsége. Beleznay őrnagy csoportja már legalább egy órája tétlenkedik a közelben, várják a fürdőépület elé, hogy a vele levő Zsolt Lászlót ismét követhessék. A figyelést végző embereket viszont nem ismerte, azok sem őt. Annyi a feladatuk, hogy a két megjelenő férfi közül a fiatalabb nyomába szegődjenek.

Tudta, hogy a látszólag egymással elfoglalt pár feladata csupán a jelzésadás. A nő táskájában vagy a férfi zakójának belső zsebében lapul a kicsiny adó-vevő, amellyel kapcsolatot tartanak közelben lapuló társaikkal és a parancsnokkal.

Beleznayt ismerte személyesen, de abban már nem volt biztos, hogy az őrnagy maga indította-e be az akciót. Lehet, mást vezényelt ide parancsnoknak. Tisztában volt azzal is, hogy az elhárítómunkában nem szabad felfedni magukat egymás előtt. Nem teheti meg, hogy a csókolódzó párhoz lép, bemutatkozik, és magyarázatba kezd, míg meg nem győzi őket. Csak végveszélyben tehetne ilyet, ha valakinek az élete forogna kockán. Zsolt Lászlón pedig már semmi sem segíthet.

Fénypont közeledett az Árpád úton, ismét elhaladt egy személygépkocsi. Ugyanaz volt, amelyik az előbb, és ismét a második utcánál fordult le az útról. Sejtette, hogy késése miatt idegeskednek. Annak nem látta értelmét, hogy egymaga a fürdőépület elé álljon. A csoport nem mozdult volna, mert a parancs

két férfit jelölt meg. Ráadásul, akik a fiút délután figyelték, tudták volna, hogy nem az emberük áll a megadott helyen. Abban reménykedett, hogy Beleznay vezeti a csoportot, és majd ráismer. Ebből aztán megsejti, hogy a terv valami miatt felborult. Ehhez azonban meg kellett találnia azt a gépkocsit, amelyben az akciót vezető parancsnok van.

Az immár kétszer elhaladó személygépkocsi irányt mutatott. Úgy vélte, a második mellékutcában vagy annak szűk környékén rátalálhat a keresett járműre. Nem vesztegette tovább az időt.

A mellékutca sötétjében néhány személygépkocsi állt a járda szélénél. Az egyikben hárman ültek. Nem kerülte el a figyelmét, hogy megmerevednek, amikor észrevették közeledtét. Néhány lépésre tőlük megállt és rágyújtott. Fejét úgy tartotta, hogy az öngyújtó lángja megvilágítsa az arcát. Aztán folytatta útját. Lassan elhaladt a kocsi mellett, amelynek kihúzott antennája a magasba nyúlt. Tudta, hogy a benne levők árgus szemmel néznek utána. Épp ezt akarta elérni. A közeli sarkon megállt. A szeme sarkából látta, hogy egy alak kiszáll, és rövid töprengés után megindul feléje. Magas termetű, sovány férfi volt.

Megkönnyebbülten sóhajtott, amikor felismerte Beleznayt. Az őrmagy tétován közeledett a sötétben. Látszott, nem biztos a dolgában.

- Adj isten - szólt feléje természetes hangján. A sovány férfi ebben a pillanatban ráismert.

- Üdvözlöm, Hód - lépett hozzá. Kezet ráztak.

- Nem voltam biztos, hogy maga az - magyarázta Beleznay. - Bajuszosan még nem találkoztunk, és ez a motorosruha is megtévesztett... Már másfél órája, hogy elhelyezkedtünk a környéken.

- Gondoltam, hogy régen itt lehetnek... Az a pár a fürdő előtt már alaposan belefáradt a szerelem imitálásába.

Az őrmagy sovány arcán halvány mosoly futott át.

- Mikor hozza az emberünket? - kérdezte.

- Az akciót lefújhatja...

- Valami közbejött? Vagy nem sikerült a fiút megtalálnia? Megszívta cigarettáját és eldobta a csikket.

- A fiút kikészítették - mondta tömören.

- Mi történt vele?

- Leszúrták. Beleznay elsápadt.

- Ez lehetetlen - dadogta.

- Pedig így történt.

- És hol?

Röviden elmondta beszélgetésének lényegét a fiúval. Majd azt, hogy hol és miképpen talált rá.

Beleznay fehér arca szinte világítani látszott a sötétben.

- Micsoda balszerencsénk volt az Oktogonon - motyogta. - Most már megértem, miért tűnt el olyan hirtelen a szemünk előtt. Felismerte a férfit és követte.

- Egész este a nyomában volt.

- Nem csoda, hogy észrevette.

- Mikorra ideértem, kikészítette. Pedig óvtam a fiút, nehogy visszamenjen a házhoz, de hiába beszéltem, megtette.

Az égbolton megjelent a hajnal derengő fénye.

- Jelezte már az esetet? - célzott az őrnagy az elhárítófőnökre.

- Akkor nem jöttem volna ide, hogy értesítsem.

- Igaz.

- Ráér megtudni reggel. Legalább nyugodtan telt az éjszakája. A tájékoztatáson kívül egyebet amúgy sem mondhattam volna.

Beleznay tehetetlenül ingatta a fejét.

- Sejtheti, mit kaptam, amiért délután az Oktogonon hoppon maradtunk - mondta.

- Nem lehet a véletleneket számba venni, mindenre felkészülni. Ha nincs az a baleset, a fiút nem veszítik szem elől. Balesetre meg ki gondolhatott előre.

- Ráadásul ez a szörnyűség!

- Nehogy azt higgye, ha rajta lógnak a fiún, okvetlen megakadályozzák.

- Talán - vélekedett az őrnagy.

- Biztos, hogy nem - mondta határozottan. - A fiút az előtérben kapták el és leszúrták. Egy pillanat műve lehetett. Legfeljebb ...

- Legfeljebb - vette át a szót az őrnagy - tudtuk volna, hogy ki a gyilkos. A kétszeres gyilkos. Mert a zsebtolvajjal is ez végzett.

Elhallgattak...

Hód kisvártatva megtörte a csendet.

- Itt most egyetlen teendő akad - szögezte le. - Lényegében ezért is kerestem meg magát. Ugyanis csak az akció lefűjtését az ügyeleten keresztül is közölhettem volna.

Beleznay felélénkült

- Éspedig? - kérdezte.

- A bűncselekményt mihamarabb fel kell fedezni. Csak az a kérdés, hogyan? Mindent úgy kell elrendezni, hogy a felfedezés véletlennek tűnjön.

- A lakókra gondol?

- Nem... Előfordulhat, hogy a pincébe napokig nem megy le senki.

Beleznay kört írt le karjával a levegőben:

- Itt a közelben a kerületi kapitányság.

- Az nem jó, ha ők jelennek meg elsőként a helyszínen - mondta, és közölte az esettel kapcsolatos feltételezését.

Az őrnagy megértően bólintott.

- Igaza lehet - állapította meg. - Az ismeretlen valahonnan szemmel tarthatja a házat, mert szerfölött érdeklő, hogy ki keresi a fiút.

- Ezért kell a véletlen látszatát teremtenünk.

Abból indult ki, hogy manapság előforduló jelenség a lakótelepi

házak pincéiben, alagsoraiban a csövesek felbukkanása. Ott húzzák meg magukat éjszakára.

- Vegyen egy fiatal szerelmespárt, és tépázza meg őket, mintha csövesek lennének - magyarázta. - Somfordáljanak a házhoz, az ajtót nyitva hagytam, remélem, azóta senki sem csukta be. Kisvártatva aztán rohanjanak ki, a lány sikoltozzon. Kész a riadalom a ház előtt, valaki majd csak értesíti a rendőrséget. Odabent aztán az emberei megmagyarázzák a dolgokat az illetékeseknek. A lényeg, hogy a kívülállók véletlenül lássák a fiú megtalálását, és csöveseknek higgyék a felfedezőket. Mindjárt feltűnnek az utcán az első korai járókelők.

- Értem, mit akar - mondta az őmagy.

- Akad ilyen pár a csoportban?

- Természetesen... Valódi csöves kinézetük lesz.

- Hát akkor minden jót kívánok.

- Magának is, Hód.

Elbúcsúztak. Beleznay sietve indult vissza a kocsihoz. Megkerült egy háztömböt. Mindenütt romok voltak, csak az út volt ép. Az új lakótelep helyét készítették. Az Állami Áruház közelében jutott ki az Árpád útra. Emlékezete szerint egy taxiállomásnak kellett itt lennie. Amikor beült egy taxiba, akkor hallotta meg a vijjogó sziréna hangját a kapitányság felől:

8

A férfi olyan volt, akár egy nagy, felfújott labda: kövér és alacsony. Kopasz feje biliárdgolyóra hasonlított. Egy rozzant íróasztal mögött pöffeszkedett, szétfolyva a támlás karosszékekben. Moccanásai elárulták, hogy csak a hirtelen jött tűzvész tudná felugrásra kényszeríteni. Fontoskodva lapozta végig a munkakönyvet, aztán felemelte tekintetét. Apró, savószerű szeme volt, mély zsírpárnába ágyazva.

- Szóval megpályázza az adminisztrátori állásunkat - mondta. Hangja recsegett, mint amikor fűrészst húztak végig a lábas peremén..

Polgár Tibor bólintott. Nem tudta elképzelni, hogy egyáltalán mi megpályázni való akadhat a hirdetett álláson, de erről hallgatott. Külseje egy nap alatt megváltozott. Haját levágatta, bajuszának úgyszintén búcsút mondott. A helyét orra alatt vékony púderfestékekkel tüntette el, nehogy a bőrétől elütő fehérség árulója legyen. Viseltes barna öltönyben volt, inggel, nyakkendővel. Lerítt róla, hogy konfekció. Orrán vastagkeretes szemüveg lógott, amelynek üvege egyenlő volt az ablakéval.

Reggel érkezett Óbudára, a Boldog Élet termelőszövetkezet Tímár utcai telepére, ahol a takarítórészleg székelt. Mikor az irodán megtudták, hogy az állás miatt kereste fel őket, bevezették a részlegvezető szobájába.

Most itt állt és várta az ajánlatot.

- Árulja el, miért lépett ki korábbi munkahelyéről? - recsegte a kövér férfi. - Amint látom, bérszámfejtő volt, elég magas besorolásban.

- Csepel messze esett a lakásomtól.

- Tehát megunta az utazgatást.

- Így is lehet mondani.

A férfi párnás ujjával összecsukta a munkakönyvet, és az asztal szélére helyezte.

- Annyit nem tudunk biztosítani magának, amennyit ott keresett - szögezte le.

- Hát mennyit?

- Hétszázzal kevesebbet... A munkakör többet nem enged meg. Azzal sem biztatom, hogy majd később többet kaphat. Kettőezer-négy, egy vassal se több. Ezzel aztán nyugdíjba is mehet innen.

Elhúzta a száját. Nem akarta azt a látszatot kelteni, hogy két kézzel kap az ajánlat után. Tétován nézett, mintha magában máris beosztaná a pénzt, hogy mire lesz majd elég.

Amaz szólalt meg előbb:

- Nézze, ez a dohány éppen hideg vízre való csak. De több nincs. A munkát kirázza a kisujjából. Mindig naprakészen elkönyveli a részleg végzett munkáját. Persze ezek különfélék. Tudni kell számolni. A nyolc órából maximum ha kettőt dolgozik, a többit bámulással töltheti.

Savószínű szemével lapos pillantást vetett, aztán folytatta:

- Esetleg olykor elmehet kicsit előbb, vagy később jön be. Ennyi kedvezményt tudunk biztosítani. Meg kell mondjam, hogy ez ideig fiatal nőekkel töltöttük be ezt az állást, de a bizalmunkkal visszaélték, merőben másra használták fel a munkaidő-kedvezményt, mint amit a tisztesség megkíván. Igaz, ezért a pénzért nem kaptunk másokat. Ha viszont többet akar keresni, felvehetem takarítónak. Fizikai állomány. Három brigádunk van, egy munkavezető irányítása alatt. Ebben a munkakörben szépen leszakíthatna négy-öt darab ezrest...Nos?

- Megmaradok tisztviselőnek.

Amaz vállat vont.

- Maga tudja - mondta, - Ebből a pénzből még senki nem élt meg, de maga megpróbálhatja. Ha később meggondolná magát, csak szóljon, átminősíthetem azonnal.

- Köszönöm...

- Már most elfoglalhatja a helyét. Máskülönben én leszek a közvetlen főnöke... Bordás Lajos vagyok.

- Örvendek... Polgár Tibor.

A kövér férfi nem állt fel, a kezét sem nyújtotta. Ellenben nagyot kiáltott mint az elakadt szekér gazdája a lovakra. Nyílt az ajtó, és megjelent a küszöbön az a nő, aki az előbb beinvitálta.

- Viki! - reccsentette Bordás. - Itt az új munkatárs, vegye a gondjaiba.

Illően bemutatkoztak egymásnak.

A középkorú nő sovány volt és lapos, akár a deszka. Rajta kívül egy másik, idősebb nő alkotta a részleg tisztviselői karát.

A nap azzal telt, hogy Viktória mindent megmutatott. Az íróasztala közvetlenül az ablaknál volt, ahonnan kilátott a telepre, és szemmel tarthatta az udvart. Ennek örült legjobban. Munkája nagyrészt abból állt, hogy kartonokra vezette az elvégzett munkákat. Az összes takarítást, kezdve az ablaktisztítástól a padlófelmosásig, négyzetméterben mérték. Ehhez járultak még a különféle százalékok, amelyek meghatározták a munka jellegét, attól függően, hogy az mennyi időt igényelt. Vállalatoknak, intézményeknek dolgoztak, de állandó szerződésük volt egy csomó bérház folyamatos takarítására is. Bordás Lajos csak délben mozdult ki irodájából. Elment ebédelni, és késő délután gurult vissza. A munkahelyekről ekkor vonultak be a telepre a brigádok, és az emberek megrohanták a fürdőt. A Barkas mikrobusz állandóan úton volt. Hol a dolgozókat szállította a különféle munkahelyekre, hol pedig anyagot, tisztítószereket vitt. A kicsit fiatal, égnek álló hajú sofőr vezette.

Később a brigádvezetők jöttek Bordáshoz, és beszámoltak az aznap végzett munkákról.

Viktória lelkesen magyarázta Polgár Tibornak a teendőket. Újján nem viselt jeggyűrűt, semmivel sem leplezte vélnányságát. Úgy látszott, már régen beletörődött, hogy egyedül éljen. Szinte a rabszolgája volt a kövér részlegvezetőnek. Egy kiáltás az irodából, Viktória máris felpattant és berontott.

- Örülök, hogy maga került ide, végre egy férfi - mondta, - Persze, ne értsen félre...

- Nagyon kedves.

- Azok a perszónák, akik ennél az íróasztalnál megfordultak - legyintett, és szemét a mennyezetre emelte -, magunk között legyen mondva, megérték a pénzüket. Mármost, aki pénzt adott értük. Lajos úr - célzott a részlegvezetőre - sokat túrt, és elnéző volt jó darabig. Aztán megunta, és csak úgy máról holnapra kirúgta őket sorjában.

Sejtette a hirtelen elhatározások okát: bármilyen nőnek derogált volna, hogy az irodában terpeszkedőre pazarolja kegyeit.

Sűrűn kipillantott az ablakon, figyelte a telepre visszatérő dolgozókat. Az ismeretlen férfi személyleírása egyikükre sem illett. Biztató tény csak egyetlen akadt, a mikrobusz, amely minden délután néhány dolgozót a munka befejeztével a Bazilikához fuvarozott.

- A mai nap nagyon zűrös volt - jegyezte meg egy ízben Viktória.

Éppen elpakoltak.

- Én csendesnek véltem. A sovány nő a fejét rázta.

- Téved, Tibor úr - mondta. - Igaz, itt bent nyugi volt, de a területen nem úgy mentek a dolgok, mint általában szokás, ha Oszi úr itt van.

Polgár értetlenül nézett.

- Ja, Igaz - folytatta Viktória -, maga még nem ismeri Oszi urat, illetve Berend Oszkárt.

- Még nem volt szerencsém hozzá.

- A munkavezető, egyben Lajos úr helyettese. Egy nap szabadságot vett ki, és máris meglátszik a munkán, hogy nincs itt. Oszi úr dirigálja mind a három brigádot. Majd holnap megismeri. Reggel már itt lesz és rendbe szedi a társaságot.

A sovány nő tévedett. Másnap reggel a munkavezető nem jött a telepre. Telefonon beszólt, hogy a területen kezdi a munkát, ahol a brigádok dolgoznak.

Polgár Tibor elmélyedt a munkájában. Később igazat adott a részlegvezetőnek, amikor felvételénél kevés elfoglaltságára célzott. Az előző nap délutánján beérkezett munkalapokat két óra leforgása alatt elkönyvelte. Jobb híján, Viktória legnagyobb csodálkozására, rendet csinált az irattartó szekrényben.

- Miért strapálja magát feleslegesen, Tibor úr? - jegyezte meg a nő. - Azok mind holt anyagok, illetve lezárt és elvégzett munkák.

- Gondoltam, rendet teszek.

- Minek annál nagyobb rend, mint ami volt? Polgár zavartan igazgatta szemüvegét.

- Hátha jön egy ellenőrzés - mondta. A sovány nő eltátotta a száját.

- Ellenőrzés? - csodálkozott.

- Ez olyan hihetetlen?

- Teljességgel az - bólintott Viktória. - Ez ideig senki nem dugta ide az orrát. Pedig itt vagyok már jó néhány éve. De ha egyszer jönnek, azt Lajos úr tudná elsőnek és szólna. Látszik, hogy maga új itt...

Van a főkönyvelőnek a téésznél épp elég baja.

- De a rendszeres ellenőrzés mindenütt előírás - vélekedett Polgár.

Viktória nyerítve nevetett.

- Ó, mi melléküzemág vagyunk - mondta. - Ugyan miért törődnének ezzel, amíg nyereséges. Majd ha nem lesz az, akkor egymást érik a vizsgálatok, az ellenőrzések. De addig nyugi van, a kutya sem szól hozzánk.

Polgár vállat vont, és elmerült egy számításban. Ekkor már a zsebében lapult az a cédula, amelyre sorrendben felírta azokat a vállalatokat, amelyeknél az elmúlt három hónapban takarítást végeztek. A legtöbbször festés volt. Az már az első pillantásra nyilvánvalónak tűnt, hogy egyiknek sem olyan a profilja, amely valamiképpen érintené az elhárítás területét.

Ennek ellenére nem hagyta, hogy gyökeret verjen benne az a kétség: feleslegesen tölti idejét. Úgy kellett kiharcolnia, hogy ezt az állást elvállalhassa. Senki egy szikra reményt nem fűzött ahhoz, hogy érdemleges nyomra bukkanhat. A biztatást csak a Barkas rendszeres délutáni útja táplálta benne.

Az ebédidőt követően Viktória megkérte, hogy segítsen a készletraktárban adatokat egyeztetni. Ugyanis a nőhöz tartozott az anyagfelhasználás nyilvántartása. Hosszú listával és két köteg munkalappal vonultak a telep végében levő raktárhoz.

Az anyagkiadó idős ember volt. Ő felügyelt a különféle vegyszerekre és munkaeszközökre. A helyiség festékraktár szagát árasztotta. Letelepedtek egy széles asztalnál, és munkába merültek. A raktáros sorra vette, hogy hová, mely munkahelyre milyen anyagot, szerszámot vételeztek a brigádok, Viktória pedig a munkalapokat válogatta tételesen. Polgár Tiborra maradt az egyeztetés.

Már majdnem végeztek, amikor galiba támadt Viktória és az idős ember között. A raktáros könyvelése alapján eggyel több munkahelyen végeztek takarítást, Viktória viszont nem találta a kérdéses munkalapot.

- Ilyen nincs - állapította meg a nő. - Ez valami elírás lehet.

- Ennyi tisztítószert nem lehet elírni - makacskodott a raktáros. Tételesen felsorolta, hogy milyen anyagokat adott ki és mennyit.

- Ki írta alá az anyagvételezést? - kérdezte Viktória szúrós szemmel.

- Oszkár...

A nő kivette a férfikezéből a vételi jegyet.

- Valóban Oszki úr írta alá - mondta bizonytalanul.

- Na, látja ... Ezek szerint maga tévedett.

- Én ugyan nem - csattant fel a nő. - Ez kizárt dolog.

- Ha egyszer nincs munkalap, nincs anyag. Azt viszont vételeztek, tehát kellett lennie munkalapnak is.

- Majd meglátjuk...

Polgár Tibor is megtekintette az anyag vételezéséről készült bizonylatot. Valóban rajta volt Berend Oszkár aláírása. Az ügymenetről annyit már tudott, hogy előbb a munkalapot kell kitölteni a megrendelés követően, majd az irodán sorszámoztatva iktatni, csak azután történhet anyagvételezés. A bizonylaton a megrendelő is szerepelt. Egy szövetkezet volt, a neve elárulta profilját: műszaki cikkekkel foglalkozott.

Viktória feldúltan kutatott az iratok között, de nem találta a kérdéses munkalapot. Polgár is segített, de mindhiába. Később a nő eltűnt a részlegvezető szobájának ajtaja mögött. Csak nagy sokára jött ki,

sovány arcán nyugalom tükröződött.

- Sikerült rendezni? - kérdezte Polgár.

- Hát persze hogy minden tisztázódott. Lajos úr telefonon meg beszélte a dolgokat. Oszi úr azt mondta, hogy valóban vételeztek anyagot a kérdéses munkához, ki is szállították, de a megrendelő lemondta a munkát, és visszaadta a babaruhát. Ezért nincs munkalap.

- És az anyag? Viktória legyintett:

- Oszi úr egy másik munkahelyre irányította, ahol majd felhasználják. Oda nem is vételeztek anyagot. Tudtam, hogy nem lehet szó itt semmiféle mulasztásról, tévedésről. Csak annyi történt, hogy elfelejtettek szólani később a raktárosnak, hogy az anyagot más bizonylatra írja át.

Késő délután befutott a munkavezető is. Polgár Tibor egy pillantást vetett a férfirra, és fejét lehajtva elmélyedt a számolásban...

Berend Oszkár középtermetű, széles vállú férfi volt. Harmincas éveinek derekán járhatott. Orra hegyes volt és ferde, vastag ajka között cigaretta lógott. Barna haját oldalra fésülve viselte, halántéka erősen ősült.

Polgár szinte hallani vélte a taxisofőr szavait az utasáról, aki a mentőkocsi útjára volt kíváncsi. Aztán Zsolt László hangja pattogott a fülében, mikor a Jókai téren részletes leírást adott a mikrobuszból kiszálló férfiről.

Arra riadt fel, hogy Viktória közel hajol hozzá.

- Tibor úr! - szólította. - Figyeljen már reánk, bemutatom a munkavezetőnket.

Polgár felállt, megmondta a nevét, és a kezét nyújtotta. A hatalmas marokban egy nyirkos satu szorítását érezte.

- Berend Oszkár - mondta amaz. A hang mély volt, mintha öblös kútból érkezne.

Viktória nyerítve nevetett.

- Mit szól, hogy férfi munkatársunk van? - fordult a munkavezetőhöz.

- Biztosan örökölt, és most tönkre akar menni. A sovány nő eltátotta a száját.

- Hát ezt meg honnan veszi? - kérdezte.

- Ha megelégszik azzal a dohánnyal, amit itt a papírtologatásért kap, akkor biztosan nagyon gazdag lehet - mondta a széles vállú férfi. Kutató pillantása mögött az arca komoly maradt. - Nem így van, barátom? - kérdezte.

Polgár csak állt, és bárgyún vigyorgott.

- Még csak biztatást sem kaptam, hogy valaha több lesz a fizetésem - mondta. - De egyelőre elfogadtam, jobb mint a semmi.

- Ha van egy kis sütnivalója, megpucol innen.

- De Oszi úr - sápítózott Viktória.

- Tudja, hogy hányan kikoptak már a maga székéből a kis pénz miatt? - kérdezte Berend.

A sovány nő közbeavatkozott.

- Na de, Oszi úr! - mondta szemrehányóan. - Miért akarja az állásról lebeszélni Tibor urat? Ne legyen hálátlan hozzánk. Örülök, hogy akadt végre egy férfi munkatárs.

Berend egészen közel lépett. Polgár szinte érezte a férfi leheletét. - Ha megunta az aktatologatást vagy a fenekére csapott az örökségének, szóljon, átveszem valamelyik brigádba - mondta. - A háromszorosát is megkeresheti annak a pénznek, amit itt adnak. Főként az ablaktisztítóknál. Érthető a bögés?

- Ez szemérmétlen munkaerő-csábítás - jegyezte meg a sovány nő.

Polgár sajnálkozóan tárta szét a karját. Nem tehetek róla, de tériszonyom van - mondta. - Még a széken állva sem érzem magam biztonságban. Berend a fejét ingatta:

- Ez már nagy baj.

- Főként nekem....

- Akkor keresünk más megoldást. Csak szóljon, ha meggondolta magát.

A részlegvezető szobájába nyíló ajtó mögül kiáltás harsant. A sovány nő máris pattant volna, de Berend visszatartotta.

- Hagyja csak, Viki! - mondta. - Engem vár.

Miután a munkavezető eltűnt az ajtó mögött, Polgár elrakta a papírokat íróasztaláról, és becsukta a fiókokat.

- Szeretnék ma egy kicsit előbb elmenni - fordult a sovány nőhöz. - Fontos dolgot kell elintéznem. Nem tudom, szóljak-e most Bordás kartársnak, nem szívesen zavarnám meg őket.

Viktória vállat vont.

- Menjen csak nyugodtan, Tibor úr - javasolta. - Ha netán keresné, bár ez kizárt dolog, megmondom, hogy elment. Ha egy napon megszűnne a részlegünk, Lajos úr azt is csak egy hét múlva venné észre.

Polgár Tibor sietve távozott. Azt a szövetkezetet akarta felkeresni, amelynek eltűnt a munkalapja. Nem hitte, hogy a rendelést visszavonták volna. Valaki eltüntette az irodából a munkalapot, hogy ne maradjon nyoma az ott végzett munkának. Az anyagvételezésről azonban elfelejtkezett. Az pontosan feltűntette, hogy hol használták fel a tisztítószereket és mennyit.

A közeli forgalmas utcán sikerült egy taxit elcsípnie.

- Ide mennének a környékre - közölte a sofőrrel. - Bokor utca...

Amaz egy pillanatig tétovázott.

- Valami rémlik - mondta. - Ott kell legyen Óbudán.

- Igen, de nem tudom hol.

A sofőr éles kanyart vett a Flórián tér irányába.

- Most már odatalálok - mondta. - A Filatorigát előtt kell lefordulni, az egész egy kis vacak utca.

Percek alatt ott voltak. A sofőr jól emlékezett. A Bokor utca valóban rövid volt. Kifizette a számlát, és indult az egyetlen kétemeletes, fehér épület felé, amely mögött műhelyépületek álltak. A kapun tábla hirdette: MŰSZERT Kisipari Termelő Szövetkezet. A bejáratnál portás állta az útját. Elmondta, honnan jött és miért. A főkönyvelőhöz irányították.

Sovány, szemüveges férfi fogadta. Polgár bemutatkozott, és igazolta magát.

- Sajnos, alkalmatlankodnom kell - közölte a főkönyvelővel. - A közelmúltban végzett takarításról lesz szó.

- Nincs semmi reklamációnk az elvégzett munkára.

- Nem is erről van szó - mondta Polgár. - Nagy a valószínűsége annak, hogy többet számoltunk fel az elvégzett munkáért. - Tudta, ha ennek ellenkezőjét mondaná, abban a pillanatban akadékoskodnának. Így viszont megvolt a reménye, hogy készségesen állnak a rendelkezésére.

- Ugyanis, amint azt jól sejtettem - folytatta Polgár -, az irodaépületükön mind billenő-, illetve bukóablakok vannak, ezeknek a tisztítása olcsóbb, mások a kulcsszámok a számításnál. Ezért végigjárom azokat a helyiségeket, ahol a részlegünk dolgozott, hogy meggyőződjek, valójában mi is a helyzet, mennyi pénzt utaljunk önöknek vissza.

A főkönyvelő elégedetten dőlt hátra a széken.

- Hát kérem, ez a belső felújítás, festés, majd a takarítás kész tortúra volt - magyarázta. - De szívesen segítek magának. - Intézkedett, hogy a gondnok előkerüljön.

- Megmutatja minden helyiségünket - folytatta a szemüveges férfi. - Elég sok pénzünkbe került, persze vannak kifogásaink, de ezek nem a takarítást érintik.

Egy molett nő érkezett, kék köpenyben. A főkönyvelő röviden utasította, hogy milyen helyiségeket mutasson meg, beleértve az irodákat is.

- Azt hiszem, kissé kifutottunk a munkaidőből - jegyezte meg sajnálkozva Polgár.

- Nem tesz semmit - legyintett a férfi. - Bucskó kartársnő a rendelkezésére áll, a szomszédban lakik. A portás meg majd kiereszti magukat. Szólok neki, ha tovább maradnának.

Kint a folyosón a köpenyes nő megszólalt:

- Hol kezdjük? Lent vagy fent?

Polgár gyors pillantást vetett az ablakon át az elnyújtózó műhelyekre.

- Csak az irodaépületben végeztünk takarítást, ugye? - kérdezte.

- Igen - bólintott a nő -, kezdve az alagsori részben, ahol úgyszintén irodák vannak. Lassan már minden helyet megtöltenék íróasztalokkal.

- Akkor kezdjük lent.

A kétemeletes épületet magasföldszinttel tervezték. Így az alagsornak is éppen elég fény jutott a tágas, téglalap alakú ablakokon. Egy sor irodát alakítottak itt ki.

Polgár igyekezett fontoskodó látszatot kelteni. Fémből készült méterszalagot vett elő a zsebéből, és feljegyezte a különféle ablakok nagyságát, felületét. Az alagsor végén hosszú helyiség nyújtózott, mennyezetig tele volt polccal, amelyeken irattartók zsúfolódtak egymáshoz. Egy idősebb tisztviselő nő szorgoskodott ott. A gondnoknő közölte vele, hogy mi járatban vannak.

- Mindjárt vége a munkaidőnek, Gizike - mondta morózusan az idős nő.

- A fiatalember felméri az ablakokat, és kész...

- Arra nem érek rá, hogy itt maradjak.

- Nem tart soká.

Az idős nő felforlyant:

- A kulcsot csak én adhatom le a portán. - Ezt az utasítást kaptam.

A gondnoknő nem tágitott.

- Mi is sietünk - mondta. - Talán Marikának nincs sürgős dolga, és maradhatna pár percet. Különben

hol van?

- Visszament az áruforgalomra. Csak ideiglenesen volt idehelyezve. Segített az iratokat elrendezni. Most, hogy végeztünk, a régi helyén van.

A magasan levő billenőablakok mindkét oldalon különbözőek voltak. A délre nyílókat a tervező nagyobbra méretezte, hogy minél több fény jusson az alagsorba.

Polgár Tibor kíváncsian nézett körbe. Érezte, hogy a vér az arcába szaladt. Hátul, a helyiség mélyén, az irattartó polcok közé ékelve egy behemót páncélszekrény állt a falnál. Barna festése színehagyott volt. Éleinek cirádás kiképzése a század elejét idézte.

- Végezze a feladatát, fiatalember - szólt az idős nő. - Nem akarok estig itt lenni.

- Két ablakot le kell mérnem, mert különbözők - magyarázta.

- Csak nem tudom, hol férhetek hozzájuk a sok polc miatt. Talán ott hátul - intett a fejével, amerre a páncélszekrény volt. - Vigye ezt a széket, hogy elérje - mondta a tisztviselő, és a sajátjára mutatott.

Hátrament. Előbb az egyik oldalon mérte le az ablakot, majd a másikon. A páncélszekrény előtt jegyzetelt. Látta, hogy tolózáras. Egy pillanat, és már kezében is volt a kulcsmásolat.

A két nő egymással volt elfoglalva, közömbös témáról trécseltek.

Félrehúzta a díszes zárfedelet, és helyére illesztette a kulcsot. A másolat akadálytalanul nyomult be a zárba, apró kattánások kísérték útját. Mikor a helyén volt, megfogta a díszes zárfogantyút, és megpróbálta elfordítani. Sikerült. Ez jelentette azt, hogy csak egy mozdulatába kerülne, és az ajtó kinyílna. Eredeti helyzetébe állította a tolózárkilincset, és kihúzta a kulcsot. Éppen idejében tette. - Látom, tetszik magának ez az öreg jószág - hallotta az idős nő hangját.

Elfordult a páncélszekrénytől, és a székkal együtt előrement. Érezte, hogy homloka nyirkos lett a verejtéktől.

- Nagypám korabeli - jegyezte meg. - Inkább múzeumba való már, mintsem pénzüzésre.

- Abban ugyan egy fityinget sem találna.

- Vannak ennél már korszerűbbek. Minek őrzik itt? Csak a helyet foglalja.

A tisztviselő legyintett.

- Ha rajtam múlna, régen kivágtam volna innen - magyarázta. Aztán a gondnoknőhöz fordult: - Bakaiék kibérelték. Benne van a találmányuk, ami miatt már néhány külföldi megfordult nálunk. Állítólag meg akarják venni a licencét. A főnök is amondó, hogy egy csomó pénzt zsebre vághat a cégünk, nem beszélve Bakaiékról. Valami műszer terve... De nagy a titkolódzás - folytatta. - Mindent az öreg jószág gyomrába zártak, Bakai ki nem adja a kulcsot a kezéből. Csak egyszer fordult elő, hogy ebédnél bent felejtette a köpenye zsebében. Úgy futott vissza érte, hogy majd a nyakát törte. Marika pedig már vitte volna utána, mert tudta, milyen háklis.

- Ismerem jól - bólintott a gondnoknő. - Még a páncélszekrényt sem engedte a faltól elmozdítani, úgy festették körül az emberek.

Polgár elbúcsúzott az idős nőtől, és mentek fel a földszinti részre. Itt hamar végzett. Közben befejeződött a munkaidő, az irodaépület kezdett kiürülni. A lépcsőn fiatal nő viharzott el mellettük, köszöntve a gondnoknőt. Barna haja volt, bodros, rövid frizurát viselt. Telt idomait kihangsúlyozó ruhában feszített.

Polgár, félrefordított fejjel, hosszú pillantást küldött utána.

- Ő a Marika, akiről lent szó volt - jegyezte meg a nő epésen.
- Gondolom, jó néhányan dolgoznak itt. Lányok, asszonyok. Amaz lemondóan legyintett:
- A fiatalok mindig feltűnően viselkednek. Marika is ezt teszi, a férje helyében már rég levertem volna a derekát.
- Olyan kikapós?
- Nem tartom senkinek a gyertyát - mondta a gondnoknő, és rántott egyet a vállán. - Csak látom, hogy billegeti magát, állandóan villog.

Polgár Tibor még jó egy órát szöszmötölt az emeleti irodákban, precízen feljegyezte a található ablakok felületét. Nem akarta azt a látszatot kelteni, hogy összecsapta az alagsorból feljövet a munkáját. Mikor végzett, megköszönte a gondnoknőnek a segítséget, és kiballagott a kapun. A véletlen szerencsének tulajdonította, hogy előbb lent kezdték a vizsgálódást, és nem az emeleten. Ha érzése nem csalt, a barna hajú nő ugyanaz lehetett, aki Demjén Editet megfigyelte és követte a minap. Mindez csak feltételezés volt, hiszen csak a lány tudott volna biztosat állítani. De ha igen, akkor a nő tudomást szerzett volna, hogy a takarítórészlegtől voltak újabb félmérés végett. Ezt pedig csak egyetlen emberrel közölhette volna: Berend Oszkár munkavezetővel.

A Szentendrei úton autóbuszra szállt. Elhatározta, kimegy Zuglóba, és felkeresi Demjén Editet. Addigra a lány is hazatér az Oktogonról. Bizonyosan meglepődik, ha váratlanul meglátogatja, de az ötlet, amely napok óta benne mocorgott, mielőbb megvalósításra várt. Nem tudta, hogyan fogadja majd ezt az elhárítófőnök, de reménykedett az utólagos egyetértésében.

Útközben az új eseményt latolgatta ...

Elégedett volt, hogy sikerült megszólaltatnia a néma tanút: a Balkó által ellopott pénztárcában talált hamis kulcsot, ahogyan azt a bűnügyi nyomozók jellemezték. A kulcs elárulta, melyik az a kérdéses páncélszekrény, amelyik az elhárítást is foglalkoztatja.

A tényekből adódó következtetéseket is számba vette...

A nyomozás két fontos szála találkozott. Egyik a takarítórészleg munkája a helyszínen, a másik a páncélszekrény tartalma. Adott volt a leggyanúsabb személy, Berend Oszkár, valamint az a feltételezés, hogy a Marika nevű tisztviselő nő leleskedett Demjén Edit után. A gondnoknő elfecsegte, hogy Bakai után akarta vinni a köpenyzsebben felejtett kulcsot. Vajon honnan tudta, hogy a mérnök nem vitte az ebédlőbe magával? Mert megfigyelte.

A fejtegetések sorrendjébe csupán egy tény nem akart sehogyan sem beilleszkedni. Ez pedig a raktárosnál meglevő anyagvételezési jegy volt. Ez bizonyította, hogy a MÜSZERT-nél a közelmúltban takarítást végeztek. Az irodából azonban eltüntették a munkalapot. A másik nyomról miért felejtkeztek el?

Immár nem fért kétség ahhoz, hogy a hamis kulcs milyen célt szolgált. Bakaiék találmányát akarták illetéktelenek megszerezni. A tények arra mutattak, hogy ebben többen összejátszottak.

Alkonyodott, mire a Tihamér utcába ért. A kis családi ház előtt kert húzódott, gondozott virágsorokkal. A bejáratától a házhoz vezető utat magas orgonabokrok szegélyezték. Az alacsony léckerítést már alaposan kikezdte az idő vasfoga.

A csengetésre a lány jött elő. Nemrég érhetett haza, mert a jól ismert farmerban volt.

- Tessék - torpant meg a kapunál. - Kit keres? Polgár Tibor a torkát köszörülte.

A lány felismerte, és összecsapta a kezét.

- Szivi, hogy nézel ki? - kérdezte szörnyülködve. Végigmutatott magán.

- Így - mondta tömören.

Demjén Edit kinyitotta a kaput, és tetőtől talpig megmustrálta.

- Űristen! - bámult. - Űgy festesz, akár a villanyszmls. Hol a marcona bajuszod, a hosszú hajad?

- Nincs.

- Mi történt?

- Részeg volt a borbély, és mire észrevettem már belevágott.

- Nekem meslheted - legyintett a lány. - Biztosan el akarod kerülni a bíróságot, azért vltoztattad meg a klsdet.

- Miért llnk bíróság el? A lány felkacagott.

- Gyermektartsrt - mondta. - Abban reménykedsz, hogy nem ismernek fel?

- Komoly ügyben jöttem. Demjén Edit kitarta a kaput.

- Te és komoly gy - legyintett. - Gyere, bj be, aztán mesélj ... Különben rdgd van, jól megvlasztottad az időpontot.

Elreengedte a lnyt a keskeny úton.

- Miért? - kérdezte.

- Egyedül vagyok itthon - mondta a lány.

Nézte az előtte billegő forms alakot, és kezdte sajnálni, hogy pár lépés már csak a ház. -

- Anyám tment Budára a nvremkhez - szlt hátra a lny a válla felett. - Ha akarod, megosztom veled a vacsorámat.

- Kész ...

A ház ajtajában megálltak.

- Kt alma közül az egyiket megkaphatod - közölte.

Tekintete megpihent a blúz feszülő gombjn.

- Nem lehetne mindktt? - mondta incselkedve.

Demjén Edit észrevette a rszegezd pillantást, és mélyen elpirult.

- Ne forgasd ki a szavaimat, te szemtelen - nevetett.

- Talán fogyzol?

- Mióta ismerlek, állandón azt teszem. Nem akarok egy dekt sem felszedni, mert ha húzom, végem van. Az eseted lennék, és azonnal rm buksz.

Demjén Edit krbevitte a házban, és mindent megmutatott. A két nagyszoba régimódi bútorokkal volt berendezve, a konyha úgyszintén. Mindenütt rend, tisztaság uralkodott. A kisszobában foglaltak helyet, amelyen látszott, hogy utólag ptettk a házhoz. Itt már modern bútorok voltak, széles hevervel, kt fotellal. Az ablaknál egy kis íróasztalnak is jutott hely. A polcokon zömükben egyetemi tankönyvek sorakoztak.

Elhelyezkedett a fotelban, és mosolyogva nézett.

- Most min mulatsz? - érdeklődött a lány.
- A lelkesedésed lenyűgöz.
- Honnan veszed, hogy lelkes vagyok?
- Ahogy körbevittél... Mintha két jegygyűrűt éreztél volna a zsebemben.

Demjén Edit bosszús lett.

- Azt mondtad, komoly ügyben jöttél - csattant fel. - Akkor hát elő a farbával, szivi. Minek köszönhetem megtisztelő látogatásodat szerény hajlékomban?

Nyúlt volna a zsebébe cigarettájáért, de visszahúzta a kezét.

- Nyugodtan füstölhetsz - folytatta csendesebben a lány. Levette a polcon levő hamutartót, és az asztalra csúsztatta. - Nem kell szentélynek nézned az odúmat.

- Kösz - bólintott. Rágyújtott, és tekintete a széles heverőn állapotodra állapodott meg. Azt fontolgatta, hogy a lány hisz neki vagy sem. Lehet, túl átlátszó a magyarázata?

Demjén Edit nevetve megcsóválta a fejét.

- Ejnye, ejnye, szivi - mondta korholóan. - Ne reménykedj... Azon járjon az eszed, ami miatt jöttél.

Elkapta tekintetét a heverőről.

- Szeretném, ha valamit megőriznél a számomra - kezdte. - Nagyon fontos, hogy biztonságban legyen. Tudod, albérletben lakom. Nos, azt vettem észre, hogy a főbérlőm, egy öreglány, kutat a holmijaim között. Ráadásul szenilis. Nem azt mondom, hogy lopna. Csak előfordulhat, hogy valamit elvesz, aztán nem emlékszik rá.

- Bennem megbízol?

Mélyet bólintott, és megszívta cigarettáját.

- Még akkor is, ha történetesen nem vagyok az eseted? - mosolygott a lány.

Kint már sötétedett, a szobában félhomály volt.

- Főként ezért bízom meg benned - felelte Polgár.

Demjén Edit felkattintotta a heverő fölött levő hangulatlámpát. Kellemes sárga fény ömlött szét a szobában.

- Ó! - mondta meglepetten, mintha valamit elfelejtett volna. - Nem szeretném, ha kísértésbe esnél. - Eloltotta a lámpát, helyette felgyújtotta a mennyezeti világítást. Egy pillanatig gyönyörködött a fényben, aztán diadalmas mosolyával visszaült helyére, a fotelba. Minden mozdulata elárulta benne a nőt;

A csillár egy színpadot is bevilágított volna.

- Nicsak! - adta a csodálkozót Polgár. - Most látom, mennyire kijöttek a szeplőid. Sokat vagy a napon.

- Pukkadj meg - mondta a lány. Eloltotta a csillárt, és újból bekapcsolta a hangulatlámpát. - Mit akarsz rám bízni?

Elővette a fekete pénztárcát, és az asztalra helyezte.

- Kecskére a káposztát? - folytatta a lány. - Pénzt akarsz rám bízni, amikor nincs egy vasam se soha? Nem félsz, hogy elverem?

- Afelől nyugodt vagyok.
- Nahát, hogy te milyen könnyelmű vagy.
- Ugyanis nem pénz van benne.

Demjén Edit elcsodálkozott. Ajka kissé szétnyílt, kivillant hófehér fogsora. Szeme nagy lett. Szép volt.

- Hát micsoda? - kérdezte.
- Nézd meg...

A lány érdeklődve nyitotta ki a pénztárcát, és kíváncsian vette kezébe a kulcsot. Körbeforgatta és alaposan megnézte.

- Mi ez?
- Egy kulcs, de nekem nagyon fontos, hogy biztonságban legyen.
- Ezt őrizzem meg? Megbiccentette a fejét.

- Ha lennél szíves - mondta. - Csak ennyi a kérésem. Nálad jó helyen lesz. Nem akarom állandóan magamnál hordani, még elveszíthetem.

- Ha csak ez a kérése, teljesítve van - mondta a lány. Visszatette a helyére a kulcsot, és a pénztárcát íróasztalának a fiókjába dobta. - Itt jól megfér a ceruzákkal. Anyám nem nyúl a cuccaim-hoz... Most már tökéletesen megnyugodhatsz, szívi.

- Hagyd már ezt a szivizést... Ki nem állhatom.
- Nagyon jó - kuncogott a lány.
- Mi ebben a jó?
- Megvéd téled. Még képes lennél az eseteknek nézni.

Polgár Tibort érdekelte, hogy napközben ki tartózkodik otthon. Alapos oka volt, hogy ezt megtudja.

- Hátha hirtelen szükségem lesz a kulcsra - magyarázta. - Ha nincs senki itthon, akkor nem tudom megkapni.

- Már azt hittem, azért a kíváncsiság, mert egyedül akarsz itthon találni.
- Ez sem lenne rossz, de most a kulcsról van szó.

- Engem nem érdekel, hogy ez milyen kulcs és miért annyira fontos - vélekedett a lány. Aztán elmondta, hogy anyja csak délelőttönként van itthon ezen a héten. Ugyanis a nővérenek a kisgyereke beteg lett, kell valakinek mellette lennie. A férj kiküldetésben van, a nővére pedig délutános, és nem akar hiányozni a munkahelyéről. - Így anya a legjobb megoldás a számára. Este fél tizenegyre ér haza, anya meg ottmarad éjszakára is, minek bumlizzon olyan későn haza. Csak reggel jön meg. Rendbe tesz néhány dolgot, megfőz, leírja számomra az utasításait egy cédulára, és kész.

- Tehát éjszaka lényegében egyedül vagy a házban, no meg este is - állapította meg Polgár.

Demjén Edit tréfásan emelte a magasba mutatóujját.

- Na csak vigyázz - intette. - Ne biztasd magad semmivel sem.
- Nem erről van szó.
- Hát miről, halljam a mesét.

- Kíváncsi lettem volna, vajon félsz-e. A lány mérgesen legyintett.

- Te vagy a második, aki félősnek tart - mondta.

- Ki volt az első?

- Egy pacák tegnapelőtt este.

Megborzongott. Szívott egy utolsót a cigarettájából, és elnyomta a hamutartóban.

- Ismered? - kérdezte. - Hangja rekedt volt.

- Ugyan, honnan ismertem volna. Idegen volt. Azt kérdezte, kaphatna-e azokból a tulipánhagymákból, amelyek a kertben díszelnek. Ugyanis fekete tulipán is van, ami nagyon ritka. Hollandiából kaptuk. Mondtam, hogy anyám hobbija a virág, őt kérdezze meg, de most nincs itthon, csak délelőttönként. Azt válaszolta, majd benéz egyszer. Nos, közben megkérdezte, nem félek-e egyedül a házban... Ennyi volt az egész.

- Magas termetű volt, ferde, hegyes orral, széles vállal, a keze akár a szeneslapát - sorolta Polgár.

A lány hátrahajtott fejével nevetett,

- Szivi, te mindennel melléfogsz - mondta később. - Éppen az

ellenkezője volt... Csak tudnám, miért találgatsz, amikor mindig ráfázol.

- Nincs szerencsém.

- Hadilábon állsz ezzel. Ráadásul két napig eltűntél. Talán szert tettél valami állásra?

- Azért szaladgálok, úgy néz ki, sikerülni fog.

Demjén Edit vacsorával kínálta. Szendvicset akart készíteni, de Polgár udvariasan elhárította a kedvességét. Az idő már későre járt, és még várt rá egy feladat. Mielőtt elbúcsúzott volna, megadta lakásának a telefonszámát.

- A főbérő megengedte, hogy használjam - mondta. - Késő délután mindig megtalálsz.

- Tehát a hegy menjen Mohamedhez?

- Neked nincs telefonod, nem tudlak hívni. A példálódzást pedig hagyd a fenébe. Ha akadna számomra egy kis idő, hálás lennék. Kérlek, jelentkezz, de lehet, hogy ismét meglátogatlak.

Demjén Edit kikísérte, csinos arcán csalódottság látszott. Az út a kapuig a magas orgonabokrok között sötét folyosó volt. A földes utcában égtek a lámpák.

- Jó álmokat - szorította meg Polgár a lány kezét.

- Neked is, te reménytelen eset - felelte amaz, de hangjában nem volt harag.

Megvárta, míg a lány becsukta a kaput, aztán serény léptekkel indult a legközelebbi autóbuzsmegállóhoz.

9

Késő este Polgár Tibor felhajtott a Szabadsághegyre. A megbeszélt időpontban érkezett a Normafához. A parkoló olyan üres volt, mintha kisöpörték volna. Lent a messzeségben a város fényei hunyorogtak. Motorját leállította, aztán a közeli sétány egyik padjára telepedett. Lehúzta leberdzsekjének villámzárát, és cigarettára gyújtott.

Gondolatai a Tihamér utcai családi házban jártak. Egyáltalán nem érezte magát nyugodtnak.

Kisvártatva fénykéve hasította szét a sötétet. Egy fekete Mercedes érkezett. Megállt a parkolóban, lámpái kialudtak.

Polgár felállt a padról, hogy az érkező észrevegye. A sötétből az elhárítófőnök alakja bontakozott ki. Egyenesen a padhoz sietett.

- Jelentkezem, ezredes elvtárs - mondta az elhárítótsiszt.

- Jó estét, Hód - köszönt Bana. Kezet ráztak.

- Elég fura így bajusz nélkül - folytatta az ezredes -, de megértettem elhatározását. Nem szabad kockáztatni, nehogy a gyilkos netán magára ismerjen.

Az elhárítótsiszt abból a megfontolásból változtatta meg külsejét, hogy Zsolt László gyilkosa esetleg észrevehette, mikor a Rózsa utcában felbukkant.

- Ezredes elvtárs is szegényebb lett egy nosztalgiával - védekezett. - Már nem hasonlítok egy rumbazenekar bőgőjére.

Bana elnevette magát. Feltűnő jó kedve volt. Polgár mindebből azt a következtetést vonta le, hogy nagy lépést tett az elhárítás a rejtélyes gyilkosságok megoldása felé.

- Azért késtem pár percet, mert Beleznay tájékoztatott legújabb figyelésük eredményéről - magyarázta az ezredes. - Különbözn fogadja elismerésemet, hogy rátalált a páncélszekrényre. Megkaptam az üzenetét. Holnap Pintér szól a főkapitányságnak, hogy teljes erővel beszállunk az ügy felderítésébe. - Helyet mutatott a padon, és maga is rágyújtott.

- Most kit figyelnek?

Bana elmosolyodott.

- Csak mindent sorjában, Hód - mondta. - Elsősorban arra volnék kíváncsi, hogyan kapott szagot a páncélszekrény hollétééről.

Polgár beszámolt, hogy mi irányította figyelmét a MŰSZERT szövetkezetre. Részletezte, milyen indokkal kereste őket fel, és hogyan próbálta bele a nála levő kulcsot a páncélszekrény zárjába. Elmondta azt is, amit a gondnoknőtől hallott a Marika nevezetű tisztviselőnőről, és kifejtette azt a feltételezést, hogy a nő azonos azzal, aki Demjén Editet megfigyelte és követte.

Mikor szavait befejezte, az elhárítófőnök arcán széles mosoly terpeszkedett.

- Tökéletesen így van - szögezte le az ezredes. - Marika nem más, mint Kengyel Zsigmondné, huszonhat éves, gyermektelen, és még sorolhatnám tovább... A jelentés a kocsiban van, majd belenézhet, ha akar. Pintérék minden megállapítottak róla, amit csak lehetett.

- Hogy találták meg?

- A javaslata alapján ... Tegnapelőtt megjelent az Oktogonon, és észrevétlenül ismét a lány nyomába eredt, amikor az megszabadult újságjaitól, örülök, hogy hallgattam magára, és elrendeltem a figyelését. Megvallom, nem reménykedtem semmiben, hiszen ezt maga tudja a legjobban. Úgyszintén nem nyűgözött le ama ötlete, hogy tisztviselő lesz a takarítórészlegnél. Ráadásul kételkedtem abban, hogy az első mikrobusznál, amelyik feltűnik a Bazilikánál, nyomban betalált

Polgár töprengve bámult maga elé.

- Tehát tegnapelőtt történt - mormogta.

- Két emberünk végig követte. Zuglóból a nő egyenesen hazament. És most kapaszkodjon meg... Mit

gondol, hol lakik?

- Újpesten, a Rózsa utcában - vágta rá.

Bana Dénesnek leesett az álla, hosszú másodpercekig kapkodta a levegőt.

- Honnan a fenéből találta ki? - kérdezte hitetlenkedve.

- Abból, hogy ezredes elvtárs meglepetésnek szánva tette fel a kérdést...

- Na és?

- Engem már csak egy dolog lephet meg, és ez a Rózsa utcához kapcsolódik. Ezért vetődött fel bennem a lehetőség.

Bana magához tért:

- Ott lakik a férjével együtt.

- Tehát Beleznayék a nőt figyelik - állapította meg az elhárítótiszt.

Bana felkapta a fejét.

- Egy fenét a nőt figyeljük - mondta. - A férjet, Kengyel Zsigmondot.

Most Polgáron volt a sor, hogy csodálkozzon.

- Ugyan miért? - kérdezte.

- Mert más. egyéb mellett a személyleírás, pontosan ráillik ... Magas, széles vállú, az ajka vastag. Őszülő, harmincegy éves.

Az elhárítótiszt gondolataiba mélyedve szívta cigarettáját. Nem tudta elképzelni, hogy az ismeretlen tettes más lenne, mint Berend Oszkár, akire tökéletesen ráillik a személyleírás. Hogyan kerülhetett volna a kérdéses délután a takarítórészleg mikrobuszába Kengyel Zsigmond? Akkor a munkavezető vitette magát a többiekkel együtt a Bazilikához, őt vette észre Zsolt László, aki Balkóval volt. Azt elismerte, hogy valami kapcsolatnak kell lennie Berend és a nő között, De pont a férj? Ez egyáltalán nem illett bele nyomozásának a láncszemeibe. Véleményét nem rejtette véka alá.

Bana bosszús mozdulattal eltaposta cigarettáját.

- Bármennyire is csodálkozik, a férj az első számú gyanúsított - mondta határozottan.

- Hegyes, ferde orra van, ami lényegében feltűnő?

- Hagyja már a ferde orrot... Polgár makacsul megrázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy hegyes lenne az orra - mondta.

Bana olyan szusszantást hallatott, mint amikor a gőzmozdony fékezésre kényszerül a nyílt pályán.

- Mint említettem, vannak egyéb adatok is, amelyek a véleményünket támasztják alá - tagolta a szavakat.

Polgár ebből a megjegyzésből tudta, hogy az elhárítás vezérkara alapos vita után döntött a teendőkről.

- A férj lakatos egy vállalatnál, és gyakran utazik vidékre - folytatta az ezredes. - Jelenleg is kiszálláson van, Mátészalkán dolgozik, várhatóan a hét végén jön haza. Beleznayék ott vannak a nyakán. A munkahelyén óvatosan szimatoltunk. Akadt két tanú, akik látták, hogy a közelmúltban egy olyan hasonló kulcsot reszelgetett, mint amilyent a pénztárcában találtunk. Még meg is kérdezték tőle, hogy mi az, mivel nem ismerték a tolozáras rendszert... Ezenkívül Kengyel eljárta a kerületi tanácsnál, hogy miként

kaphatna a felesége kulcsmásolásra engedélyt. Ilyen gépet akar beszerezni, és az asszony otthon maradna. Ezért aztán nem a nőt figyeljük, hanem őt - magyarázta az elhárítófőnök. - Azt nem vitatom, hogy a nő szerezte meg az eredeti kulcsról a másolatot. Sőt nem kétlem azt sem, ő tájékoztatta a férjét, hogy a páncélszekrény milyen fontos találmányt rejt, ami miatt már nem egy nyugati cég tárgyalópartnert küldött, hogy érdeklődjenek a szövetkezetről. Ez üthetett szöveget a fejükbe, hogy a találmányt megszerezzék és valamiképpen külföldre juttassák. Lehet, hogy kintről is kaptak nyílt, vagy burkolt célzást erre. Ezt még nem tudjuk, de ráérünk majd akkor töprengeni, ha a kétszeres gyilkossággal is megalapoztuk a gyanúkat.

- Ezt már megalapoztuk - vetette közbe az elhárítófőnök. - Hiszen, már Balkó meggyilkolása felkeltette érdeklődésünket, amikor tisztázódott az indíték.

- A bizonyításra gondoltam.

- Mindkettőt bebizonyítjuk,

- Mielőtt elfelejteném - szólt az ezredes -, Kengyelné útlevelekérelmet adott be. Jugoszláviába akar utazni.

- És a férj? Bana a fejét rázta.

- Ő nem - mondta.

- Ez azért érthetetlen - vélekedett az elhárítófőnök. - Vajon miért nem folyamodott útleveleért?... Ketten vannak egy hajóban, az egyik ki akar szállni, a másik meg hagyja. Itt valami nem egyezik.

- Hód! - mondta figyelmeztetően az ezredes. - Nekem most ne teremtsen újabb rejtélyeket, és ne kívánja, hogy mindenre magyarázatot adjak, amikor nem tudok. Legyen elég az ilyen ötletekből. Elégedjünk meg azzal, ami jelenleg a kezünkben van. Majd elválnak, hová lyukadunk ki. Most csak ott oltuk a tüzet, ahol perzsel minket.

Hűvös szellő kerekedett.

Polgár Tibor felhúzta lemeberdzsekjének villámzárát. Kíváncsi volt, hogy az elhárítófőnök milyen eredményt vár Kengyel Zsigmond figyeltetésétől. Konkrétumot nem tudott elképzelni, hacsak valami külföldi megbízó nincs a háttérben, akivel a férj kapcsolatot teremt. Ennek, ellenére nem tudta azt a feltevést elfogadni, hogy Kengyel lenne az első számú gyanúsított. Neki megvolt erre a kiszemeltje, és mellette épp elég tény szólt.

- Kíváncsi valamire? - kérdezte az ezredes. - Vagy még nem teljesen tiszta maga előtt a dolog.

- Semmit sem értek, és semmi sem tiszta. Bana elhúzta a száját, és elismerően bólintott.

- Bátor beismerés - állapította meg. - Nem hiszem, hogy találnék magam körül még egy ilyen beosztottat.

- Köszönöm - mondta rezignáltán az elhárítófőnök. - Én merőben másvalamit nem értek.

- Éspedig?

- Nem az ezredes elvtárs meggyőződését támasztja alá.

- Mondja csak bátran. Már megszoktam, hogy olykor merőben

más úton járunk, de ez a munkánkból fakad. Ezért még soha nem haraptam le az orrát.

- Sovány falat lenne.

Bana nevetett.

- Azt nem értem - kezdte az elhárítótiszt -, hogy aki eltüntette a munkalapot, miért nem tette ugyanezt a raktárban elfekvő anyagkivételzési bizonylattal?

- És ez döntően fontos?

- Szerfölött... Lehet, hogy ez adja a megoldás kulcsát a kezünkbe.

Az elhárítófőnök mélyet sóhajtott. A pad támlájának vetette hátát, és cigarettát kínált. Rágyújtottak.

- Fejtse ki az elképzelését - mondta. - Egy szóval sem fogom félbeszakítani, csak az a kívánságom, hogy tények legyenek, ötlet sejtés, érzések kizárva. Érthető?

Polgár bólintott.

Az volt a véleménye, hogy a nő, Kengyel Zsigmondné összejátszott Berend Oszkával. Talán akkor ismerték meg egymást, amikor az irodaépületet festés után takarították, és a munkavezető állandóan a helyszínen volt. A nőnek sikerült mintát vennie a páncélszekrény eredeti kulcsáról. Ezután főzhették ki tervüket. A mintáról készített hamis kulcs Berendhez került. Állandóan magánál hordhatta a pénztárcájában. Azon a délutánon azonban Balkó Bálint ellopta tőle a kistáskájából. Berend észrevette, és követte a zsebtolvajt a kapu alá. Annak azonban még volt ideje a pénzt kiemelni, és a tárcát a számára érdektelen kulccsal a kukába dobni. Miután a munkavezető leütötte a zsebtolvajt, hiába forgatta ki annak zsebeit. Berend tartott attól, hogy a rendőrség megtalálja a hamis kulcsot, és ez gyanút kelthet. Szimatolhatnak munkahelyén, a takarítórészlegnél, megnézik, milyen vállalatoknál és hol dolgoztak, így egyenes az út a MÜSZERT-hez. Ott pedig rátalálnák a páncélszekrényre, amelyet nyit a hamis kulcs. Berend attól is tartott, ha a zsebtolvaj életben marad, felismeri. Ezért követte a mentőt és megtudta, melyik kórházba vitték, hol fekszik, és egyáltalán kicsoda. Aztán a következő nap cselekedett. Később eltüntette az irodából a munkalapot, amely tanúsította, hogy a MÜSZERT-nél munkát végeztek. Az anyagkivételzési bizonylatról azonban elfelejtkezett. Így az nem semmisült meg, és nyomra vezetett.

Ahhoz nem férhetett kétség, hogy Zsolt László a munkavezetőt ismerte fel. Az sem volt vitatott, hogy a zsebtolvaj Berend Oszkárt lopta meg.

- Az előfordulhatott, hogy a minta alapján a nő férje, ez a Kengyel Zsigmond készítette a hamis kulcsot, de könnyen lehet, nem tudta, milyen célra akarják felhasználni - mondta befejezőképpen az elhárítótiszt.

Bana leszegte a fejét, úgy pillantott beosztottjára.

- Ennyi az egész? - kérdezte.

- Erről a kérdésről igen.

- Ha jól emlékszem a tájékoztatására, azt állította, hogy azon a raktári kivételzésen Berend aláírása szerepel.

- Ezzel tanúsította az anyagfelvételt a takarításhoz.

Bana Dénes gyors egymásutánban megszívta cigarettáját, és eldobta a csikket.

- Egyetért azzal, hogy ez egy óriási baklövés a részéről? - kérdezte.

- Bizony az...

- Mivel magyarázza, hogy ilyen dörzsölt és elvetemült bűnöző, aki két gyilkosságot is elkövet, valamint felkészül egy fontos találmány megszerzésére, ilyen szarvashibát követ el?

Polgár vállat vont.

- Nem gondolhat mindenre - vélekedett. - Hiba minden számításba becsúszhat. Elfelejtkezett a

raktárban levő kimutatásról.

- De akkor sem ilyen szarvashiba csúszik be... Nem érzi, hogy ennél sántít az elképzelése?
- Lehet...

Bana fojtottan felcsattant:

- Határozott választ adjon... Igen vagy nem.
- Igen, sántít az elképzelésem, de bízom abban, hogy akad majd valami, és ez alátámasztja. Legalább megpróbáltam valami magyarázatot találni arra, hogy miért nem vészett nyoma az anyagkivételzésnek, ha már egyszer a munkalap eltűnt.

Bana a fejét csóválta.

- Értse meg, Hód, abban a kérdésben nincs nézeteltérésünk, hogy aki a munkalapot eltüntette és a raktárban meghagyta a másik dokumentumot, súlyos hibát követett el - mondta. - Vita tárgya az illető kiléte. Maga Berend mellett kardoskodik, elismerem, nagyon logikusan, de ezt Kengyel felbukkanása miatt, az új tények alapján elvetem.

- Ezredes elvtárs mire tippel?
- Konkrétan még senkire, de a lakatosnak benne van a keze. Polgár hosszan hallgatott. Akadt ugyan más elképzelése is, de az

annyira bizarr volt, hogy nem akarta szellőztetni. Ha újabb ötlettel áll elő, az csak felpaprikázta volna az elhárítófőnököt. Mert az ötletét semmi tény nem támasztotta alá, csupán egy sejtésből fakadó gyanú.

Bana elmosolyodott:

- Képzem, mennyire sajnálja, amiért nem tudott meggyőzni
- Nem erről van szó...
- Hát miről?

Polgár leejtette a körmére égett csikket, és gondosan eltaposta.

- Arra gondoltam: mi lenne, ha egyikünknek sem lenne igaza a tettes kilétét illetően - mondta csendesen.

- Akkor olyan kátyúba jutnánk, amelyből nem tudnánk egykönnyen kimozdítani a szekerünket.

Polgár emlékeztette főnökét, hogy már régebben támadt egy ötlete Demjén Edittel kapcsolatban. Miután az ezredes bólintott, közölte, hogy ezt ma este megvalósította.

- És mi volt ez? - kíváncsiskodott az ezredes.
- Találtam egy elfogadható mesét, és rábízta a pénztárcát a kulccsal együtt, hogy megőrizze a számomra.

Az elhárítófőnök meghökkent. Igaz, korábban már megvitatták, hogy az akkor még ismeretlen nő vajon miért figyelhette meg a lányt és követte lakhelyéig. Akkor egyetértett azzal a feltételezéssel, hogy ezt valakik tudni akarják. Mégpedig abból a megfontolásból, hogy Demjén Editnél lehet az ellopott pénztárca.

- Gondolja, fennállhat egy csapda? - kérdezte bizonytalanul.
- Nem csapdára gondoltam, hanem arra, hogy feldobjuk nekik a labdát. Kapják el, és fussanak vele.

Bana arcán töprengés ült.

- Tehát adjuk a kezükbe a kulcsot - mondta. - Erre gondolt?

- Igen. Kengyelne mozgása elárulja, azt hiszik, a lánynál lehet a pénztárcával együtt. Nekik a kulcsra rettentő nagy szükségük van. A régi mintát nem használhatják, újat pedig az eredetiről nem vehetnek. Céljuk megvalósításához, hogy a találmányhoz hozzáférjenek, meg kell találniuk a kulcsot.

- Tehát ezért kérte el tőlem...

- No meg azért is, hogy alkalomadtán kipróbáljam - mondta az elhárítótiszt. - A próba már sikerült, most az ötlet kivitelezése következett. Természetesen a házat ezután már figyelniük kell.

Bánát különösebben nem ragadtatták el a hallottak. Arca inkább aggodalmat fejezett ki.

- Ha most Kengyel nem lenne vidéken, akkor megnézhetné magát, amiért kész tények elé állított - mondta zsörtölődve. Arra nem gondolt, hogy ezt előbb meg kell beszélnie velem?

- Ezredes elvtárs szabad kezet adott, hogy cselekedhetek a belátásom szerint.

Bana ingerülten legyintett.

- Igaz, de arról nem volt szó, hogy kockázatos helyzetet teremtsen - mondta. - Van arról fogalma, hogy a lányt milyen veszedelembé sodorja?

- Ha már itt tartunk, emlékeztetnem kell ezredes elvtársat, hogy éppen erre hívtam fel a figyelmét. Csak nagy nehezen sikerült elérnem, hogy Demjén Editet figyeltesse. Ennek köszönhető, hogy előtérbe került Kengyelne.

Bana mélyét nyelt, és úgy kapott cigarettája után; mintha napok óta nem dohányzott volna.

- Akkor ez csak feltételezés volt - mondta, miután rágyújtott. - De a veszély, amely a lányra leselkedhet, ma már bizonyosság. Ezt nagyon jól tudja.

- Este még nem tudtam erről a bizonyosságról. Csak most kaptam tájékoztatást.

- Még jó, hogy Kengyel Mátészalkán van, és állandó figyelés alatt áll.

Az elhárítótisztnek az volt a véleménye, hogy Kengyelne társa alkalmas pillanatban behatol majd Demjének családi házába, és mindent felkutat. Szándékosan "társat" mondott, és nem férjet.

A különbség elkerülte az elhárítófőnök figyelmét.

- Biztos a lány szobáját kutatja át elsőnek, és könnyen rátalál a pénztárcára - vélekedett az elhárítótiszt. Dokumentálnunk kell a behatolást aztán követni az illetőt. Biztos vagyok abban, hogy erre napközben fog sor kerülni, mivel kora délután nincs senki otthon. Az asszony a nagyobbik lányánál van, Demjén Edit pedig az újságokat árulja. Ekkor pedig a lány nincs közvetlen veszélynek kitéve.

Bana Dénes az elhangzottakat fontolgatta.

- Rendben van - bólintott. - Intézkedem, hogy a hét végén beinduljon a verkli, a házat figyelők készüljenek fel titkos fényképfelvételek készítésére a behatolóról.

- Miért várunk holnaputánig?

- Mert Kengyel előreláthatóan szombat hajnalban érkezik csak haza.

Polgár bólintott.

- Persze, ő az első számú gyanúsított - jegyezte meg.

- A fények ezt mutatják ... ő készítette a hamis kulcsot.

Felvetődött az elhárítás lesben állása a MÚSZERT irodaépületénél. Mindketten egyetértettek abban, hogy ez még várhat. Ugyanis míg a hamis kulcs nincs a kezükben, nem férhetnek a páncélszekrény tartalmához.

- Abban a pillanatban, ha feltételezésünk beigazolódná és a kulcs eltűnik a lánytól, azon nyomban láthatatlan falat vonunk az irodaépület köré - magyarázta az ezredes. - Ott lesz a csapda, és Kengyelék szépen beszélnek... Illetve az ismeretlen gyilkos - sandított beosztottjára -, ha így magának jobban tetszik. Polgár nevetett.

- Nem leplezem elégedettségemet - mondta.

Visszamentek a parkolóba. Az elhárítótiszt megjegyezte, ha alkalmat kapna rá, egyszeriben eldönthetnék a vitát az első számú gyanúsított kilétét illetően.

Bana Dénes kérdően nézett.

- Egy tanúnk van, aki látta - mondta a fiatalember. - A taxisofőr, aki követte utasával a mentőt. Elég volna, ha titokban megmutatnám neki Kengyelt, aztán később, ha ezredes elvtárs úgy kívánja, Berend Oszkárt. Egy ugrásra lakik Zuglótól, megnéztem a kartonját.

- Hol?

- Rákospalotán.

Bana beleegyezően bólintott.

- Rendben van - mondta. - De nehogy azt higgye, hogy megváltoztatta máris a véleményemet. Adjunk mindenre lehetőséget. Jövő hétén Kengyel nem utazik, vidékre, összehozzuk a dolgokat... Nem akarja átolvasni a Kengyelnéről készült jelentést? Itt van a kocsimban.

Polgár egy pillanatig habozott, aztán megrázta fejét.

- Gondolom, ha ezredes elvtárs valami lényegest talált volna, a tudomásomra hozza - mondta. Ekkor még nem sejtette, hogy elég lett volna egy pillantást vetnie a jelentésre, homlokegyenest más lenne a véleménye. Az a bizarr ötlet, amely megfordult benne, nem marad homályos sejtés, hanem valósággá válik.

- Aludjon jól - nyújtotta kezét az ezredes -, és nehogy agyongolgozza magát az íróasztalnál. Tartsa nyitva a fülét és a szemét, hátha rábukkan még valamire Kengyelnével kapcsolatban.

Az óra mutatója közel járt az éjfélhez. Miközben motorjával lefelé hajtott a Szabadság-hegyről, állandóan Demjén Edit járt az eszében. Nem hagyta nyugton az a gondolat, hogy a lány éjszakára egyedül van otthon. Napokkal előbb még nem törte ezen magát. Most, hogy a pénztárcát rábízta, már másként vélekedett. Minden logikus következtetés amellet szölt, hogy Berend Oszkár a titkos látogatásra nem az éjszakát választja. Majd azt a pillanatot fogja kilesni, amikor senki sincs otthon. Jóllehet, nem tudja biztosan, hogy a pénztárca a lánynál van-e. De megkísérli, hogy meggyőződjön róla.

Néhány percnyi távolságra volt csak a lakásától, és még mindig nem nyugodott meg. Azt fontolgatta, vajon elvárható-e a logikus gondolkodás a mindenre elszánt kétszeres gyilkostól. Kiszámítható-e a legközelebbi tette. Megpróbálta elúzni aggodalmát. Berend már napok óta meglehetett volna, hogy kilesve az alkalmat, behatol a házba, mégsem szánta rá magát. Pedig megkapta Kengyelnétől a tájékoztatást.

Tudta, ha a pénztárca nem volna a lánynál, sokkal nyugodtabb lenne. Nem ment haza. Ráhajtott az Erzsébet-hidra, és Zuglónak vette az útját. A Tihamér utca közelében leállította motorját, és gyalog folytatta útját. Elkerülte a főútvonalat, és egy mellékutca sarkán húzódott fedezékbe, a kerítés mellé.

Innen jól látta a házat és a bejárati kaput. Figyelését megkönnyítette, hogy a kerítés mellett volt egy villanyoszlop, és a gyér fény megvilágította a járdát.

A környék kihált volt. A kis kertes utca családi háza a sötétbe veszttek.

Talán egy félóra múlt el tétlen várakozásban, amikor a távoli sarkon valaki befordult az utcába. A kerítéshez lapult, készen arra, ha kell, nyomban eltűnjön. Még nem látta, ki az érkező. Kiderült, hogy nő. Sietős léptekkel jött, nadrágot viselt. Demjének háza előtt megállt, és a kapun matatott. A rávetődő fény felismerhetővé tette. A lány volt az. Egy pillanat, máris eltűnt a kert bokrai között. A házban lámpa gyúlt, a kiszoba ablaka világos lett.

Meglepetten állt a sötétben. Arra nem számított, hogy éppen Demjén Editet fogja látni. Igaz, másra sem. Csupán magát kívánta nyugtatni leskelődésével. De vajon hol járt a lány ilyen későn? Milyen sürgős dolga lehetett amely az éjszakába nyúlt? Egymás után két cigarettát is elszívott.

Később kialudt a villany a lány szobájában. Az utca csendjét csak a macskák ismerkedő nyávogása törte meg, olykor kutyák vakkantottak. Egy lélek sem moccan.

Sokáig állt még a sarkon. Csak akkor mozdult, amikor hajnalodni kezdett. Órájára nézett, és motorjához indult. Nem volt álmos. Inkább egy meleg zuhanyt kívánt, mint az ágyat. Azt azonban sejtette, hogy kemény napnak néz elébe, amiért nem pihente ki magát.

10

Polgár Tibor reggel frissnek érezte magát. Az irodában, ahogy a többiek tették, megitta a szokásos kávéját, és munkához látott. Nem látszott rajta, hogy az éjszakát ébren töltötte. Tíz óra tájt azonban rátört az álmoság. Arra eszmélt, hogy feje elnehezül az íróasztal felett. A mosdóban hideg vízzel alaposan megpaskolta az arcát. Ez valamelyest segített. Tudta, csak rövid krízisen kell túl tennie, és utána ismét rendbe jön.

Kisvártatva kitisztult a feje. Viktória és a másik nő nyakig volt a munkában, nem figyeltek semmire. Egy papírlapot húzott maga elé, és úgy tett, mintha számolna. Holott csak hosszú vonalakat és apró köröket rajzolt, amelyek metszettek egymást. Berend Oszkár hazatérését rekonstruálta. A legrövidebb utat kereste a Bazilikától Rákospalotára. A kisérdalatti ebből nem maradhatott ki.

Apró darabokra tépte a papírt, és a szemétkosárba dobta. Nem tudott napirendre térni Demjén Edit éjszakai útja felett. Nem talált semmi magyarázatot arra, vajon hol lehetett. Egyáltalán, mi volt az a sürgős dolog, ami kimozdította a lányt otthonról? Ottléte során semmi jel nem mutatott arra, hogy készülne valahová. Emlékezett a lány apró ásitásaira. Igaz, vacsorával kínálta, de nem tartóztatta, mikor menni készült. Lehet, mindez összefüggésben van a pénztárcával, amit otthagyt? Talán értesített valakit a különös kérésről? Megtárgyalták, hogy milyen okból tehet?

Megrázta a fejét, hogy elúzza nyugtalanító gondolatait.

- Valami nem stimmel, Tibi úr? - szólalt meg a sovány nő.

- Dehogyan - vágta rá.

- Olyan durcás arcot vág, mintha valamiben melléfogott volna... Sikerült tegnap elintéznie az ügyét ?

- Valamennyire igen...

- Megnyugodhat, senki sem kereste, bár ezt előre megmondtam. Később úgy tett, mintha a töltőtollat keresné, pedig az ott volt a belső zsebében. A nőket is megkérdezte, nem látták-e Azok a fejüket rázták.

Kiráncigálta íróasztalának fiókjait, és beletúrt tartalmukba. A két tisztviselő is a segítségére sietett, még az irattartó szekrénybe is belenéztek. Az volt a szándéka, hogy okot találjon a raktárba menetelhez.

- Biztos otthagytam tegnap - vélekedett. - Megyek és megnézem, elvégre eredeti Parkerről van szó.

Viktória kihasználta az alkalmat, és egy csomó papírt nyújtott át, amelyek kivételezett anyagok visszaigazolását tanúsították.

- Kérem, adja át Józsi úrnak - mondta. - Legalább nem kell hátramennem. Minden köpenyem beszívja azt a vacak tisztítószerszagozt. A múltkor is úgy éreztem magam, mintha hipóban áztattak volna.

Az idős ember készségesen fogadta, de kérdésére a fejét rázta.

- Hacsak le nem esett és el nem gurult valahová - mondta. - Mert én nem találkoztam töltőtollal.

Átnézték a széles asztal környékét, ahol tegnap dolgoztak.

- Lehet, a kartonok közé csúszott - vélekedett Polgár.

- Hát nézze meg, Polgár szaktárs, ott vannak a dobozok - mutatott a polcra az idős ember.

Átpergette a dobozokban levő kartonokat, az anyagkivételezést tanúsító jegyeket. Nem találta a helyén a kérdéses papírt. Tehát valaki már azt is eltüntette. Indult volna, amikor a raktáros utána szólott:

- A szárazkóró kolléganőnk megsértődött tegnap. Azt hitte, az öreg Józsi slamposkodott, amiért az adatok nem egyeznek. De leesett az álla, amikor az orra alá toltam a kimutatásomat.

- Ilyen apró hibák előfordulhatnak, de azért jó, ha vigyáz a maga dolgára.

Az idős ember arcán elégedett arckifejezés ült. - Nem ejtettek a fejem lággyára - mondta. - Húsz éve raktárnokoskodom, rajtam hiányt még nem vertek el. Polgár elgondolkozva dörzsölte meg az állát.

- Nem kérték be azt az anyagkivételezési jegyet? - kérdezte.

- Miért tették volna?

- Gondolom, hogy új munkalapot töltsenek ki.

- Akkor jöjjenek ide, de azt nem vagyok köteles kiadni a kezemből. Én felelek a raktárért minden tekintetben. Van itt sütnivaló - bökött a fejére a raktáros. - Bármikor fedezni tudom magam, ha ismét vita kerekedne.

- Nagyon előrelátó...

- Naná, majd nem vagyok az. Itt komoly pénz forog kockán, súlyos ezresek. Nem ritka az olyan munka, hogy egyszerre tizenötezer forint értékű tisztítószert adok ki. Csoda, hogy nálam a papír beszél és az aláírás? Itt észnél kell lenni. A vitát kiváltó dokumentumot elzártam, nem hagytam a dobozban. Majd ha minden tisztázódik, visszateszem. Most már tudta, miért nincs a helyén a kérdéses karton. Tehát a hibát tanúsító nyomot még nem kísérelték meg eltüntetni. Vagy ha igen, azt már nem találták a helyén. Elismerően nézett az idős emberre.

Déltájt egyedül maradt az irodában. A két nő kiszaladt a közeli üzletbe valami harapnivalóért. Felvágottat hozott velük, két zsemelével. Bordás Lajos váratlanul elvakkantotta magát a szobájában. A jelzés Viktóriának szólt. Nem mozdult íróasztalától, a számolással bibelődött.

A részlegvezető néhányszor kiáltott még, aztán elhallgatott. Kisvártatva nyílt az ajtó, és megjelent a biliárdgolyó-fej.

- Hol van az a satrafa? - kérdezte szúrósan. Lerítt róla, neheztel, amiért Polgár nem csörtetett be hozzá.

- Ebédet vesznek.
- Már dél lenne? - ébredezett a kövér férfi. Megnézte az óráját.
- Pontosan tíz perce múlt - mondta.
- Ha visszajön, robbanjon be - közölte. Feje eltűnt a nyílásban, az ajtó döngve becsapódott.

Amint azok visszaérkeztek, átadta az üzenetet. A sovány nő letette a vásárolt élelmiszert az íróasztalra, és bement a részlegvezetőhöz. A szobából csak Bordás recsegő hangja hallatszott ki. Egyfolytában mérgelődött, vaskos káromkodásokkal fűszerezve szavait. Mikor Viktória előbukkant, az arca elárulta, hogy a csatából vesztesen keveredett ki. Lógó orral pakolta ki cekkerét.

- Ha Oszi úr telefonálna, azonnal be kell jönnie - közölte.
- Ezért volt ilyen balhé? - kérdezte a másik nő. Viktória legyintett.
- Lajos úr azt állítja, már reggel figyelmeztetett, ha Oszi úr telefonál, közöljem vele, délre legyen itt - mondta kesernyésen. Elosztotta az enivalót. Polgárnak két zsemlét adott, három szelet vastag parizerrel.
- Pedig én nem emlékszem erre... Most meg dühöng, mert mindjárt elmegy, és Oszi úr sehol.

Polgár kifizette az enivalót, és megköszönte a szívességet, amiért nem neki kellett kimennie.

- Legfeljebb csak a munkaidő végén fog előkerülni - folytatta Viktória. - Persze, őt sem értem. Biztos egy csomó szabadidőt csinál magának, ha azt mondja a telefonba, hogy pendlizik egyik munkahelyről a másikra.

- Lehet, hogy be se jön, csak holnap reggel - jegyezte meg másik nő. Aztán nekilátott az ebédjének.

Viktória a fejét rázta.

- Négyre biztosan befut, hiszen ma péntek van - mondta - Holnap pedig szabad szombat. Lajos úr egy csomó dolgot meg akar beszélni, mert két hétig nem találkoznak.

- Miért? - nézett fel Polgár.
- Hétfőtől szabadságra megy, és Oszi úr helyettesíti majd, ő lesz a főnök.
- És ezt tudja?

Viktória kis bicskájával aprólékos gonddal szeletelgetett egy kiflit, és kente fel a vaját a darabokra.

- Persze hogy tudja - felelte anélkül, hogy felnézett volna elfoglaltságából. - Reggel, mikor bejelentkezett telefonon, tréfásan már főnöknek szólítottam. Bement, hol található a délelőtti folyamán ... Á délutánról megjegyezte, hogy pendlizik, ne is keressem. - Akkor nem is fog előbb bejönni - jegyezte meg Polgár.

- Lajos úr meg azért vicсорít, mert már nem akart visszajönni. Dolga van valahol. Így azonban kénytelen lesz, ha Oszi úrral találkozni akar.

Végszóra Bordás bukkant elő a szobájából.

- Ha Oszkár megjönne, várjon - recsegte. Szeme villámokat szórt a sovány nőre. - Visszajövök. Ha netán késnék, akkor is várjon meg. Érthető? - kiment az irodából, és az ajtót úgy bevágta maga után, hogy az ablaküvegek beleremegtek.

Polgár, befejezve az evést, cigarettára gyújtott. Az ablakon át az udvart bámulta. A Barkasból egy csomó vödröt rámostak ki. Bordás lépett a kocsinhoz. Néhány szót váltott a sofőrrel. A torzonborz hajú fiatalember bólintott, mire a kövér férfi feltornászta magát a mikrobuszba. Kisvártatva a sofőr is elfoglalta helyét, és kihajtottak a kapun.

Gondolatai Berend Oszkár körül forogtak. Mióta megtudta, hogy mit rejt a páncélszekrény, sokat töprengett, mely időpont lenne a legmegfelelőbb a találmány ellopására. Tudta, hogy ez mást is foglalkoztat, és remélte, mindketten logikus következtetésre jutnak. Egy ilyen jellegű bűncselekmény elkövetésére alkalmas időpontnak a hétvége mutatkozott, főként, amikor szabad szombat van. Mégpedig abból a meggondolásból kiindulva, hogy a tettes késlelteti a felfedezés időpontját. Nem mindegy ugyanis, hogy mikor fedezik fel a találmány eltűnését. Az időnyerés itt egérutat jelenthet a számára. Az irodaépület pénteken késő délután már üres, a műhelyek a telepen úgyszintén. Hétfő reggelig csak a portás van ott. Az is a kapunál levő fülkében, lehet, ki sem moccan onnan. Három éjszaka követi egymást, mindegyik alkalmat kínál a behatolásra.

A hamis kulcs azonban nincs a tettes birtokában. Az most ott lapul a családi ház kishálószobájában, a lány íróasztalának a fiókjában. A tettesnek előbb azt kell megszereznie. Csak ezután kerülhet sor a páncélszekrény kinyitására.

Arra a következtetésre jutott, hogy a mai délután a legkritikusabb. Ha nem történik semmi, akkor a következő hétvége az érdekes. Mindig a hétvége. Pénteken három legyet üthet egy csapásra a tettes. Délután megszerezheti a hön óhajtott kulcsot, éjszaka behatolhat az épületbe és kinyithatja a páncélszekrényt, *de* a legfontosabb: három nap előnyt nyerhet a felfedezésig.

Elynomta cigarettáját, és felpattant a székről.

- Maga is el akar menni, Tibi úr? - kérdezte Viktória.

- Most jutott az eszembe, hogy tegnap elfelejtkeztem egy nagyon fontos dologról, amit még el kell intézennem. Nem tudom, most mit tegyek?

A sovány nő vigyorgott.

- Ma megint mindenkinek mehetnékje támadt - jegyezte meg gúnyosan. - Megint tarthatjuk ketten a frontot - célzott az idős tisztviselőnőre.

Polgár olyan arcot vágott, mint akinek az orra előtt ment el az utolsó vonatja.

- Igen fontos dolog miatt kellene elmennem, Viktória - mondta. - Még az egyszer legyen megértő főnök velem szemben. A munkával elkészültem hétfőig.

- De Lajos úr visszajön ... És ha keresni-fogja?

- Mondja azt, előtte mentem el néhány perccel. A dolgom halaszthatatlan.

- Nő lehet a háttérben...

- Egészen másról van szó.

Viktória megértően sóhajtott.

- Legyen hát, Tibi úr - mondta. - Szedje gyorsan a lábát, nehogy lekésse azt a fontos dolgot.

Polgárt nem kellett biztatni. Egy pillanat alatt az utcán volt. Párás, fülledt meleg fogadta, az ég fátyolfelhős volt. Egyenesen hazasietett. Letusolt, átöltözött. Motorosruháját vette fel. Mielőtt eltávozott volna, felhívta közvetlen vonalán az elhárítófőnököt. Tájékoztatta, hogy az Oktogonra indul Demjén Edíthez. Erre azért volt szükség, nehogy a lányt figyelő két ember munkáját megzavarja. Azok nem ismerték, ha nem kapnak utasítást, követni fogják. Ezt pedig feleslegesnek tartotta. Az ezredes megígérte, hogy azonnal intézkedik. Amint meglátják a lánnyal, a figyelők abbahagyják munkájukat.

Demjén Editét a szokott helyén találta. Már alig, néhány újságja maradt. Meglepődött, amikor meglátta.

- Nicsak! - kiáltott fel. - Ez rendkívüli világnap, hogy megjelenisz itt.

- Gondoltam, lesz egy kis időd.
- Milyen sanda tervet forralsz? Bizonytalan mozdulatot tett a kezével.
- Fagyalalozhatunk - mondta, majd hozzátette: - Esetleg ihatsz egy pocakos hadfit is, ha kedved tartja.
- Ilyen jól vagy eleresztve?
- Akad a zsebemben egy kis apró. Demjén Edit beleszimatolt a levegőbe.
- Zaciszagot érzek rajtad - állapította meg.
- Nem ismerem a zálogházakat.
- Figyelmeztetlek, ne investálj belém egy vasat sem. Kútba dobott pénz, amit rám költesz.

Polgár vállat vont.

- Van olyan, aki állandóan a reménytelen lovakat fogadja meg, mégsem hagyja abba - mondta.
- Fordulj fel - vágta rá a lány, és az úttestre perdült maradék újságjaival.

Kisvártatva túladott az utolsón is.

- Nos, hová bújjunk el? - fordult a lány Polgárhoz.
- Nekem mindegy, ahová a kedved tartja. -
- Ne menjünk messzire.

A Savoy volt a legközelebb. Az eszpresszórészben foglaltak helyet. Két feketét rendeltek üdítővel. A lány arról beszélt, hogy egy hónapig nem árul újságot, mert nyakán vannak a vizsgák, és épp elég tanulnivalója van. Érdeklődött, hogy Polgár hol dolgozik, de kitérő válaszokat kapott.

- Úgy szeretheted a munkát, mint az ördög a tömjénfüstöt - állapította meg. Hangja keserűen csengett.
- Javíthatatlan vagy. Egyáltalán szándékodban áll valaha is rendes munkát tálalni?
- Meglásd, megleplek veled.
- Na, arra várhatnék.

Polgár cigarettára gyújtott.

- Mire elvégzed az egyetemet, stabil állásom lesz - ígérte.
- Miből élsz addig? Elsiklatta füle mellett a kérdést.
- Persze, a legszívesebben veled szövetkeznék - mondta, és csettintett a nyelvével.
- Velem? - bámult a lány. Mélyet bólíntott.
- Én orvos leszek - folytatta a lány. - Mire szövetkezhetsz a nyolc általánosoddal?
- Legyél kórboncnok.
- Te meghülyültél...

- Ha kórboncnok lennél, elmennék hozzád boncsegédnek. Betegre keresnénk magunkat. Te darabolnál, és meg mindent stoppolnék csinosítással, kozmetikázással. A borraival pedig risztbe vágnánk ... Na, mit szólsz az ötletemhez?

Demjén Editnek leesett az álla, de gyorsan magához tért.

- Jól figyelj, Casanova - emelte a magasba mutatóujját. - Ha nem hagyod abba a hülyeségeidet,

nyomban itthagylak. Nekem ne lökj ilyen megemészthetetlen szöveget. Ha velem vagy, beszélj komolyan. Érted?

Polgár bólintott. Megszívta cigarettáját, és a füstöt félrefújta.

- Egyáltalán, mit akarsz tőlem? - folytatta a lány. - Hol eltűnsz, hol megjelenesz, és állandóan ugratsz. Ráadásul az eseted sem vagyok és ...

- Honnan tudod ezt ilyen biztosan? - vetette közbe Polgár.

- Te mondtad.

- Az régen volt.

- Talán átprogramoztad magad? - élcelődött a lány.

Polgár az órájára lesett. Úgy vélte, még korai az idő. Elnyomta cigarettáját.

- Ha hiszed, ha nem, tetszel nekem - mondta. - A többit rád bízom. Most már tudod, miért kerülgetlek. De nem forralok semmiféle sanda tervet veled kapcsolatban, és nem árok csapdákat, hogy belesétálj.

Demjén Edit kutató pillantást vetett, ujjával a haját babrálta. Arca komoly volt és elgondolkozó.

- Majd elválik - jegyezte meg. - Én sem vetek neked semmiféle csapdát.

Értetlen arcot vágott.

- Ne csodálkozz - folytatta a lány. - Manapság minden fiatal nő az első vihar után férjet akar fogni, és ehhez csapdákat állít. Rád ilyen nem leselkedik.

- Tehát vegyem úgy, hogy neked még nem volt viharod.

- Ne vedd úgy! Volt már nekem is egy viharom, ha éppen tudni akarod, csak nem áll szándékomban még férjhez menni. Főként az ilyen fickókhoz, amilyen te vagy, szívi.

- Kösz a bizalmat. Látom, számíthatok rád. A lány nevetett.

- Akár a lyukas vödörre - mondta. Közömbös témára váltottak. Az idő múlt. Polgár konyakot akart rendelni a lánynak, de az elhárította. Evett egy szelet tortát, és még két üdítőt kértek. Kora este volt, amikor felálltak az asztaltól.

- Hazaviszlek - mondta Polgár. - Itt a motorom a közeli utcában.

- Csak akkor, ha valami vacsorával megkínálhatlak.

- Elfogadom.

- Helyes, így nincs az az érzésem, hogy kihasználtalak, amiért megvendégtél.

Félúton lehettek Zuglóba, amikor Demjén Edit váratlanul megszólalt:

- Elég későn járhatsz haza.

- Ezt honnan veszed?

- Tegnap este, miután elmentél, még sokáig fenn voltam. Tanultam. Később nem jött álom a szememre. Ilyenkor mindig sétálok

egyed a környéken. Most is ezt tettem. Szeretek a kihalt utcákon mászkálni, jól kiszellőztetem a fejem. Gondoltam, ha már kint vagyok, felhívlak. Éjfél tájt lehetett, de a kagylót senki sem vette fel. Később jutott eszembe, micsoda marhaság volt, még felébresztem a főbérlelőt, és akkor megkapod a magadét.

Polgárból mély sóhajtás szakadt ki. Azon volt, hogy a hangja ne árulja el megkönnyebbülését.

- Biztos az öreglány kihúzta a telefondugót - mondta. - Néha megteszi, mert éjjelente már volt egy csomó téves hívás. Mindig valami kórházat keresnek.

A Tihamér utcában közvetlenül a ház előtt állt meg. A motort az utcán hagyta. Demjén Edit kinyitotta a kertkaput és előrement. Mikor utolérte, csak azt látta, hogy a lány mereven áll a bejárati ajtó előtt. Kisvártatva észrevette, hogy az ajtó ujjnyira nyitva van.

- Ezt nem értem dadogta a lány.

- Mi történt? - kérdezte. Aztán gyors pillantást vetett a zárra. Azt várta, hogy erőszak nyomát látja, kiszakadt zárat. De egy karcolás sem volt az ajtón, csupán a zárnyelv állt ki a tokból. - Úgy látszik, mellézártad, amikor eljöttél.

- Az lehetetlen...

- Mindenkielőfordulhat. Demjén Edit a fejét rázta.

- Anyám zárta be az ajtót, ő nagyon precíz, kétszer is meggyőződik, és lenyomja a kilincset - mondta.

- Eresszél - szólalt még, és félretolta a lányt útjából. Elsőnek lépett a házba. A szobákban látszólag mindenütt rend volt. Semmi nyoma annak, hogy idegen járt volna a házban. A lány szorosan állt mögötte, szinte a nyakán érezte perzselő leheletét.

Polgár Tiborban kavartak a gondolatok. Tévedett volna? A hétvége csendben fog eltelni? Vagy talán nem érdekli Berend Oszkárt a

hamis kulcs visszaszerzése? Esetleg nem biztos, hogy az a lánynál lehet? Megannyi kérdés foglalkoztatta.

Demjén Edit a kishálóba küszöbén meglepett kiáltást hallatott:

- Itt járt valaki!

A szobában egyáltalán nem látszott kutatás nyoma.

- Honnan veszed ilyen határozottan? - kérdezte Polgár.

- A vitrinszekrény ajtaját kissé nyitva hagytam, most zárva van - mutatott előre a lány. - Aztán a fotelokat is odébb tolták, hogy az íróasztalhoz jobban hozzáférjenek. A bal alsó fiókot is résnyire nyitva hagytam, mert nem akartam, hogy összegyűrődjenek a jegyzetek, dugig van velük. Most meg teljesen betolva a fiók.

Polgár belépett a szobába, és kihúzta az íróasztal középső fiókját. Jól megfigyelte akkor este, hogy a lány hová tette a pénztárcát. Egy pillanatig megdöbbenve állt, a pénztárca nem volt ott. Testével fedezve a lány szeme előtt a fiókot, belenyúlt, és úgy tett, mintha valamit kivenne és a zsebébe csúsztatná.

- A pénztárcámat mindenesetre elvettem- mondta. Hangja rekedten csengett. Tekintete a lányra villant.

Demjén Edit mozdulatlanul állt, és rémült szemét ráfüggesztette, - Azt hiszem - folytatta közömbösen Polgár -, hogy itt valóban nem járt senki. - Körbetekintett a szobában. - Minden a helyén van. Nem fest úgy, mintha betörő látogatott volna ide. Elhiszed?

- Nem tudom, mit higgyek - dadogta a lány.

- Elképzeled, hogy akkor itt mindent rendben találsz? Ha van valami ékszerek vagy pénzeszközök itthon, nézd meg. Lefogadom, mindent a helyén találsz.

Demjén Edit továbbra is mereven nézett. Tekintete kutató volt.

- Mozdulj már - serkentette Polgár.

A lány előbb belenézett az íróasztalfiókokba, aztán a szekrényhez lépett. Itt őrizte a pénzét egy dobozban. A helyén találta, az utolsó fillérig benne volt a pénz. Aztán Polgár biztatására a két nagyszobában is meggyőződött róla, hogy semmi sem hiányzik.

Mikorra végeztek, már este volt. Villanyt gyújtottak. Demjén Edit a látottak ellenére sem tudott megnyugodni. Állandóan hajtogatta, hogy a házban járt valaki. Még a vacsoráról is megfeledkeztek. Ültek a kishabosban, és a történeteket vitatták.

- Arra kérlek, hogy maradj itt velem - javasolta később a lány. Remélem, nincs semmi dolgod.

Meghökken, mert erre nem számított. Már tükön ült. Az eltűnt kulcs előrevetette árnyékát az elkövetkezendő eseményeknek. Ezt nem volt szabad elszalasztania. Beláthatatlan következményekkel járt volna, ha elmarad a csapda bezárása.

- Anyámnak is telefonálnom kellene, hogy mi történt - folytatta a lány. - Nem akarok a nővéremhez menni.

- Anyádat kihagynám ebből, kár felidegesítened.

- Most első ízben fordul velem elő, hogy félek egyedül itthon maradni éjszakára. Ezért kérlek, hogy maradj itt. Jó, nem telefonálok anyámnak. Valóban csak idegesíteném.

Az idő sürgetően múlt. Megtehetette volna, hogy feláll, és a lány könnyörgése ellenére gyorsan távozik. Valami mégis visszatartotta. Sajnálta a lányt. Felhasználta céljának elérésére, és ez visszatartotta attól, hogy egyszerűen lerázza most és kisétálgon a házból.

- Megértem a félelmedet, bár indokolatlannak tartom - szólalt meg. - Anyád sietett, és félrezárta az ajtót.

- Kösz, hogy nem hagysz egyedül...

- Lenne egy javaslatom.

A lány csinos arcán csalódottság jelent meg.

- Itthagysz? - kérdezte.

- Nem hagylak magadra. Most azonnal zárj be mindent, és gyere velem. Elviszlek magammal.

- Hová megyünk?

- Hozzám.

Demjén Edit tétován mozdult.

- Mít szól a főbérlőd, ha csak úgy egyszerűen beállítasz egy nővel? - kérdezte.

- Ezzel most ne törődj.

- Egész éjszaka legyek nálad? Polgár a lány szemébe nézett.

- Szeretném - mondta csendesén. Hangja határozott volt, mikor folytatta: - Nem kell tartanod semmitől. Vacsorát is készíthetsz, ha akarsz... Csak siessünk.

Gyorsan áthajtott a városon, és percek alatt Budán voltak. Az Attila utcában fékezett. Motorját elhelyezte a szomszéd ház udvarán, és megmutatta a lánynak a házat, ahol lakott.

- Második emelet négy - mondta. - Elővett egy ötszázast, és a lány kezébe nyomta. - Ott szemben az üzlet. Vegyél valami kiadós vacsorát. A konyha jól fel van szerelve. Én előremegyek, ha bevásároltál, gyere utánam. Az ajtó nyitva lesz. - Tudta, hogy a lány követni fogja.

- Mit vegyek?

- Rád bízom... Italom van. Napóleon konyak. De azért hozz egy nagy üveg kólát is!

Demjén Edit fáradtan elmosolyodott. Aztán elindult, és átvágott az úttesten az üzlethez. Minderre azért volt szüksége Polgárnak, hogy egy telefont a lakásából lebonyolítson. Kettesével vette a lépcsőket, szinte beesett a lakásba. Egyenesen a készülékhez rohant. Az elhárítás ügyeletét hívta. Mikor a kagylót felvették, bemondta a megbeszélt kódszámot, amely igazolta.

- Hód üzeni, hogy az akció megindult, a kulcs eltűnt a helyéről- közölte.

A vonal túlsó végén elismételték az elhangzottakat, majd az illető azt mondta:

- Hód számára üzenet van... Hód számára üzenet van.

- Hallgatom...

- A vidéki ismerős ma délután megérkezett Mátészalkáról. Értette?

- Igen, az üzenet világos - mondta, és letette a kagylót.

Megtörölte nyirkos homlokát, és mélyet sóhajtott. Az üzenet megzavarta gondolatait. Kengyel Zsigmond tehát a vártnál egy nappal előbb hazaérkezett. Véletlen vagy szándékos volt ez? Vajon miért sietett haza a lakatos? Azt továbbra is lehetetlennek tartotta, hogy éppen Kengyel lenne a központi figura ebben az eseménysorozatban. Minden lépését követték. Ha netán ő hatolt be Demjének házába, úgy ezt Beleznay emberei azonnal jelentették volna. Akkor az elhárítófőnök ezt a tényt is megüzeni a számára, nemcsak Kengyel felutazását.

Demjén Edit két dugig tömött zacskóval érkezett. Zavartan lépett a lakásba, mintha számítana a főbérő kíváncsi tekintetére.

- Légy teljesen nyugodt, nincs itt semmiféle albérlet - mondta Polgár. Elvette a csomagot, és a konyhaasztalra pakolt. - Utólag tartozom ezzel a vallomással, ez itt az én lakásom.

- Tehát ezzel is becsaptál?

- Még mivel csaptalak be?

- Ez az én dolgom, egyedül rám tartozik - felelte a lány. Hangja lemondóan csengett, tekintete kutatóan repdesett körbe.

Polgár a tágas szobába invitálta, és kinyitotta a bárszekrény ajtaját. Bontatlan italok sorakoztak, csupán a Napóleon konyakból hiányzott egy ujjnyi.

- Ha kedved van, tölthetsz magadnak - mondta. - És készíthetsz valami harapnivalót.

- Te nem iszol? - Most nem...

A lány tétován állt, mint aki nem tudja, mit tegyen. Polgár eléje lépett, megfogta a vállát, és belenézett a barna, mély szemekbe,

- Jól figyelj rám, Edit-kérte. - Nekem most nagyon sürgős dolgom van. El kell mennem. Azt akarom, hogy érezd magad otthonosan.

Pihenjél, kapsold be a tévét vagy olvassál. A fürdőszobát is használhatod, találsz tiszta törülközőt... A lány a száját nyitotta, hogy szóljon.

- Kérlek, most ne kérdezősködj - folytatta Polgár. - De itt a telefon, bárkivel beszélhetsz, csak azt ne mondd meg, hol és kinél vagy, valamint miért. Ha visszajöttem, mindent megmagyarázok. Lehet, kicsit késő lesz, még nem tudom. Ha megunnád a várakozást, nyugodtan ledülhetsz. - Célzott a széles franciaágyra. - Tehát legyen most az én lakásom a birodalmad. Ha viszont el akarsz menni, nem tartóztatlak, de szeretném, ha itt maradnál és megvárnál. Hiszem, hogy minden tekintetben bízol bennem.

Demjén Edit hangja rekedten csengett, amikor megszólalt:

- Menj csak .. Maradok és készítek valami ennivalót.

- Sietek.

- Különben sejtem, hová futsz ilyen lóhalálban.

- Majd elmondom...

Már az ajtónál volt, amikor a lány szavai utolérték:

- A pénztárca után mész, amiben az a muris kulcsod volt.

- Ezt honnan tudod? Hiszen magam vettem vissza - mondta Polgár és zsebére ütött.

- Engem nem ejtesz át. Megjátszotad, mintha zsebre vágta volna. Csak valamiről elfelejtkeztél... Ugyanis később a pénztárcát kivettem a középső fiókból, és az egyik oldalsóba helyeztem. Igaz, most ott sincs. Tehát ezt vitte el valaki. Csak azt nem értem, miért adta előttem a hülyét, hogy magadhoz vetted.

Egy pillanatig tétován állt.

- Mindent megtudsz - mondta. - Azt is, hogy a közjátékkal mit akartam elérni, de még korai erről beszélni, és idő sincs rá. - Sarkon fordult, kilépett a folyosóra, és az ajtót gondosan bezárta.

Késő este ért Óbudára. Motorját a szövetkezet telepétől távol állította le. A környék csendes volt, csak nagy ritkán lehetett látni egy-egy járókelőt, azok is sietős léptekkel tűntek tova. Közelebb somfordált a Bokor utcához. Az irodaépület sötétbe burkolódzott, csak a portásfülke ablaka világított. Az utca csendes volt. Hiába kémlelt bármerre, sehol sem látott tétlenkedőket, sötétben álldogáló személygépkocsit. Több mint egy órával ezelőtt hívta fel az ügyeletet. Tudta, hogy az elhárítófőnök perceken belül értesült mindenről és intézkedett. Ahogy múlt az idő, úgy nőtt a csodálkozása, mivel az előre meghatározott csapda környékén semmi jelét nem látta a készülő akciónak. Jól ismerte az elhárítás minden módszerét, titkos lehetőségeit, így már régen észrevette volna, ha a helyszínen vannak.

Félrehúzódott egy sötét helyre, ahonnan szemmel tarthatta a kis utcát, és csendben várt. Nem gyújtott cigarettára, nehogy a felizzó parázs árulója legyen. Biztos volt abban, hogy ma éjszaka sor kerül a páncélszekrény kinyitására.

Gondolatban végigpergette üzenetének várható következményeit. Biztos volt, hogy a figyelőket megerősítették Kengyel Zsigmond körül. Egy másik csoport indult Berend Oszkárt szemmel tartani. Mindkét intézkedés szála az ezredes kezében fut össze. Rádióan állandóan tájékoztatják a helyzetről, a figyelt személyek mozgásáról. Lehet, az elhárítófőnök úgy döntött, hogy az akciócsoport csak akkor helyezkedik el a csapda körül, ha valamelyik gyanúsított Budának tartana. Ez a magyarázat látszott a legkézenfekvőbbnek arra, miért nincs nyoma az akciónak. A gyanúsítottak még nem mozdulnak.

Félóra múltán újabb lehetőség merült fel benne, és ez megrémisztette. Mi van akkor, ha Berend Oszkárt a figyelésére küldött csoport nem találta a lakhelyén? Kengyel felől nem volt ilyen gondja. Beleznay emberei már napok óta nem tévesztették szem elől. De a munkavezető személye merőben másként alakult. Az ezredes csak abban az esetben volt hajlandó a figyelését elrendelni, ha a csapdára lehetőség mutatkozik. A lehetőség most itt volt. Demjén Edittől megszerezték a pénztárcát, a hamis kulcs tehát a birtokukban van. Afelől nem volt kétsége, hogy Berend figyelését elrendelték. De mi van, ha nem

találták?

Semmi értelmét nem látta, hogy távol a helyszíntől, megbújva várakozzon. Csak az időt fecsérelte. Ha lesben akar állni, ott kell legyen a páncélszekrény közvetlen közelében. Módot kell találnia, hogy az irodaépületbe behatoljon. Motorjához ment, és kinyitotta a szerszámtartó dobozt. Műanyag ragasztószalagot és egy piciny üvegágót vett magához. Tudta, hogy ezzel nyomot hagy hátra, amit később észrevesznek, de nem volt más választása.

Óvatosan megkerülte a szövetkezet telephelyét. Egy üres teleknél átvette magát a kerítésen, és a legközelebbi műhelyhez lopódzott. Innen közelítette meg az irodaépület hátsó frontját. Egy magasföldszinti ablakot szemelt ki. A ragasztószalagból hosszú darabokat tépett le, és a kilincsrésznél körbevágta az üveget. Utána a szalagsíkokat a körre ragasztotta, és öklével gyengén megütögette az üveget. Halk pattanás hallatszott, a kitört üveget felfogta a ragasztószalag. A nyíláson benyúlt, és elfordította a kilincset. A billenő ablak elfordult. Szabad utat kapott az irodába. Innen már akadálytalanul jutott a folyosóra. Gumitalpú cipője elnyelte léptéinek zaját. A lépcsőnél hosszan fűlet. Az alagsor, csendjét hallgatta. Odalent semmi nesz nem hallatszott. Lábát óvatosan emelgetve indult meg, tömör sötét fogadta. Percekig állt, míg szeme megszokta, és

kirajzolódott előtte a folyosó két oldala. Tapogatózva haladt előre a leghátsó helyiséghez. Az ajtónál megállt, hallgatódzott. Odabent mintha moccanat volna valami...

Úgy fogta a kilincset, mintha időzített aknát tapintana, és az élete függne ettől. Az ajtó engedett a nyomásnak. Most már tudta, hogy megelőzték, valaki kinyitotta a zárat. Kissé kitérte és belesett.

Ott hátul, a páncélszekrény előtt piciny, világos pont ingadozott a polcok sötétjében. Egy zseblámpa fénye volt...

Tudta, hol a villanykapcsoló. Megfigyelte, mikor a páncélszekrényt felfedezte. Remélte, hogy a központi elektromos órát nem szokták a hét végén kikapcsolni. Amint belépett, a falhoz simult, kitapogatta a kapcsolót, és felkattintotta a kart.

A mennyezeti neonok villámként vibráltak, aztán fény öntötte el a helyiséget. A páncélszekrénynél kuporgó alak felpattant, akár a gumilabda. A biliárdgolyóhoz hasonló kopasz fejen csillogott a fény.

Úgy néztek egymásra, mintha eszüket veszítették volna ...

Arra számított, hogy Berend Oszkárral találja szemben magát, helyette Bordás Lajost pillantotta meg. Elsőként tért magához. Amaz még mindig nem akart hinni a szemének.

- Szép jó estét, Lajos úr - kiáltotta. Szavai mennydörgésként hatottak a csendben.

A testes férfi megrázta magát, és máris jött. Akár a megvadult tekegolyó, amelyet ágyúból lőttek ki. Karját előretartotta mint polip a csápját, apró szeme vérben forgott.

A páncélszekrény nyitva volt, a földön papírok hevertek szerteszét.

Alig bírta kikerülni az első rohamot. Az utolsó pillanatban félreugrott. A súlyos test elzúgott mellette, és a falnak csapódott. A hatalmas ököl azonban elérte a vállát. A fájdalom úgy hasított bele, mintha lándzsaszúrás érte volna.

Bordásnak meg sem kottyant a fallal való találkozás. Visszapattant róla, aztán megperdült, és fejét előrszegezve, ismét célba vette. Sikerült ezt a támadást is elkerülnie, és oldalról erőteljes ütést mért a férfi kerek arcába. Mintha betonba vágott volna bele. Annyit azonban elért, hogy amaz kibillent egyensúlyából, és feldöntött egy sor polcot. Egy pillanat alatt talpra ugrott és jött...

Most megvárta, míg a nehéz test kellő távolságra jut. Hirtelen felugrott a levegőbe, hátravetette magát, és megcélozva a mellkast, kirúgta mindkét lábát.

Az ütközés erejébe belenyilallt a bokája, térde. Bordás mintha láthatatlan falnak rohant volna. Karját szétvetette, kövér arca eltorzult, feje lila lett. Néhány lépést hátrált támaszt keresve, majd feldöntött megint egy sor polcot. A rázúduló iratkötegek, törött deszkadarabok beborították.

Maga is a földre került, de gyorsan felpattant. Épp ideje volt, mert a romhalmaz szétrepült, és a kövér férfi ismét talpon volt. Már jött is, hogy lerohanja.

Tudta, hogy kettőjük küzdelme a végsőkig megy. Itt most senkire nem számíthatott. Egyedül kellett helytállnia. Amaz vért kívánt, életet a leleplezéséért. Megragadta a keze ügyébe eső vaslábú szeket, amely azt a célt szolgálta, hogy a felső polcokat is elérhessék, aztán teljes erővel lesújtott az előrszegezett kopasz fejre.

A testes férfit letaglózta az ütés. Néhány bizonytalan lépést tett, aztán orra bukott, és elnyúlt a földön.

A falnak döntve hátát kifújta magát, majd tántorogva indult kifelé. Mikorra felért az alagsorból, az épület üvegezett bejáratánál már többen toporogtak a zárral bíbelődve. Az ajtó végre kicsapódott, a beözönlők durván megragadták.

Mögöttük ismerős hang csattant:

- Ne nyúljanak hozzá!

A kör széttágult, Bana Dénes lépett hozzá.

- Jelentkezem - sóhajtotta Polgár, aztán hátraintett a fejével. - Ott lent van az alagsorban.

Az elhárítótisztek ledübörögtek a lépcsőn. - Ezredes, elvtárs, lehet hívni a mentőket - folytatta fáradtan Polgár. Alig bírta a lábán megállni.

Bana ijedten nézett.

- Megsebesült? - kérdezte aggódóan.

- Én nem. Hanem az, ott lent... Majd nézze meg.

Az eszméletlen Bordás Lajost hatan hozták felfelé. Az elhárítófőnök egy pillantást vetett a kövér testre, a vértől maszatos arcra.

- Ki ez? - kérdezte döbbenetben.

- A nagy ismeretlen, a kétszeres gyilkos. - Nála volt a kulcs? - Polgár mélyet bólintott.

- Lám, ezredes elvtárs, egyikünknek sem lett igaza - mondta.

Bana belekarolt beosztottjába, és kivitte az udvarra, a friss levegőre. A csendes utca már felbolydult, emberek sűrögtek a portánál, a kapu előtt gépkocsik álltak.

- Mikor arról értesültem, hogy sem Kengyel sem a maga embere, Berend nem mozdul ki otthonról, vártam egy órát - magyarázta az ezredes. - Tudtam, hogy maga nyomban ide sietett és szemmel tartja a terepet. Aztán intézkedtem, hogy foglaljuk el figyelőállásainkat az irodaépület körül. Alig értünk ide, amikor észrevettük, hogy az alagsor végén levő helyiségben kigyulladnak a villanyok. Elég soká tartott, míg behatoltunk.

- Nekem egy örökkévalóságnak tűnt... Alig bírtam elbánni vele. Bana cigarettát kínált. Várta, hogy az elhárítótiszt még jobban megnyugodjon. Rágyújtottak.

- Milyen cigaretta ez? - kérdezte Polgár az első slukk után.

- Philip Morris - felelte az ezredes. - Hadd fogyjon, máskülönben Pintér elszívja előlem.

Bordás Lajos még mindig eszméletlen volt. Egy pokrócon hevert kinyújtóztatva a porta előtt.

Beleznay lépett hozzájuk, jelentette, hogy a mentők útban vannak. Aztán kezét rázott Polgárral.

- Hód, ki ez a férfi? - kérdezte az ezredes, és fejével a porta irányába intett.
- Ő, a Lajos úr...
- Kicsoda?
- Bordás Lajos, a takarítórészleg vezetője. Bana meghökkent.
- Bordás? - ismételte töprengve.
- A munkakönyv szerint még a főnököm.

Bana körbenézett a sötétben, aztán Pintér nevét kiáltotta. Beleznay elsietett, hogy megkeresse, de közben a zömök testű alezredes előbukkant.

- Parancs ...
- Ennek a Kengyelének vagy Marikának mi is a leánykori neve?
- Ha jól emlékszem a jelentésre, Bordás Mária. Bana összecsapta a kezét.
- Sejtésem nem csalt - mondta. - Tehát az apa és a lánya... Polgár fájdalmas arccal elmosolyodott.
- A kör bezárult - jegyezte meg. Melle sajgott, ahol az ütés érte, karja mintha le akart volna szakadni. Bal arccsontján horzsolás éktelenkedett, megdagadt alsó ajka vérzett.

A mentők megérkeztek. Hordágyra tették a már éledező kövér férfit, és a kocsiba emelték. Beleznay intézkedett, hogy a rabkórházba szállítsák, és állandó őrizet alatt álljon.

Az ezredes beosztottjára pillantott.

- Magát is megvizsgáltatom az orvossal - mondta.
- Nincs szükségem rá ... Nagyon is jól érzem magam.
- Nem úgy fest, mintha táncba készülődne. Polgár eldobta a cigarettáját.
- Egy hosszú magyarázkodásnak nézek elébe - mondta. Röviden beszámolt a Demjén Edittel kapcsolatos dolgokról és a beszélgetésükről.
- Valami elfogadhatót kell mondanom - fejezte be később. - Elvégre akaratlanul is, de segített nekünk.

Bana Dénes rövid ideig töprengett.

- Az a lány nagyon kedvelheti magát - állapította meg. - Felhatalmazom, hogy megmondja neki az igazat. Ez lesz a legjobb... De így ne üljön motorra. Láttam a járgányát, majd mi elvisszük, adok egy kocsit, azzal menjen.

Jóval éjfél után ért haza. A szobában égett a villany. Demjén Edit az ágyon kuporgott fürdőköpenyben. A megbontott konyakból egy korty sem hiányzott.

Polgár szájához emelte az üveget, és nagyot húzott belőle, aztán a lányra mosolygott.

- Látom, sikerült megszerezned a fura kulcsodat - mondta Demjén Edit. Hangjában aggodalom volt. - Szépen össze is törték, de a kedved, az változatlan... A konyhában ott a vacsora, míg eszel, fürdőt készítek... Megérdemled, szivi !

A beköszöntött nyár fellendítette az újpesti uszoda kora reggeli forgalmát. Már nyitáskor összerlódtak a látogatók a bejáratnál, aztán siettek a medencébe, hogy leússzak szokott távjukat. Később akik dolgozni mentek, távoztak, és ilyenkor egy órára megcsappant a forgalom.

Bana Dénes egy műanyag széken terpeszkedett, hogy kifújja magát, mellette Polgár Tibor szárítkozott. Alaposan kiúszták magukat.

- Tegnapelőtt befejeztük a Bordás-ügyet - közölte az ezredes.

- Mindent beismertek a lányával, Kengyel. Zsigmondnéval együtt. A nő Zsolt László meggyilkolásáról nem tudott, de arról igen, hogy az apja végzett Balkó Bálinttal a kórházban... Ha akkor este a Normafánál elolvasta volna a nőről készült jelentést, nem kerüli el a figyelmét Kengyelné lánykori neve ... Már akkor tudtuk volna, ki az emberünk.

Polgár szemrehányást vélt felfedezni főnöke hangjában.

- Az a bizonyos "ha" - fakadt ki, - Az apám erre azt mondaná: "Ha" a falusi templomtoronyra nadrágot húznánk, az lenne a legnagyobb legény a faluban.

- Vicces ember lehet az öreg ... Mi a foglalkozása? Polgár, törülközőjébe temetve arcát, kacagott.

- Most min mulat? - csodálkozott Bana.

- Az apámon - vette el a törülközőt arcától az elhárítótiszt -, illetve ezredes elvtárs kérdésén... Ugyanis az apám tisztviselő, a Temetkezési Vállalat négyes számú irodáját vezeti évtizedek óta. Képzelteti, milyen vicces lehet a napi munkája után.

Bana nevetett.

- De azért igazam van - szegezte mutatóujját beosztottjára. - Több szem többet lát... Maga akkor már ismerte Bordást, a lánykori név szembeötlő lett volna.

- Az biztos.....

- Mikor merült fel magában a gyanú iránta?

- Polgár mélyet sóhajtott, és felidézte gondolatait.

- Akkor gondoltam rá először, amikor észrevettem, hogy eltűnt az irodából az, a bizonyos munkalap - mondta. - A raktárban viszont megmaradt az anyagkivételezési karton, rajta Berend Oszkár aláírásával. A munkavezető ilyen hibát nem követett volna el, elsősorban a raktári kartont tünteti el, és nem fordítja. A munkalapot csak néhány ember emelhetette ki, köztük Bordás Lajos részlegvezető... Ez volt az a bizarrnak tűnő ötletem, amelyet nem mertem említeni. Most már tudom, hogy a szerencsétlen Zsolt László is erre célzott, amikor telefonon Újpestre hívott... Szó szerint azt mondta - folytatta az elhárítótiszt -, hogy pofára fogok esni, ha meglátom az illetőt. Mikor aggodalmaskodtam, hogy eltűnik a szemem elől, azt felelte: ilyen alakkal nehéz lenne. Még hallom a meglepett hangját, mikor azt mondta: "Ahogy erre rájöttem..." Hát igen, a fiú figyelés közben ébredt rá, hogy a kövér férfit lopta meg Balkó, és nem a vele levő Berend Oszkárt, akiről pontos személyleírást adott.

Az elhárítófőnök röviden ismertette a vallomás erre vonatkozó részét

Balkó Bálint a Bazilika melletti postahivatalban fizetésnél észrevette, hogy Berend farszabében sok pénz van. Elhatározta, meglopja, és utánament. Ezt látta Zsolt László is. Ezen a napon azonban, a mikrobusszal Bordás együtt érkezett a munkavezetővel. A kövér férfi nem ment be a hivatalba, megvárta Berendet a kisköfalatti állomás előtt a Bajcsy-Zsilinszky út sarkán. Ugyanis maszek takarításokat is végeztek, és a hasznos zsebre vágták. Berend ott az utcán ötezer forintot adott át főnökének, aki a

farzsebébe tette a pénzt, majd együtt szálltak fel a szerelvényre. Ezt látta Balkó is, és elhatározta, hogy a testes férfit fogja meglopni. Az Oktogonnál sikerült is kiemelnie a pénztárcát, amelyben a hamis kulcs volt, és gyorsan elhagyta a szerelvényt. Bordás Lajos észrevette, és utánaeredt. Berend a szerelvényen maradt, a legközelebbi megállónál leszállt, és visszajött az Oktogonra. Látta, a mentők valakit elvisznek, de nem tudta, ki az. Azt hitte, hogy a főnöke, Bordás pórul járt. Azért követte taxival a mentőt; hogy megtudja, kit visznek és hová. Izgatta a főnökénél levő pénz, hátha kitudódik maszek munkájuk, ha annál megtalálják az ezreseket. Elkapta azt a nőt a kocsmában és megbízta, puhatólazzon. A válasz hallatán megnyugodott, és másnap Bordás Lajosnak mindenről részletesen beszámolt.

Bordás joggal félt attól, hogy a hamis kulcs felkelti a rendőrség figyelmét, és Balkó pontos személyleírást ad majd róla. Kiborogatta még az este a kukákat is a kérdéses kapu alatt, de a pénztárcáját nem találta. Aztán éjszaka a hátsó ajtón belopódzott a kórházba, és végzett az eszméletlen zsebtolvajjal. Úgy okoskodott, hogy a pénztárca máshol lehet. Messziről látta, hogy a menekülő zsebtolvaj az újságáros lánnyal összeütközik. Azt is látta, hogy a lány lehajol. Később arra gondolt, nála lehet a pénztárca, amit a zsebtolvaj eldobott, esetleg elejtett.

Kengyelnet bízta meg, hogy próbálja megtudni az újságot áruló lány lakhelyét. Elhatározott szándéka volt, ha nem találja meg a pénztárcáját a hamis kulccsal a lakásban, akkor elkapja valahogy a lányt, és megpróbálja kiszedni belőle. Felkészült a családi házba történő behatolásra. Előző napokon terepszemlét tartott, sőt kicsengette a lányt, és beszélt is vele. Tulipánhagymák felől érdeklődött, így tudta meg, hogy a kora délutáni órákban senki sincs otthon. A pénteki napot választotta. Késő este pedig belopódzott a szövetkezet telepére. Álkulccsal nyitotta ki a bejárati ajtót, amelyet később visszazárt, nehogy egy véletlen ellenőrzés gyanút keltsen.

- Az egész ügy értelmi szerzője a lánya volt - jegyezte meg később az ezredes.

- Ő szerezte meg az összes kulcsmintát, hogy az épületbe is behatolhasson ...

Bana bólintott.

- Igen, és a férjével készítette el - mondta. - Rosszul éltek a nő hibájából, de a férj nem akart válni, szerette a feleségét. Az asszony bemesélte, hogy a főnöke még egy kulcsot akar a páncélszekrényről, az eredeti kulcsot nem nélkülözhetik, így hát hozta a mintát. Kengyel pedig szépen elkészítette, még csak nem is sejtette, mire akarják felhasználni.

- Volt valamilyen megbízó a találmány ellopására?

Egy csomó tizenéves jött ki a medencéből, és vizet fröcskölve elfutottak mellettük. Az ezredes megtörölte arcát és megrázta a fejét.

- Senki - mondta határozottan. - A saját szakállukra ötlöttek ki a tervet, és cselekedtek. Kengyelné tudott Bakai mérnök és szűk kollektívája találmányáról. Ismerte azokat a nyugati cégeket is, amelyek érdeklődtek iránta. Arra gondolt, hogy apjával együtt megszerzik a találmányt, kiszöknek, és ott szépen végigkilincselik ezeket a cégeket. Abban reménykedtek, hogy valamelyik szép summát ad érte, és ebből nyugodt életet teremthetnek maguknak. Ezért kért Kengyelné útlevelet. Bordás viszont enélkül akart külföldre távozni. Szülőfaluja a déli határ közvetlen szomszédságában- van, ismer ott minden barátját, akár a tenyerét. Odaát rokonai vannak. Gondolta, átszökik, majd kiköt Olaszországban, és kapcsolatot teremt kiutazó lányával.

- Két emberélet bánta ...

- Sajnos, így van.

Polgár azt találgatta, hogy Zsolt László, miből gondolhatta, ki az ő embere. Előbb azt hitte, hogy Berend, és mégis Bordást kezdte követni.

Az elhárítófőnöknek a vallomások birtokában erre is volt magyarázata.

- Persze, teljes bizonyossággal ezt soha nem fogjuk megtudni, erről csak a fiú beszélhetne - mondta bevezetéképpen. - Azon a délutánon, amikor maga a Bazilikánál leleselkedett, Bordás Lajos és a munkavezető, Berend Oszkár több más dolgozóval együtt mikrobusszal érkezett a Bazilikához. De nem a posta előtt álltak meg, hanem a másik oldalon. Ezért látta maga csak a Barkast, amint elhajtott. Nos, a munkavezető az újabb maszek munkáért kapott pénzt akarta megfeleztetni főnökével. Azonban egyik dolgozójuk velük ment a földalattira, így ők az Oktogonon leszálltak. Berend az utcán átadta a pénzt, akkor történt a közelükben a baleset, és odasiettek kíváncsiskodni. Nos, Zsolt László észrevette Berendet, mivel ez volt az ő embere. De látta vele a testes férfit, aki elteszi a pénzt. Ekkor eszmélt rá, hogy ugyanezt a párost látta a kérdéses napon, amikor Balkót követte, hogy vajon kit akar meglopni. Ezután nem Berendet kezdte figyelni, hanem a testes férfit. Bordás Újpestre utazott, ott jó darabig tétlenkedett, mert a lányához készült Kengyelék a Rózsa utcában laktak. Felfigyelt a leleselkedő fiúra, de nem tulajdonított jelentőséget neki, csak később, amikor nem akart a nyakáról leszállni, sőt követte lánya lakásáig. Ekkor kezdte sejteni, hogy a fiú tudhat róla valamit.

- Hogyan tudta becsalni abba a házba? - vetette közbe az elhárítófőnök.

- Szó sincs becsalásról.

- Pedig a fiú nem dugta önszántából hurokba a fejét. Bana lemondóan legyintett.

- Sajnos, nagy hibát követett el, mikor a Rózsa utcában szembetalálkozott a távozni készülő testes férfival - mondta. - A fiú erre nem számított, mert azt hitte, hogy ott lakik, és már nem jön az utcára ... Erre sarkon fordult és megindult, mögötte ott jött akit egész este figyelt. Talán abból az elhatározásból kiindulva, hogy megtévessze, bement az egyik házba, mintha ott lakna. Bordást azonban nem tudta ezzel átéjtetni. A fiú után ment, és a lépcsőházban elkapta a nyakát, hogy ne tudjon kiabálni, aztán már szúrt is... Azt mondta erről, hogy az utcán, bármennyire is kihalt volt, ezt nem merte volna megtenni. Akkor határozta el magát, hogy végez a fiúval, mikor az befordult a legközelebbi lépcsőházba.

Sípszó harsant. A fehér nadrágos úszómester figyelmeztetett néhány fiatalra, akik a medencébe ugrottak.

Az elhárítófőnök hosszan fejtegette, hogy miért nem sikerült Beleznay őrmagy embereinek megtalálniuk a kérdéses páncélszekrényt A szövetkezet nem szerepelt a listájukon.

- Ebből is, okultunk - állapította meg. - A jövőben számítanunk kell arra, hogy fontos gazdasági titkok látszólag jelentéktelen vállalatoknál, szövetkezeteknél is találhatóak, és ezeknek a védelméről gondoskodnunk kell.

- A bűnügyi nyomozókat pedig csak a pénzesmackók érdekelték.

- Érthető - bólintott az ezredes. - Közös megállapodásunk így szólt.

Elhallgattak, majd kisvártatva az elhárítófőnök megszólalt:

- Én meg munka nélkül maradtam.

- Tudtommal nincs oka búslakodni - jegyezte meg az ezredes. Beletúrt dús ősz hajába, az ajkán cinkos mosoly jelent meg. - Elvégre komoly tisztviselői állása van. Úgy hallottam, hogy a termelőszövetkezet nyereségrészesedést is fizet.

- Csak nem az alkalmazottaknak, hanem a tagoknak.

- Hát ez elszomorító ... Polgár nevetett.

- Írásban elküldtem a felmondásomat – közölte. - Két hét múlva a postás hozta a munkakönyvemet... Kíváncsi lennék, szegény Viktória kit kapott főnöknek.

- Ki az a nő? - kérdezte az ezredes. Hunyorgott, mert az ablakon betűző napfény vakította.
- Egyik tisztviselő. Bana legyintett.
- Ajvő - mondta lemondóan. - Képzelem a formáját, amiért gondol rá. Talán flörtölt is vele?

Polgár csodálkozást mímelt.

- Ezredes elvtárs milyen választékos lett - mondta.

- Na, hallja. Megválasztottak a Kulturális és Művelődési Bizottság elnökének. Most már adnom kell magamra, ha jó példával akarok elől járni.

Mielőtt indultak volna zuhanyozni, ismét felmerült az eset. Az elhárítófőnök elmondta, hogy Bordás Lajos a vizsgálat során nem tudott napirendre térni leleplezésének megtörténtén.

- Egyszerűen nem akart hinni a szemének, amikor maga gyújtotta rá a villanyt- mondta.

- Ennek ellenére úgy jött, akár az úthenger.

- Ne feledje, két gyilkosság állt mögötte. Elszánt gazember volt. Egy kockázattal több, vagy kevesebb nála már nem számított. A lényeg, hogy előzőleg nem gyanakodott magára. Bár...

Polgár figyelmesen várta a folytatást, de az elmaradt.

Bana Dénes szeme huncutul villant, amikor ismét megszólalt:

- Egy kicsit bogarasnak tartotta magát, mintha huzat lett volna a fejében.

- Nekem?

- Igen.

Polgár kelleetlenül moccant.

- És ezt mire alapozta? - kérdezte.

- A maga figyelmetlenségére - szögezte le mosolyogva az ezredes.- Ha máskor olyan ablaküveg-szemüveget visel, ne felejtse egy percre sem az íróasztalán őrizetlenül. Bordás csak úgy kíváncsiságból megnézte és meglepődött. Ezért hitte magáról, hogy huzatos.

- Ha ezt tudtam volna...

- Akkor mi van?

- Jóval nagyobbat csapok a székkal a fejére. Bana nevetett.

- Így is jól elintézte - mondta. - Eltört három bordája, tüdőbevérzést kapott, ráadásul súlyos koponyazúzódást agyrázkódással. Három hétig ki sem hallgathattuk.

Indultak zuhanyozni.

Együtt jöttek ki az uszodából. Az épület előtt az elhárítófőnök megtorpant. A parkolóban nem látta a piros Jáva motorkerékpárt. Hol a járgánya? - kérdezte meglepetten.

- A kocsimmal vagyok - mutatott az elhárítótsiszt a sor közepén álló kis Fiatra.

- Észre sem vettem ...

- Mert most kapott új színt. A régi már kopott volt. A motort a jövő héten leadom, nincs szükségem rá.

Bana Dénes a kezét nyújtotta.

- Őszig nem akarom látni, pihenje ki magát - mondta. - Gondolom, nem fog unatkozni. Különben Pintér hiányolja a legjobban, hogy már régóta nem érkeznek az Esti Hírlapok a titkárságra. Pedig neki már pénzért adták legutóbb.

Kezet ráztak, és az elhárítófőnök elhajtott fehér Zsiguliján. Hetekkel később Polgár Tibor a siófoki strandon állt a parton, és vidáman nézte Demjén Edit lubickolását. Arra eszmélt, hogy egy súlyos kéz nehezedik a vállára hátulról.

Berend Oszkár mosolyogva állt, kezében sporttáska lógott.

- Üdvözlöm, hűtlen kolléga - mondta vidáman,

- Jó napot...

- Nem volt szép magától, hogy csak úgy otthagyt minket. Nagy kár... Semmire se fogja vinni, ha nincs magában kitarítás, és váltogatja a munkahelyeit - Most hol tologatja a papírokat?

Polgár vállat vont és nevetett. - Sehol - mondta.

- No lám... Miért nem emberesedik meg?

- Majd ha vége lesz a nyárnak.

Berend Oszkár elkomolyodott.

- Nézze, most én lettem a főnök - kezdte.

- Gratulálok...

A férfi egy kézmozdulattal elhárította az elismerést.

- Ha megunta a munkakerülést - folytatta -, jöjjön az irodába, felveszem a takarítókhoz. Kis idő múlva megkaphatja az egyik brigádot. Jó pénzt kereshet.

- Gohdolkozom rajta. ..

- Maga tudja, én szívesen látom.

Demjén Edit megvárta, míg az ismeretlen férfi elmegy, aztán már jött is.

- Ki volt ez? - kérdezte. - Valami jó ismerősöd?

- Munkát ajánlott.

- Mit mondtál neki?

Polgár Tibor szélesen vigyorgott.

- Azt, hogy már elkésett - mondta. - Boncsegéd lettem melletted. Láthattad, hogy elhúzta a csíkot, még csak kezét sem nyújtott.

Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó A kiadásért felel: dr. Jandek Géza igazgató 81-3638 Szikra Lapnyomda, Budapest Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató Felelős szerkesztő: Tuli József Műszaki igazgatóhelyettes: Kiss Károly Műszaki szerkesztő: Újvári György Fedélterv: Feledy Gyula

Megjelent 130 200 példányban, 10 A/5 ív terjedelemben MSZ 5601-59 Budapest, 1982.

22,- Ft

Papírsebkendővel letörölte a vért; megborzongott. Most már tudta, hogy a fiú miért nem várt rá a megbeszél helyen. Felkattintotta gázöngyűjtőjét és megindult a pincébe. Óvatosan lépkedett, felkészülve minden eshetőségre. A sötét, kerek foltok egyre sűrűsödtek és mind nagyobbak lettek. A lépcső pihenőjénél már egymást érték. Már majdnem leért, amikor észrevette a földön hanyatt fekvő sovány testet.

Zsolt László volt. Két karját szétvetve hevert, az egyik lába térdben behajtvva a teste alá szorult. A szeme üvegesen meredt a semmibe. Már órák óta halott lehetett; a szívtájékon szűrt seb éktelenkedett.